UN THRILLER ISTORIC, O CONSPIRAȚIE MONDIALĂ

RICHARD & RACHAEL HELLER

AL 13-LEA APOSTOL

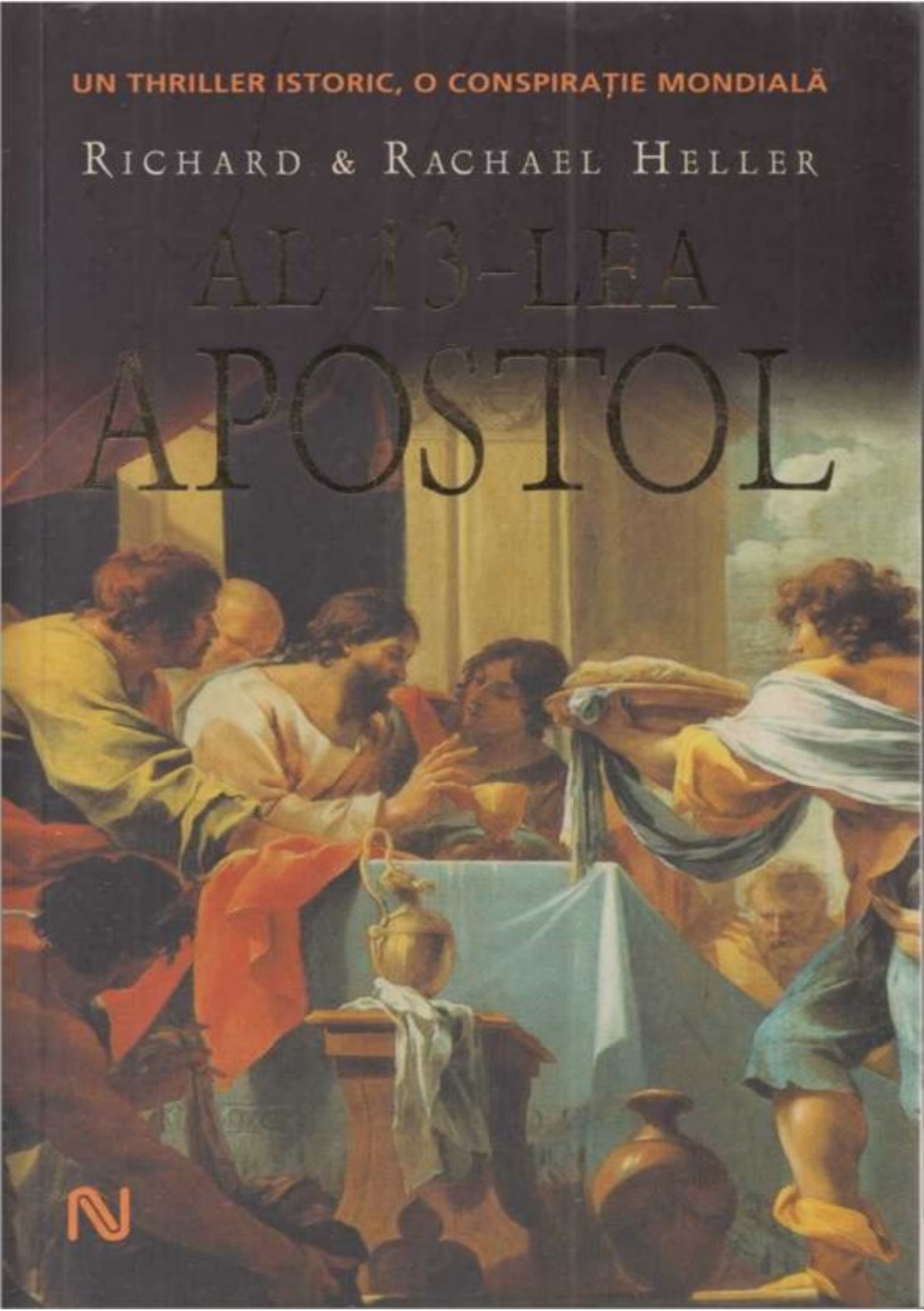

Richard & Rachael Heller

Al 13-lea Apostol

Traducere din limba engleză de

MELISA MUGUR

EDITURA NEMIRA

2007

Richard and Rachael Heller

THE 13th APOSTLE

2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HELLER, RICHARD

Al 13-lea apostol / Richard & Rachael Heller; trad.: Melisa Mugur

Bucureşti, Nemira & Co, 2007

ISBN 978-973-143-036-2

II. Mugur, Melisa (trad.)

Richard şi Rachael Heller, doctori în filosofie, sunt profesori la Şcoala de Medicină Muntele Sinai din New York şi la Departamentul de Ştiinţe Biomedicale al Universităţii din New York. Sunt autorii bestsellerului *The Carbohydrate Addict's Diet* şi a multor articole şi lucrări ştiinţifice. *Al 13-lea apostol* este prima lor operă de ficţiune, scrisă în bogata tradiţie a thrillerului religios.

— Tu chiar nu ai încredere în oameni, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Nu, când alerg ca să ţin pasul cu o femeie înarmată, care mi-a luat celularul şi mă pune să dau

telefon la un muzeu renumit în toată lumea şi să anunţ că s-a pus o bombă în el, iar acum îmi cere cardul de credit fără nicio explicaţie. Nu, nu am încredere în oameni.

Femeia se opri şi se întoarse ca să-l privească în ochi.

— Ascultă ce-ţi spun acum pentru că n-am de gând să repet. Nu-i vorba de-un joc de copii. Acum avem de-a face cu adulţi. Miza e mult mai mare decât îţi poţi imagina. Nu vorbesc numai de perechea manuscrisului din peştera de la Qumran. Probabil că ne aflăm în faţa unui lucru mult mai important decât relatarea directă a vieţii şi morţii lui Iisus.

Cuvintele ei ar fi fost de ajuns să-l convingă de seriozitatea situaţiei, dar privirea ei îl ajută s-o înţeleagă mai bine.

— Probabil că oamenii ăştia au mai ucis de trei ori până acum, de patru ori, dacă o pui la socoteală şi pe soţia lui Ludlow, Sarah, şi asta când încă nu ştiau ce scrie în jurnal despre pergament. Imaginează-ţi ce vor face când vor afla ce ştim noi.

Iată ce scrie într-unul din cele mai sfinte texte:

În fiecare generaţie se nasc treizeci şi şase de sufletele drepte care, prin simplul fapt că există, asigură continuitatea lumii.

Conform făgăduinţei făcute lui Abraham, Dumnezeu va coborî pe pământ o dată la fiecare mileniu, ca să-i aleagă dintre cei mulţi pe cei drepţi.

Dacă nu ar exista aceşti tzaddikim[1], *aceste sufletele drepte, care aplică judecata lui Dumnezeu, omenirea s-ar afla cu siguranţă într-un mare pericol.*

Tzaddikim *nu ştiu unul de existenţa celuilalt, nici nu sunt conştienţi de propria lor importanţă. Inocenţi, ei nu vor afla niciodată despre consecinţele vitale ale gândurilor, credinţei şi faptelor lor. Cu excepţia unuia singur.*

Numai lui i se comunică cine este, căci el trebuie să îndeplinească cea mai sfântă dintre îndatoriri.

Prolog

Cu şase luni în urmă, în Londra

Profesorul Arnold Ludlow deschise jurnalul străvechi. Mirosul jilav îl umplu de încântare. Avea în faţă manuscrisul pe care-l căuta de patruzeci de ani, a cărui existenţă era susţinută de câteva referinţe obscure şi zvonuri nefondate. Dar el nu-şi pierduse încrederea.

---

[1] *Tzaddik* (pl. *tzaddikim*) înseamnă „cel drept“ în limba ebraică (n. tr.).

Acum îl ţinea în mână şi traducea, din latină, cuvintele unei persoane moarte cu multă vreme în urmă.

Curtea mănăstirii Weymouth,
1 mai 1097

Nu era niciun stâlp de care călugării să lege prizonierul, aşa că abatele John dădu ordin ca ereticul să fie legat de ulmul cel mare. Copacul era pe jumătate putrezit, pentru că fusese lovit de fulger primăvara trecută. Jumătate de trunchi se uscase şi se scorojea, aşa că se va aprinde repede de la început. Cealaltă jumătate înfrunzise şi va întreţine flacăra mântuitoare. Dacă se turna mult ulei pe lemnul uscat, focul va arde timp destul ca să-l convingă pe eretic să renunţe la erezia sa şi, astfel, să-i smulgă sufletul din mâinile diavolului în ultima clipă.

După terminarea vecerniei, superiorul novicilor, împreună cu trei novici, a scos prizonierul din celulă. Ereticul mergea printre ei cu capul ridicat şi privirea înainte. Nu protesta, aşa cum făcuseră alţii, şi nici nu cerşea îndurare.

Sub ochii vigilenţi ai instructorului şi ai tuturor călugărilor din mănăstire – nu mai mult de douăzeci – cei trei novici legară mâinile şi picioarele ereticului de copac. Înconjurară arborele o dată, slăbind frânghia de

iută aspră, apoi încordând-o la maximum. La fiecare strânsoare, funia sfâşia carnea de la încheieturile şi gleznele prizonierului, iar sângele i se scurgea în firişoare roşii.

Călugării se apropiară şi priviră scena în linişte. Din când în când, dădeau pe rând din cap aprobator şi-şi exprimau, pe un ton grav, speranţa că ereticul se va pocăi. Cu toate acestea, văzându-i pe novici strângând funia în jurul gâtului, mijlocului şi vintrelor prizonierului, respirau tot mai repede. Deşi purta o rasă grea, fratele Ieremia, cel mai tânăr dintre ei, era foarte agitat.

La un semn din cap al superiorului novicilor, călugării plecară pe rând la şopron şi se întoarseră cu câte-un braţ de vreascuri, ca să ia parte fiecare la gloria mântuirii.

Vreascurile fură aşezate cu grijă în jurul picioarelor ereticului, ridicându-se treptat până la mijlocul lui. Cantitatea de paie din jurul surcelelor era foarte importantă. Dacă erau prea puţine, se putea stinge focul, care trebuia aprins a doua sau a treia oară; dacă erau prea multe, focul ar fi fost prea iute, iar prizonierul s-ar fi chinuit prea puţin. Era nevoie de mult exerciţiu şi pricepere pentru a obţine flăcările numai bune care să ardă un om de viu.

Cu toate acestea, prizonierul rămase nemişcat.

În linişte, călugării se rugau pentru sufletul ereticului. Numai unul dintre ei nu se ruga.

Numai eu, singur, mă rugam să se producă un miracol, o intervenţie divină care să-l salveze pe prizonierul al cărui suflet avea nevoie de mântuire. Pe acest cavaler curajos, care luptase cu atâta vitejie pe Pământul Sfânt şi care acum era gata să-şi sacrifice viaţa, încă o dată, lui Dumnezeu şi tovarăşilor lui.

Cu capul plecat, i-am aruncat o privire rapidă. Îi curgeau lacrimi din ochi, dar tot nu protesta. Şi, deşi i-ar fi fost uşor să mă vadă, nu se uită în direcţia mea.

Îndemnat de gestul superiorului, cel mai mare dintre novici începu să toarne ulei pe grămada mare de surcele, punând o cantitate mai mare pe cele din partea de jos şi una mai mică pe măsură ce se apropia de vârf. Uleiul fusese obţinut chiar în dimineaţa aceea, din grăsimea celui mai scârbos animal sacrificat, porcul bătrân, bolnav şi plin de bube al unui ţăran, ale cărui guiţături de durere şi spaimă se auziseră foarte bine în celula prizonierului.

Două cârpe absorbiră restul de ulei şi cu ele superiorul unse trupul ereticului. În timp ce-l mânjea pe umeri şi pe căpăţâna rasă cu lichidul vâscos şi puturos, continua să dea instrucţiuni novicilor celor mai tineri. Uleiul trebuie uns uniform pe toate părţile expuse ale corpului, pentru ca flacăra să se aprindă

uşor, apoi turnat pe frânghie, pentru a întreţine arderea.

Ereticul rămase tăcut, ascultând indicaţiile.

Novicele-şef le făcu semn celorlalţi trei să se retragă, apoi se alătură şi el călugărilor adunaţi în cerc.

Cu toţii stăteau în aşteptare, cu privirea la cer. Conform Dictatului Inchizitorial pentru Mântuire, focul urma să fie aprins când prima stea se vedea lucind pe cerul nopţii. L-am implorat pe Dumnezeu să nu aprindă nicio stea, chiar dacă cerul rămânea întunecat. O vreme, ruga îmi fu ascultată.

În lumina tot mai slabă a zilei, trei păsări zburară la orizont şi dispărură în cer, una în faţa celorlalte două. În noaptea care se apropia, ciripiră cu glas sonor una către cealaltă, păstrând formaţia perfectă şi zburând la unison. Am citit în zborul lor semnul că Cel de Sus, aflat deasupra noastră, a muritorilor, aştepta să-l îndrume pe prizonier pe calea paradisului.

O singură clipă, apoi dispăru. Era semnalul aşteptat de toată lumea. Abatele ieşi din întuneric şi se apropie de cercul călugărilor, cu o torţă înmuiată în ulei într-o mână, o lumânare în cealaltă şi cu privirea fixată asupra mea.

Deodată mă cuprinse spaima că va ordona să aprind eu focul. Oare chiar el îmi putea cere un asemenea lucru, ca să-mi pună la încercare devotamentul? Dacă

aşa era, atunci nu mă puteam supune. Mi-aş fi încălcat jurământul sfânt către Biserică, consecinţele răzvrătirii mele ar fi răsunat în eternitate, dar aşa ceva, Dumnezeul meu, nu puteam face.

Dar abatele John avea alte intenţii. Aprinse torţa de la lumânare, apoi o dădu unui călugăr, făcându-mi semn să rămân lângă el. Mi s-a părut că îi mijeşte un zâmbet pe buze, dar nu rosti nicio vorbă. Apoi, la flacăra agitată a lumânării, se întoarse în aşa fel încât prizonierul lui să nu scape singurul lucru care i-ar putea smulge ţipătul de pocăinţă. Scoase de sub rasă cutia de lemn putred, învelită într-o pânză zdrenţuită.

Privirea ereticului căzu pe cutie, apoi se ridică asupra mea. Atunci am văzut pentru prima oară frică în ochii lui, nu pentru sine, ci pentru ceva mult mai important, ascuns în cutia aproape distrusă. Ca în tinereţea noastră, eu şi bărbatul considerat acum eretic împărtăşeam o singură spaimă, pe care n-o mai simţisem niciodată. Era oare abatele capabil să comită o atrocitate mai mare decât aceea de a curma viaţa unui nevinovat? Ar fi el în stare să comită un sacrilegiu împotriva omului şi a lui Dumnezeu, o faptă înspăimântătoare, ce depăşeşte puterea de imaginaţie?

Profesorul Ludlow se încruntă. Aluzii, sugestii, trimiteri. Nimic altceva. Privirea îi căzu pe o bucată

mică de pergament inserată în coperta cusută de mână. Textul de pe ea părea scris în grabă, dar cerneala rămăsese închisă la culoare.

Cu multă prudenţă, profesorul extrase mesajul ascuns din copertă. Îl citi, zâmbi, oftă din adâncul sufletului şi închise jurnalul pentru care avea să-şi dea viaţa în scurtă vreme.

Capitolul 1

În prezent
Ziua întâi, la începutul serii
New York City Grille

Gil Pearson îşi consultă ceasul în lumina slabă a restaurantului. O să-l mai aştepte pe profesor şi pe Sabbie încă zece minute. Nicio secundă mai mult. Era obosit şi flămând şi voia să meargă acasă, să mănânce repede ceva şi să se trântească în pat. Era ultima oară când mai accepta ca George să-l trimită la o cină în care să-i convingă pe alţii să le cumpere produsele.

Halal început de weekend.

— Consideră că-mi faci un serviciu, încercase George să-l convingă. Ştii că tu eşti motivul pentru care vin la noi. Clienţii nu vor altceva decât şansa de a-l cunoaşte pe bărbatul care a scăpat lumea de Cyberstrep.

Dumnezeule, ai ajuns o celebritate! Ştii c-ar plăti triplu numai ca să se laude în faţa prietenilor că tu eşti cel care le supraveghează sistemele, adăugă el, încercând să pară cât de amabil îi permitea bărbia cu trei straturi.

Avea dreptate, deşi nu-i plăcea s-o recunoască. De când a absolvit ca şef de promoţie de la MIT acum douăzeci de ani, descoperirea anti-hacking a lui Gil schimbase modul în care fiecare companie importantă din domeniul protecţiei de date din lume trata securitatea informaţiilor strict secrete cu risc ridicat. De trei ani încoace era declarat Omul Anului de către Asociaţia Naţională de Inteligenţă Artificială, dar niciun client nu amintea de această realizare a lui. Lumea nu auzise de ea decât după ce *New York Times* publicase ştirea că Gil era creatorul programul de eradicare a virusului distrugător de date care blocase Internetul aproape o lună. Iar lucrurile n-ar fi luat amploare dacă revista *People* nu s-ar fi repezit asupra poveştii. În trei sferturi din articol se vorbea numai despre „trăsăturile sale aspre, dar atrăgătoare". Despre activitatea lui, doar câteva vorbe.

Lucy îl tachinase nemiloasă. La câteva zile de la publicarea articolului, grupuri nestăvilite de reporteri flămânzi de ştiri începură să bată la uşa sa, adică a biroului său de la Cybernet Forensics, Inc.

Valoarea companiei crescuse uimitor. Gil primea un

salariu de peste patru ori mai mare decât înainte şi, în ciuda protestelor sale, fusese târât din mica sală a calculatoarelor pe scena strălucitoare a celebrităţilor.

Asta se întâmplase acum patru ani, în cel mai nepotrivit moment. Lucy tocmai fusese diagnosticată cu cancer la pancreas şi, deşi fiecare minut departe de ea i se părea cea mai mare trădare, se convinse că trebuia să-şi sporească faima ca să-i crească salariul cât încă se mai putea. Era singura cale de a se asigura că Lucy va primi cea mai bună îngrijire medicală în vremurile grele care îi aşteptau.

Simţi gustul amar al fierii în gură.

Afurisitul de doctor.

Ticălosul ştiuse de la bun început că Lucy nu mai avea de trăit decât vreo şase săptămâni. Dacă şarlatanul ăla i-ar fi spus lui Gil adevărul, n-ar fi irosit departe de ea nicio clipă preţioasă. În schimb, îl lăsase să creadă că, datorită tinereţii şi energiei lui Lucy, boala ei va evolua foarte încet. Lunile, poate chiar anii de agravare erau inevitabili, spusese el, perioadă în care suferinţa ei putea fi alinată prin cea mai bună îngrijire medicală care se poate cumpăra cu bani.

Numai că Lucy s-a stins în mai puţin de o lună, cu două săptămâni înainte de a împlini treizeci şi patru de ani. Gil petrecuse săptămânile dinaintea morţii ei la interviuri interminabile, răspunzând la întrebări

tâmpite, puse de şiruri de reporteri tâmpiţi. La mai puţin de o săptămână după înmormântare, un tabloid publicase pe prima pagină o fotografie de-a lui făcută la cimitir. Articolul din interior scria că rămăsese recent văduv şi că, după perioada de doliu, va fi o partidă excelentă.

Gil înghiţi în sec şi se forţă să se gândească la altceva.

Mă car de-aici.

Se ridică, lovind prea tare scaunul în spate cu piciorul. În timp ce se străduia să-şi recapete echilibrul, ceva îi atrase atenţia.

Păr cărunt în vânt, picioare scurte şi groase, mers clătinat, de raţă, Arnold Ludlow, profesor de Antichităţi şi consultant pe teme de artefacte creştine timpurii la muzeul din Israel, semăna cu Iepurele alb din povestea lui *Alice în Ţara Minunilor.*

Cu respiraţia întretăiată şi ud leoarcă, îşi scoase impermeabilul, îl puse pe spătarul scaunului, apoi se aşeză.

— Îmi pare rău că am întârziat, începu el să vorbească fără nicio introducere. Taxiurile voastre, ştiţi... Nu găseşti niciodată unul când plouă.

Gil apucă să facă un semn de încuviinţare din cap înainte ca profesorul să-şi continue povestea despre

câte greutăţi întâmpinase într-un oraş care părea hotărât să-l împiedice să ajungă la întâlnire.

— Sabbie n-a venit la aeroport, dar nu mi-am făcut griji, adăugă Ludlow, nu-i ceva neobişnuit la ea.

Gil cedă în faţa valului uriaş de dezamăgire. Nu avea importanţă, oricum. O să stea şi o să asculte în timp ce bătrânul pălăvrăgea întruna, apoi, după un timp, ca să nu pară foarte nepoliticos, o să ia meniul.

Dar ocazia nu i se ivi.

Capitolul 2

Câteva minute mai târziu
Hotelul Agincourt, New York City

Abdul Maluka ieşi de sub duş şi se uită la imaginea lui în oglinda din baie. Păr negru, ud, ten închis, lucind în lumina puternică. Îi plăcea ce vedea. După standardele occidentale, era scund, dar fiecare centimetru era plin de muşchi. Se bătu pe stomac şi-şi cercetă umerii bronzaţi.

Nu-i rău pentru un bărbat la patruzeci de ani.

Cicatricea în formă de semilună de pe obrazul drept era tuşa finală a perfecţiunii. Îl făcea să arate interesant. Chiar... sexy.

Se alesese cu ea în urma bătăilor primite de la tatăl

său. Era rezultatul direct al faptului că refuzase să tacă atunci când tatăl şi-a anunţat familia că, din cauza vârstei înaintate, nu mai putea să ia parte la postul Ramadanului.

— Eşti destul de sănătos să te culci cu curva ta de câte ori te lasă, îi aruncă în faţă Maluka, pe atunci de doisprezece ani. Cum poţi să spui că nu eşti în stare să posteşti?

Tatăl lui încercă să-l pună la respect din priviri. Mama lui îl auzise, nu era departe de ei. Disconfortul bătrânului alimentă furia băiatului.

— Sigur poţi să renunţi la o plăcere în numele lui Allah. Sau nu poţi aştepta să apună soarele înainte să-ţi vâri faţa în carnea scroafei ăleia? adăugă băiatul râzând.

Tatăl îşi smulse cureaua maro de piele uzată de la pantalonii costumului occidental şi îl lovi pe tânărul Maluka cu toată puterea. Se linişti numai când băiatul căzu la podea sub ploaia de lovituri.

— Nu eşti tatăl meu adevărat, spusese tânărul Maluka. Tatăl meu e spiritul islamului. Cel mai sărac credincios al lui Allah îmi e tată mai mult decât tine.

Tatăl îi administră o ultimă lovitură, pe care băiatul n-avea s-o uite niciodată. Marginea ascuţită a cataramei îl lovi peste obraz şi lăsă o crestătură adâncă, din care începu să curgă sânge. Numai atunci zâmbi tatăl lui

satisfăcut.

— Să te vindece credinţa, băiete! îi aruncă el triumfător, apoi se întoarse, plecă şi nu mai pomeni incidentul niciodată.

Peste aproape treizeci de ani, semnul lăsat de tatăl furios era dovada devotamentului lui Maluka faţă de islam în faţa lumii. Odată cu vârsta, rana se transforma într-o semilună perfectă de câte ori zâmbea. Dar nu zâmbea prea des.

Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni largi cu croială fină şi alese o cămaşă nouă de mătase trimisă direct de croitorul său din New York, apoi merse în camera de zi.

Aijaz Bey ridică spre el nişte ochi vinovaţi. Capul său chel şi umflat, aşezat pe un gât gros şi umeri uriaşi, l-ar fi făcut să arate prost şi dacă ar fi fost inteligent, dar nu era cazul. Înalt de aproape doi metri, cântărind peste o sută douăzeci de kilograme, era la fel de periculos pe cât o arăta – dar supus în aceeaşi măsură. Două calităţi esenţiale care îl făceau să fie ajutorul perfect.

Pe măsuţa cu rotile tronau resturi de ambalaj din plastic rupt, şerveţele de pânză împăturite şi farfurii goale. Maluka scutură din cap resemnat. Mâinile uriaşe ale lui Aijaz erau foarte pricepute la diverse treburi migăloase care implicau folosirea cuţitului, era neîntrecut la mânuirea pistolului, dar nu putea să

mănânce fără să facă mizerie.

— N-am mai putut aştepta, îi explică Aijaz, ridicând din umeri şi afişând un zâmbit servil.

— Nicio problemă.

Aijaz scoase un oftat de uşurare.

Amândoi se îndreptară de spate când cineva ciocăni la uşa camerei de hotel.

Aijaz aşteptă instrucţiuni. Maluka ridică braţul şi-i făcu semn să stea pe loc. La a doua bătaie, îi făcu semn din cap să deschidă.

Clar uimit de dimensiunile lui Aijaz, nou-venitul ezită înainte de a intra. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar spatele cocoşat şi capul lăsat în jos trădau atitudinea unui bărbat marcat de vicisitudinile vieţii. Înalt şi slab, cu părul dat pe spate din cauza grăsimii sau transpiraţiei, musafirul îi întinse mâna lui Maluka în semn de salut. Văzând că acesta nici măcar nu schiţează un gest similar, ezită, apoi şi-o retrase.

— Îmi cer scuze, bănuiesc că la voi nu se dă mâna, mormăi el cu un râs nervos. Greşeala mea.

Când văzu că nu primeşte un zâmbet ca răspuns, se uită la ceas.

— Uite ce e, îmi pare rău că am ajuns mai repede. Mi-am zis că, pe aşa o vreme, mai bine ajung mai devreme decât mai târziu. Dar, dacă v-am întrerupt...

Se uită la Maluka, apoi la Aijaz, apoi din nou la

Maluka, căutând disperat o indicaţie a felului în care să înceapă. Maluka părea mulţumit. Robert Peterson, asistentul profesorului Arnold Ludlow, nu va opune rezistenţă. Lui Maluka nu-i vor trebui mai mult de cincisprezece, cel mult douăzeci de minute pentru a obţine informaţiile pe care le voia.

Capitolul 3

Câteva minute mai târziu
New York City Grille

Se aşează pe scaun lângă profesorul Ludlow, termină de vorbit la telefon şi închise clapeta celularului. Făcu semn chelnerului şi comandă vin, dat tot nu sesiză că era şi Gil prezent.

Surâsul special pe care i-l oferi profesorului fu răsplătit de unul asemănător, de adoraţie nestânjenită. Se lăsă comod în scaun şi de-abia atunci îşi întoarse privirea spre Gil.

— Ai comandat? îl întrebă ea, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie deja începută.

— Nu, nu încă, răspunse Gil.

Era uimitoare. Nu neapărat frumoasă, dar arăta nemaipomenit: înaltă, păr negru tuns drept, lung până la umeri, sâni ridicaţi şi plini pe care se mula bluza din

mătase albă. Gil făcu eforturi să se concentreze pe faţa ei.

Nu era aşa cum se aşteptase el. Din prima zi, relaţia lui cu Sabbie Karaim, care dura de trei ani, fusese strict profesională. Sabbie era una din cei peste zece consultanţi din lume pe care Gil îi folosea ca traducători.

Ori de câte ori făcea o anchetă pentru un client din Israel, ceea ce se întâmpla tot mai des, Gil îi trimitea informaţiile lui Sabbie, ca să le traducă din ebraică şi engleză. Traducerea ei reprezenta baza analizelor lui, a tuturor testelor care, spera el, vor dezvălui tipare ale unor activităţi ilegale, ajutându-l să-l prindă pe cibercriminalul mort.

O folosea şi în cele mai importante cazuri. De câte ori o agenţie guvernamentală israeliană apela la serviciile Cybernet Forensics pentru organizarea unei operaţiuni care presupunea acoperire pe Internet în mai multe ţări, Gil crea versiunea engleză a momelii electronice, menite să atragă cibercriminalul să facă pasul următor, cel fatal, se spera. Apoi îi trimitea momeala lui Sabbie ca s-o traducă în ebraică şi s-o posteze pe Net. Nu-l dezamăgise niciodată.

Lucra meticulos. Ajunsese să se bazeze total pe ea. Avea deformaţiile ei profesionale. Regulile ei erau simple, dar stricte: orice comunicare se baza numai pe

Internet. Indiferent cât de urgentă era chestiunea, el nu avea voie să-i telefoneze niciodată. Şi, surprinzător, nu voia nicio răsplată după ce era prins cibercriminalul.

Spre deosebire de ceilalţi traducători ai lui Gil din America de Sud, Germania şi Franţa, foarte satisfăcuţi să ştie că munca lor a pus un criminal în spatele gratiilor, Sabbie specificase clar că munca ei se încheia odată cu încheierea traducerii. Era o profesionistă din cap până-n picioare şi, pe măsură ce Gil se agita în jurul ei, calitatea asta dobândea un înţeles cu totul nou.

Orice fantezii erotice ar fi avut el, Sabbie i le alungă rapid de la primele vorbe:

— Trebuie să punem la punct un lucru de la bun început. Tu eşti obişnuit să dai ordine. Profesorul m-a pus *pe mine* la cârmă, aşa că, de data asta, tu lucrezi pentru *mine.*

Gil o privi, evident surprins.

— Dacă ai ceva împotrivă, continuă Sabbie cu nonşalanţă, trebuie să mi-o spui acum.

Scurt. Ca şi cum ar fi fost proprietatea ei. Niciun zâmbet, nici: „Bună, mă bucur că ne cunoaştem, în sfârşit." Nimic. Doar atât: eu sunt şefa. Tu eşti sclavul. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta.

Ludlow interveni ca să evite o confruntare directă între ei:

— O, sunt sigur că n-o să fie nicio problemă, Sabbie.

Domnul Pearson e un tânăr încântător. Sunt convins că voi doi o să faceţi o echipă pe cinste, ca întotdeauna. Şi acum, unde am rămas? A, da, continuă el energic. Artefacte creştine timpurii. Ăsta-i domeniul meu. Deşi oficial m-am pensionat, am rămas consultant al Sanctuarului Cărţii de la muzeul Israel. În Ierusalim, ştiţi, adăugă mândru. Colegul meu, dr. Anton DeVris, e directorul Achiziţiilor la muzeul israelian... S-a gândit că cel mai bine pentru mine ar fi să stau de vorbă cu voi personal...

Gil goli paharul cu apă dintr-o înghiţitură lungă, apoi ronţăi ultima bucată de gheaţă. Ludlow era o bijuterie, o antichitate dintr-o epocă apusă. Bătrânul se convinsese probabil că descoperirea lui obscură şi deplorabilă conţinea un secret nedezvăluit de secole întregi, mai mult ca sigur o hartă a unei comori ascunse sau ceva asemănător.

Doamne, ce nu face omul ca să nu scape ultima şansă de a deveni nemuritor! George şi-a pierdut minţile când i-a vârât în chestia asta. Ce-o fi avut în cap? Dacă Sabbie ar fi venit mai întâi la Gil, ar fi refuzat-o categoric. Probabil că ea ştia lucrul ăsta, altfel n-ar fi trecut peste capul lui.

Numai că pur şi simplu l-a ocolit, mergând direct la George. Cea mai scurtă distanţă dintre două puncte, bineînţeles. Era deşteaptă. Ştiuse asta. Şi avea curaj.

Ştiuse şi asta. Ceea nu-i trecuse prin cap era cât de interesantă se dovedea combinaţia celor două calităţi.

Capitolul 4

Câteva minute mai târziu
New York City Grille

Lucy obişnuia să spună că, în primul lor an de căsătorie, descoperise un talent uimitor al lui Gil: îşi perfecţionase arta de a dormi cu ochii deschişi. De câte ori ea îi povestea ceva, vreun incident care-i stricase sau îi înseninase ziua, şi aştepta un comentariu din partea lui, el îi lăsa impresia c-o ascultă, dădea din cap la momentul oportun şi punea întrebările potrivite, dar habar n-avea despre ce vorbeşte.

Vorbitul în somn, cum îi spunea Lucy, era un talent de care Gil se îndrăgostise şi care îl ajutase să scape din aproape toate relaţiile amoroase începând din clasa întâi. Dar cu Lucy era altă poveste. Renunţase la el cu mult înainte de a sărbători doi ani de căsătorie. Pe atunci descoperise, spre marea lui uimire, că îl interesau mai mult lucrurile minore care i se întâmplau ei într-o zi decât dorinţa lui de a vegeta.

Acum, în restaurant şi cu Ludlow pălăvrăgind întruna, apelase din nou la vechiul talent. Îl lăsă să-şi

continue monologul, nereţinând aproape niciun detaliu.

— ...şi aşa am ajuns să credem că documentul ar putea conţine un mesaj ascuns care să ne spună unde e ascuns un anumit artefact, un manuscris de aramă din vremea lui Iisus. Problema e că nu suntem siguri, poate fi doar o metaforă folosită de autorul jurnalului, concluzionă profesorul Ludlow.

— Desigur, confirmă Gil şi înclină din cap.

— Aici intri tu în rol, adăugă Ludlow.

— Unde... anume? se interesă Gil, încercând cu disperare să pară că ştie despre ce e vorba.

— Păi, ne spui dacă textul din jurnal conţine vreun tipar care să ne conducă la un mesaj ascuns, interveni Sabbie.

— Vrei să spui un cod? Ştii, nu mă ocup de coduri.

— Nu. Nu un cod, tocmai asta e, îl informă Sabbie. Dacă ne trebuia un criptanalist, nu apelam la *tine.*

— Mulţumesc frumos, replică Gil supărat.

Ludlow interveni din nou:

— Ascultaţi. Dacă nu ne înşelăm, celui care a scris jurnalul i-a fost frică să folosească o metodă de criptare. S-a gândit probabil că, dacă îşi va ascunde mesajul într-un text bazat pe un cod complicat, când va fi găsit – poate peste câteva secole – nimeni nu-l va putea descifra. Suntem siguri că a ales un mijloc mai simplu

de a-l ascunde. Numai că n-am reuşit să-l descoperim. Sabbie a spus că dumneavoastră, cu talentul de recunoaştere a tiparelor...

Gil adoptă o ţinută dreaptă şi se lansă într-un tir de întrebări, sperând să se autodinamizeze. Sabbie tăcea. Probabil că se străduia să înţeleagă de ce Gil părea că nu pricepe nimic dintr-o conversaţie care pentru ea era foarte clară. Din fericire, profesorul dădea răspunsuri lungi şi detaliate, oferindu-i lui Gil informaţiile necesare pentru a-şi umple golurile din conversaţia ratată.

Un jurnal scris de un călugăr din secolul al XI-lea fusese descoperit la o mănăstire veche din Weymouth, Anglia, vândut unui dealer de antichităţi local, care îl contactase pe Ludlow, ştiind că e interesat de jurnalul ferfeniţit. În momentul de faţă, acesta se afla la loc sigur, în Anglia, într-un loc cunoscut numai de profesor. La momentul potrivit, urma să fie transportat clandestin sau, cum spunea Ludlow, „mutat" la muzeul din Israel de către dr. Anton DeVris.

— DeVris spune că nu are rost să-l aducă la muzeu până când nu ştim exact ce informaţii conţine. O fi el directorul sectorului de Achiziţii, dar muzeul nu va accepta jurnalul fără o dovadă că are o relevanţă religioasă. Probabil are dreptate, deşi eu m-aş simţi mult mai liniştit dacă jurnalul ar sta la ei, bine încuiat.

Profesorul ridică din umeri ca să arate că nu era de acord cu decizia lui DeVris, deşi se părea că până la urmă se resemnase.

— Credeţi că e un lucru înţelept? Să ţineţi la dumneavoastră un document atât de preţios? întrebă Gil.

Habar nu avea cât valora vechiul jurnal anonim, dar spera că încă puţină conversaţie îl va ajuta să pară în temă cu ce se discuta. Răspunsul lui Ludlow fu cu totul altul decât cel aşteptat:

— E numai o chestiune de zile, oricum, replică jovial profesorul. Aşa cum ştiţi, George ne-a asigurat că luni dimineaţă, după ce se fac ultimele aranjamente financiare cu Cybernet Forensics, vă veţi afla pe drum spre Israel, ca să vă alăturaţi echipei noastre.

Ludlow îi aruncă lui Sabbie încă o privire de adorare. Gil privea în gol. Că profesorul era nebun ştia, dar n-ar fi crezut că George i-ar fi putut promite aşa ceva. Dar îl cunoştea pe George. Prea bine.

Sabbie se uită la Gil întrebătoare.

— Ni s-a spus că poţi pleca imediat.

Şi profesorul şi ea aşteptau o confirmare de la el, dar nu avea de gând să le-o dea. Să fie al naibii dacă se va lăsa târât în Orientul Mijlociu dintr-un capriciu de-al lui George.

N-o să meargă şi gata. George va reacţiona ca de

obicei. Va susţine că firma avea nevoie de bani şi că, fără ei, va trebui să reducă salariile sau, şi mai rău, să dea afară oameni. N-o să-i meargă, aşa că va încerca altă şmecherie. De când murise Lucy, făcea mereu aluzie la faptul că Gil devenise un pustnic, aşa că va susţine că puţină aventură n-avea cum să-i strice.

Respectiv cuferelor cu bani ale firmei, vrei să zici.

Gil îşi alungă din minte conversaţia imaginară. Nu avea de gând să meargă nicăieri. Simplu.

— De ce să merg în Israel, dacă jurnalul e în Anglia? întrebă el, puţin nervos.

— Nu contează. N-are importanţă. Acolo veţi lucra.

Nici nu se pune problema, bătrâne, nici nu se pune problema.

Îi aruncă profesorului cea mai sinceră privire de care era capabil.

— Ştiţi, având în vedere miza, cred că ar fi mult mai logic să aduceţi jurnalul la Cybernet Forensics, îi explică el. Cu acordul dumneavoastră, vor recomanda ca Cybernet să numească cea mai bună echipă din New York să se ocupe de proiectul dumneavoastră. În acest fel, veţi avea parte de cele mai luminate minţi...

— O echipă! Ludlow părea că se sufocă.

— Păi, da, dar nu vă faceţi griji, n-o să vă coste mai mult. De fapt, pe termen lung, o să ieşiţi chiar mai ieftin decât dacă-mi plătiţi mie transportul şi cazarea.

— Eşti nebun? sări Sabbie nervoasă. Cum poţi să propui aşa ceva? Ori eşti prost, ori n-ai auzit nimic din tot ce ţi-a spus profesorul Ludlow. Se pare că ne pierdem timpul cu tine.

Se ridică, înclină din cap spre profesor şi se îndreptă spre toaletă. Ludlow îşi şterse fruntea cu batista, se scuză şi plecă în aceeaşi direcţie.

Gil scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ce naiba se întâmplase? O dăduse în bară chiar atât de rău? Se părea că da.

Se lăsă greu în scaun, pregătit să-şi ceară scuzele de rigoare imediat ce se calmează amândoi şi se întorc la masă.

Când chelnerul veni să ia comanda pentru al doilea rând de băuturi, Gil îşi dădu seama de crudul adevăr. Ludlow plecase. La fel şi fata.

Se uită la impermeabilul ud leoarcă al profesorului, rămas pe spătarul scaunului, şi la umbrela pe jumătate deschisă de sub masă. Nu se schimbase nimic în peisaj, în afară de plecarea celor doi. De la masă şi, evident, din restaurant.

Dacă i-ar fi trecut prin minte să-şi mute privirea de la pătrăţelele de pe faţa de masă de când s-au ridicat, i-ar fi văzut ieşind. Dar el aşteptase, ca un şcolar, să fie pedepsit, gata să-şi repare greşeala, ca să poată merge acasă să se odihnească şi să-l lase pe George să rezolve

problema – dar nu conflictul – luni dimineaţă.

Dar nu mai avea de la cine să-şi ceară scuze. Ceea ce îi stătuse la început ca un spin în coaste se transformase într-o întâlnire din iad. Se uită la scaunul gol al profesorului. Îl fulgeră o singură idee. Se ridică şi porni în direcţia în care dispăruseră Ludlow şi fata.

Sabbie nu l-ar fi lăsat în ruptul capului pe bătrân să plece fără impermeabil şi umbrelă. Nu într-o seară ca asta.

Capitolul 5

Câteva minute mai târziu
Hotelul Agincourt

— Crezi că-i bine să-l lăsăm singur acolo? întrebă Aijaz agitat. Adică ar putea s-o şteargă cu banii, pur şi simplu. Conţinutul plicului s-ar putea fie lipsit de valoare, nu?

Maluka se uita la uşa dormitorului care-i separa de asistentul lui Ludlow, aflat în camera de zi, şi-i făcu semn să vorbească mai încet.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, prietene. Peterson nu pleacă nicăieri până nu terminăm noi cu el. S-ar putea să mai aibă nevoie de ajutor financiar de la noi şi altă dată, iar el ştie lucrul ăsta.

Aijaz aşteptă lămuriri suplimentare.

Maluka aruncă plicul gros pe pat.

— Nu are prea multă importanţă. Ce vreau eu nu se află în el. Ce vreau eu se află la bărbatul din cealaltă cameră.

Aijaz mişcă din cap, încercând cu disperare să-l urmărească.

— Poţi să obţii orice lucru vrei cu mare uşurinţă, odată ce adversarul tău crede că ţi l-a dat deja, îi explică Maluka.

Matahala se uită în jos, neştiind ce să spună.

— E-n regulă, Aijaz. Eu mă ocup de partea mea. Tu să te ocupi de a ta.

Aijaz îi zâmbi recunoscător.

— Am aşteptat destul. Încă trei minute sunt de ajuns.

Punctul forte al lui Maluka era să-i convingă pe oameni să-şi ia în serios obligaţiile morale. Când era doar un băieţaş, în Siria, fusese obsedat să se joace „de-a călugării şi demonii", un joc vechi din secolul al IV-lea. Convingându-şi unul din nenumăraţii verişori să se îmbrace în zdrenţe, îi luă costumul frumos şi jucă rolul sfântului. Cu mare ceremonie, tânărul Maluka chemă spiritul rău care zăcea ascuns în sufletul tovarăşului său de joacă şi îl provocă la luptă. Deşi scund pentru vârsta lui, avea muşchii foarte bine dezvoltaţi. Putea să pună la pământ un copil mai mare decât el cu câţiva ani, obligându-l să mărturisească

păcatele comise şi să promită că se pocăieşte. Procedând aşa, Maluka reuşea invariabil să exorcizeze spiritul răului şi să purifice lumea pentru cei cu sufletul curat.

Copilul care se jucase cu el o dată rareori o mai făcea şi a doua oară. Dar lui Maluka nu-i păsa. Dacă savurase victoria asupra unui duşman anume, nu avea nevoie de repetarea ei.

Acum, peste câteva zeci de ani, transformase jocul psihologic al copilăriei în unealta credinţei lui. Ori de câte ori trebuia să apeleze la forţa fizică pentru a convinge, prefera să-l pună pe Aijaz s-o facă în locul lui.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în camera de zi. Plicul nedeschis era tot pe pat, acolo unde fusese aruncat.

Asistentul lui Ludlow se ridică, aşteptând ca Maluka să spună ceva referitor la conţinutul lui.

— Excelent, excelent. Aţi reuşit să obţineţi nişte documente foarte valoroase, începu Maluka.

Pe chipul palid al lui Peterson se citi o senzaţie de uşurare care trăda ceea ce suspectase sirianul. Se temuse că Maluka îşi va da seama că informaţiile primite nu aveau nicio valoare. Deşi Peterson introdusese în jurnal notiţe personale de-ale profesorului Ludlow, după cum ceruse acesta, şi câteva date despre istoria mănăstirii Weymouth, unde fusese

găsit jurnalul, era foarte posibil ca el să nu fi inclus nimic cu adevărat important. Dacă Maluka cunoştea ceva sigur pe lume, atunci lucrul ăsta erau oamenii. Nu-şi făcea iluzii, întotdeauna se aştepta la ce-i mai rău şi nu-l dezamăgeau niciodată.

— Înseamnă că v-aţi îndeplinit partea din afacere şi suntem chit, conchise sirianul cu o bună dispoziţie studiată.

Peterson lovi sugestiv cu degetele pachetul cu bani din buzunarul jachetei. Zâmbi recunoscător, se ridică şi o luă spre uşă, spunându-şi, probabil, că-şi făcuse atâtea griji degeaba.

Maluka îi întinse mâna pe care i-o refuzase la sosire. Peterson o strânse amabil şi se întoarse să plece.

— A, era să uit, rosti Maluka dintr-odată. Ce-i chestia asta cu manuscrisul de aramă?

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Peterson. Înainte de a răspunde, Maluka mai puse un rând de paie pe foc:

— Sunt sigur că nu-i ceva important, altfel profesorul l-ar fi menţionat în note de mai multe ori. Mă întrebam dacă l-aţi introdus pentru că l-aţi considerat dumneavoastră valoros.

Asta era partea care-i plăcea cel mai mult. Întinsese capcana, prinsese şobolanul şi se uita cum se agită încoace şi încolo. În cel mai bun caz, la fiecare mişcare, asistentul îi va da furniza informaţiile care-l interesau.

— Manuscrisul de aramă? întrebă Peterson, făcând pe inocentul. A, nu. Nu de-asta am introdus şi pagina respectivă. Am şi uitat că e acolo!

Pentru că ai fost atât de inteligent să scoţi orice referire la vreun manuscris, nu? Ştiam eu! Nici n-a fost nevoie să mă uit la teancul de hârtii inutile pe care-ai încercat să mi le bagi pe gât. Chiar mă crezi prost?

— Nu vă faceţi griji, continuă Peterson, încercând cu disperare să-şi şteargă urmele. Chestia aia cu manuscrisele nu are nicio valoare. Pe una din paginile jurnalului, Ludlow şi DeVris au descoperit o referire la un manuscris de aramă ascuns undeva în mănăstirea Weymouth. Nici măcar n-au căzut de acord că asta scrie. Ludlow e sigur că despre asta e vorba de fapt în jurnal, iar DeVris crede că nu e decât o referire la o copie.

— O copie a manuscrisului de aramă descoperit acum trei ani în peştera de la Qumran? încercă Maluka.

— Da. Dar ştiţi că aceasta se află deja în Sanctuarul Cărţii. DeVris spune că în jurnal se vorbeşte despre o *copie* a manuscrisului din peşteră, nu de un alt manuscris. Călugării au vândut probabil zeci de copii ale lui cavalerilor plictisiţi în căutare de comori. Oricum, singura referire la un manuscris, nou sau vechi, era pe o bucată de hârtie ruptă pe care profesorul Ludlow a găsit-o în copertă. Dar nu despre ea e vorba

în jurnal.

— Deci DeVris spune că nu există niciun manuscris sau, dacă există, nu e decât o copie a celui din peşteră?

— Da, nimic altceva decât imaginaţia bătrânului. Peterson îşi trase umerii înapoi şi-şi îndreptă spatele. După părerea mea, amândoi sunt nebuni. Adică doi oameni inteligenţi dezbat şi transcriu, pe urmă iar dezbat şi iar transcriu totul de la început. Ca şi lupta aia pentru cine să ţină jurnalul. A durat o lună! A câştigat profesorul, bineînţeles, proprietatea e nouă părţi din zece din lege. Acum, că DeVris e în Israel şi jurnalul în Londra, la profesor, Ludlow îşi petrece toată ziua încărcând bucăţele din el pe un site secret de pe Internet. Eu zic c-ar fi fost mult mai uşor dacă i l-ar fi lăsat lui DeVris.

Maluka înclină din cap şi zâmbi. Oamenii care se tem dau prea multe explicaţii. Aşa se dau de gol. Dacă îţi dai seama, lucrurile decurg în favoarea ta. Cu cât vorbesc mai mult ca să-şi acopere minciuna, cu atât ai ocazia să afli mai multe informaţii.

— Ludlow a devenit paranoic, continuă Peterson. Păstrează fiecare e-mail, fiecare foaie scoasă la imprimantă, până şi notele lui sunt încuiate, ca şi cum ar fi bijuteriile Coroanei.

Asistentul profesorului adăugă că până şi el trebuia să-i ceară bătrânului să-l scoată din ascunzătoare dacă

avea de lucru cu informaţii legate de el.

— Cred că m-am zăpăcit. Am avut impresia că aveţi acces la seiful lui Ludlow, spuse Maluka.

— Am, dar la cel din *cabinetul lui de lucru.* Mai este unul în bucătărie, într-un obiect care seamănă cu un cuptor.

— Un cuptor? Serios?

— Da. E ciudat obiectul. Are spate fals – cuptorul, vreau să spun – care se dă jos dacă răsuceşti cronometrul cuptorului la cifrele corespunzătoare, într-o anumită ordine. E o chestie digitală, o placă inteligentă, cum îi zice Ludlow, şi nici nu-ţi dai seama că nu face parte din accesoriile de bucătărie.

Peterson le povesti că odată, când încercase să-şi încălzească mâncarea în cuptor, îl văzuse soţia lui Ludlow.

— E-o bătrânică simpatică, dar mi-a dat un brânci de-am zburat prin bucătărie. Mi-a spus să nu mă mai apropii de cuptorul ăla niciodată, că soţul ei construise un seif în interiorul lui în care să-şi ţină lucrurile de valoare, explică Peterson. În copilărie, soţia lui a fost prizonieră în Gulag. Ştiţi despre ce e vorba, un lagăr de muncă forţată sovietic, şi încă se teme că cineva o să dea buzna în casă şi-o să le fure toate bunurile. Nu că ar avea ce fura, din câte-am văzut eu.

— Şi acum? îl îndemnă Maluka să continue.

— Acum, din moment ce Ludlow a pus mâna pe jurnal, şi-a pus toate hârtiile în seiful din cuptor, la care nu am acces. Din cauza asta nu v-am putut da mai multe informaţii, încheie Peterson cu un zâmbet pe post de scuză.

— Nu-i nimic, îi spuse Maluka amabil. Mi-aţi dat tot ce am nevoie. E posibil ca toate astea să nu ducă nicăieri. Important e să sperăm că banii pe care i-aţi câştigat o să-i aducă fetiţei dumneavoastră ajutorul de care are atât de multă nevoie.

Peterson îl privi în ochi pe Maluka de parcă voia să-i confirme sinceritatea vorbelor. Sirianul abordă o mină compătimitoare. Peterson îi zâmbi recunoscător, apoi deschise uşa.

Maluka ezită. Voia să formuleze cu mare grijă întrebarea următoare:

— Călătorie plăcută, domnule Peterson. Bănuiesc că dumneavoastră şi profesorul Ludlow plecaţi înapoi la Londra mâine sau poimâine?

— Da. Mâine seară. Deşi nu ard de nerăbdare să zbor atâtea ore.

— Da, da, îl expedie Maluka brusc şi închise uşa după el.

Nici nu ieşise bine Peterson pe stradă, că Maluka se repezi la celular şi rezervă două bilete, pentru el şi Aijaz, la primul zbor spre Londra a doua zi dimineaţă.

Capitolul 6

Ziua a doua, seara târziu
Staţia de metrou Regent's Park
Camden Town, Londra

Profesorul Arnold Ludlow urca scările gâfâind, târând două valize grele. Din cauza efortului, îi curgea transpiraţia pe frunte, iar spatele îl durea groaznic. Simţi o adiere răcoroasă binevenită din stradă. O savură, apoi reluă urcuşul cu un oftat.

Sarah o să fie furioasă. Îl implorase să vină cu o maşină de la aeroport, dar el refuzase. Nu aveau destui bani în seif încă, se opusese el. Dacă Sabbie avea nevoie de ei... Nici Ludlow, nici soţia lui nu îndrăzniseră să se gândească la asta prea mult.

— Până nu strângem suficienţi bani, metroul e foarte bun, concluzionase el. Pe lângă asta, îmi prinde bine puţină mişcare.

Sarah îl sărutase pe chelie şi-l strânsese de umeri. Acum o să-i maseze spatele cu soluţia aia infectă, Chapman's Liniment, o săptămână.

— Chestia asta-i făcută pentru cai, o să protesteze el.

— Aşa-ţi trebuie dacă te comporţi ca un catâr, o să-i răspundă ea cu siguranţă.

Ludlow zâmbi.

Ajunsese în stradă. Înviorat de aerul rece, porni spre Upper Harley Street şi spre plăcerile de acasă.

Spre surprinderea lui, mersul îl învioră. Casa îl întâmpină ca un prieten vechi. Poate dacă nu l-ar fi durut spatele atât de tare şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă. Poate că s-ar fi alarmat văzând ferestrele întunecate, când ştia că, în mod normal, Sarah ar fi fost trează şi nerăbdătoare să audă toate amănuntele călătoriei lui. În orice caz, tot s-ar fi îndreptat neştiutor spre casă şi spre oroarea care-l aştepta.

Două braţe puternice îl apucară şi-l traseră în cameră chiar când scotea cheia din broască. Îl încercuiră şi, dintr-o singură mişcare, îl strânseră de piept, lăsându-l fără respiraţie şi rupându-i câteva coaste. Căzu greu pe podea. Inundată brusc de lumină, camera deveni albicioasă. Deasupra lui se ridicau două siluete masive, în haine incolore şi fără nicio expresie pe chip.

Numai Sarah colora atmosfera. Faţa, mâinile, picioarele şi cămaşa ei erau toate pline de sânge maroniu. Avea un ochi umflat şi închis, dintr-o ureche îi curgea sânge, dar trăia încă.

— Vă rog, luaţi tot ce vreţi. Tot, îi imploră Ludlow. Numai luaţi-ne în pace. Suntem bătrâni. Luaţi ce vreţi şi plecaţi.

— Ştii ce vrem, rosti încet primul intrus.

Suspinul lui Sarah sparse liniştea care se aşternu.

În timp ce torţionarul ţinea capul lui Ludlow ridicat, ca să vadă scena care urma, celălalt se îndreptă spre iubita lui Sarah. Ezită o secundă, îi zâmbi profesorului, apoi trase un picior cu toată puterea în tâmpla femeii aplecate.

Ludlow auzi cum îi pocneşte gâtul şi o văzu murind. Încăperea se cufundă în linişte. Nu se auzi decât ultima ei respiraţie.

— Nu! strigă profesorul. Sări în picioare şi găsi faţa torţionarului. Îl prinse de păr şi trase până văzu ochiul ieşit din orbite. Strigătele lui de furie acoperiră urletele de durere ale victimei.

Bătrânul nu auzea nimic, nu vedea nimic şi nu ştia nimic. Făcea ceea ce trebuia să facă, prindea şi lovea neîntrerupt, chiar şi atunci când celălalt intrus îl trase şi începu să-l lovească cu mâinile şi picioarele până ce profesorul, cu muşchii şi nervii zdrobiţi, nu se mai putu mişca.

— Acum dă-ni-l, ordonă criminalul.

— Nu ştiu ce vreţi, spuse Ludlow. Pieptul îi tresălta de suspine reţinute. Nu ştiu ce vreţi, şopti el din nou.

— Jurnalul, rahat bătrân ce eşti! Dă-ne jurnalul şi te lăsăm să mori în pace.

— Jurnalul? întrebă Ludlow încet şi confuz.

Primi o nouă lovitură de picior în spate.

— De parcă n-ai şti, rânji torţionarul.

Profesorul se străduia să-şi pună ordine în gânduri.

Despre asta e vorba? Despre jurnal! Nu, nu se poate. Este ceva de neimaginat.

Îl avertizase pe DeVris că existau persoane influente care aveau motive serioase să încerce să pună mâna pe jurnal. DeVris râsese de el. Sabbie îi tolerase secretul şi continuase cu pregătirile ei urgente, deşi credea că exagerează. Chiar şi el îşi pusese la îndoială îngrijorarea. Dobitocul de el avusese dreptate tot timpul.

Ludlow zâmbi, ridicând uşor colţurile gurii, o mişcare nesemnificativă care însemna o victorie mai mare decât una marcată cu lovituri de tun.

Avea obiectul după care râvneau criminalii, dar niciun motiv să-l dea. Îi luaseră totul, pe Sarah, dorinţa de a trăi şi puterea fizică de a îndura tortura lor. Murea şi era conştient de asta. Dar lucrul pe care îl doreau atât de mult nu aveau să-l primească.

Capitolul 7

Ziua a patra, dimineaţa devreme
Cybernet Forensics, Inc., New York City

Cybernet Forensics era una din cele mai bine cotate

firme de investigaţii pe Internet, dar nu şi una cu profituri foarte mari. Deşi identitatea clienţilor era ţinută în mare secret, toţi ciberdetectivii firmei, inclusiv Gil, ştiau că aceştia făceau parte dintre cei mai puternici indivizi şi agenţii din lume.

Site-ul Cybernet se lăuda că programele firmei ajutau, mai mult decât o făceau toate celelalte firme la un loc, la descoperirea, condamnarea şi stoparea furtului de identitate, pornografiei online cu copii, spălării de bani, fraudei şi potenţialelor scheme teroriste. Ciudat era însă că Cybernet era tot pe roşu, după cum arătau rapoartele financiare anuale.

Cel puţin o dată pe lună, George, ca şef de departament, se adresa echipei lui de ciberdetectivi sau, cum îi plăcea să-i numească, de experţi cibercriminalişti. Le ţinea acelaşi discurs încurajator, spunându-le că programele lor menţineau siguranţa ciberspaţiului pentru cei nevinovaţi. Cei mai mulţi nici nu mai luau în seamă logoreea şi lipsa de acţiune. George nu le putuse explica niciodată de ce se reducea bugetul când conturile se îngroşau.

Când Gil venise să lucreze pentru firmă, proaspăt absolvent, lucrurile stătuseră cu totul altfel. Era un loc foarte interesant: optimist, *crème de la crème* – tineri şi tinere, nu neapărat şefi de promoţie, dar independenţi în gândire şi perseverenţi.

Fiecare dintre ei era un singuratic, mulţumit să lucreze zile întregi într-un birou mic şi fără ferestre, spărgând baze de date şi site-uri imposibil de „spart” pentru a depista o ţintă, a găsi dovezi de ciberinfracţiuni şi a prezenta probe solide pentru ca vinovaţii să fie arestaţi şi condamnaţi.

— Eşti plătit să spargi fişiere strict secrete? l-a întrebat Lucy naivă la prima lor întâlnire. Nu poţi fi arestat?

Nu, nu putea fi arestat. Era înregistrat la Administraţia Siguranţei Naţionale, singura organizaţie care angaja mai mulţi ciberdetectivi decât Cybernet. Şi nu, nu era plătit regeşte ca să spargă sisteme informatice, ci ca să descopere cum reuşeau hoţii de identitate să pătrundă în ele şi să se asigure că alţii nu vor proceda la fel.

Însă adevărul era că, la fel ca oricărui ciberdetectiv, lui Gil îi plăcea la nebunie să „pună mâna” pe ţintă.

Odată ce obţinea dovada infracţiunii şi afla identitatea infractorului, sarcina de a asigura sistemul pentru viitor nu mai avea nici pe departe farmecul urmăririi. Numai plăcerea „vânătorii” şi antipatia faţă de cel „curăţat” îl salvaseră pe Gil în cele din urmă.

În timp ce căuta o scurtătură ca să cârpească sistemul statelor de plată de la FBI, scrisese un set de instrucţiuni menite să elimine golurile din programul

original. Le spunea subprogramelor dobermani pentru că, odată lansate, vânau prada şi o atacau, încolţind-o până le dădea el semnalul s-o distrugă. O singură atingere a tastei Enter şi breşa din sistemul de siguranţă era eliminată.

Pe atunci, George era în culmea extazului. Anticipase că, graţie dobermanilor lui, lumea îşi va croi drum spre uşa firmei Cybernet. Ceea ce se şi întâmplase, deşi banii nu bătuseră niciodată la uşa biroului său, aflat la ultimul etaj.

S-a dus pe apa sâmbetei teoria trickle-down [2] *din economie.*

Gil se răsuci cu faţa spre ecranul cel mai mare din cele trei pe care le avea şi se lăsă pe spate ca să savureze gogoaşa şi crema de brânză în timp ce-şi frunzărea mesajele electronice. Era devreme, George venea abia peste două ore, deci avea timp suficient să se gândească cum să-i prezinte fiascoul de la cina cu Ludlow de vinerea trecută.

Obişnuitul semnal „Aţi primit un mesaj!" îi întrerupse ultima înghiţitură de cafea.

Iisuse! Ce naiba caută aici atât de devreme?

Evident, cineva îl informase pe George despre cele

---

[2] Teorie potrivit căreia cea mai bună cale de a stimula economia este de a investi bani în companii şi de a reduce taxele impuse acestora (n. tr.).

întâmplate. Numai posibilitatea pierderii unei surse de venit îl aducea pe şef la birou la ora asta.

O alarmă ţipătoare îl avertiză că monitorul principal se stinsese şi că va fi urmat şi de celelalte două. Se grăbi să şteargă mesajul de la George. Prea târziu. Ecranele celorlalte două calculatoare şi ledurile serverului de Internet se stinseseră şi ele. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând să audă zumzetul care confirma pornirea sistemului de backup. Oftă uşurat. Bâzâitul plăcut al acestuia îl asigură că, în câteva minute, echipamentul va funcţiona din nou şi că peste şapte terabiţi de informaţii au fost salvaţi.

Până nu demult, mesajele de la George nu însemnau decât încă o comunicare enervantă care îi solicita atenţia. Dar în ultimele două săptămâni, orice mesaj cu numele lui George îi bloca reţeaua.

Gil îi atrăsese atenţia că, dacă refuza în continuare să introducă coduri de siguranţă RSA, trebuia să se aştepte la o catastrofă. George nici nu voia să audă. Atunci se oferi să pătrundă în labirintul lui de calculatoare şi să încerce să descopere problema, dar s-a lovit de un nou refuz. În final, ajunseseră la o înţelegere. Gil va renunţa la ideea lui, cu condiţia ca George să-i dea telefon, în loc să-i trimită un mesaj, până când Gil descoperea un paliativ. Armistiţiul durase două zile. În a treia, şeful îi trimitea din nou

mesaje, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

De câte ori Gil primea câte un mesaj care-i bloca sistemul, George susţinea, ca şi când asta se întâmpla pentru prima dată, că încerca să respecte înţelegerea la care ajunseseră.

— La urma urmei, adăuga cu un surâs nevinovat şi ridicând din umeri, sunt sclavul obişnuinţei.

Gil îşi trase scaunul spre monitorul cel mai mare şi tastă rapid o succesiune de comenzi. Rând cu rând, verifică programul de siguranţă performant pe care îl crease la câteva zile după primele probleme.

De ce naiba se tot blochează sistemul? Şi de ce numai când trimite mesaje George?

Nici dobermanii lui nu găsiră sursa problemei. Puse mâna pe telefon şi formă interiorul lui George.

— Vin, vin, îl anunţă, în timp ce continua să tasteze. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai trimite mesaje.

Gil scutură din cap. Câtă risipă! O minte strălucitoare ca a lui George închisă într-un corp de o sută optzeci de kilograme. Comportament de preadolescent, pentru început. Nimeni din firmă nu-l văzuse vreodată pe muntele ăsta de om cu vreo prietenă sau pe la vreo petrecere. Pur şi simplu venea de acasă la birou, mâncând în faţa calculatorului sau jucându-se cu cea mai nouă minune tehnică. Nu era

decât vina lui, dar îşi irosea viaţa în mod jalnic.

Ţinând cont că era posibil să fie foarte singur, sau tocmai din cauza asta, nu era deloc rău să lucrezi pentru el. Deşi foarte inteligent, nu avea spirit competitiv. Spunea deschis dacă nu-i plăcea un lucru, dar, în general, îl aprecia pe Gil şi i-o spunea destul de des. Era un om cumsecade şi conştient de înfăţişarea lui ca să te înţelegi bine cu el. Nu trebuia decât să-i spui că se vede clar că s-a subţiat în talie şi-ţi zâmbea fericit, ca un copil de cinci ani. Era un căţeluş mare şi bătrân, un căţeluş lacom, dar adorabil.

Ultimul calculator porni şi el şi, înainte ca şeful să-i mai trimită vreun mesaj, Gil se îndreptă spre ceea ce greu se putea numi biroul lui George.

Capitolul 8

Câteva minute mai târziu

La ultimul etaj al firmei Cybernet Forensics bubuiau două televizoare şi un radio. Reporterii de pe ecran dădeau amănunte despre cele mai recente dezastre pe un fond de muzică country.

De când venise George la firmă, doi angajaţi de la departamentul de finanţe care lucraseră în birourile de lângă el fuseseră mutaţi în alte încăperi. Altul plecase

în concediu fără plată până când firma avea posibilitatea să-l mute la un etaj inferior, iar un contabil pur şi simplu îşi împachetase lucrurile şi demisionase.

Conducerea mutase deja de două ori biroul lui George înainte de a-l exila la capătul celui mai lung coridor din clădire. Dar George nu putea fi mai fericit. Matahala nu suporta să lucreze în linişte. Nici sonorul la nivel normal nu-l mulţumea. Avea nevoie de zgomot în jur, nu ca o simplă obişnuinţă, ci ca necesitate care-l făcea să fie şi mai vesel.

— Ce pot să spun? recunoscu el cu un rânjet maliţios, când se mutase de lângă el şi ultima persoană. Îmi rămâne mie tot etajul.

Gil se apropie de birou şi se pregăti pentru un atac sonor şi mai puternic. Câteva minute de agresare auditivă era tot ce putea suporta. Renunţase să-l roage să dea sonorul mai încet. Rugămintea lui se lovise întotdeauna de autocaracterizarea lui George:

— Ştiri, calculatoare şi muzică country. Asta-i tot ce ştiu şi-mi place la nebunie.

Bătu şi intră fără să mai aştepte în decorul atât de familiar, în care George se îndopa cu mâncare.

În dimineaţa asta, matahala termina ultimele îmbucături din dejunul de cereale integrale. Era un ritual zilnic care nu-i afecta sănătatea, nu-l ajuta să scadă în greutate şi, după cum explicase chiar el cu lux

de amănunte inutile, nu-i schimba ritmul.

La sosirea lui Gil, George se străduí să se ridice. Arăta ca şi cum fusese prins asupra unui fapt obscen. În confuzia creată de efortul de a-şi ridica trupul masiv din scaunul ergonomie, răsturnă castronul de plastic şi lingura. Cerealele îmbibate în lapte şi cutia pe jumătate deschisă, cu restul de lichid cu procent de grăsime scăzut, se răsturnară pe foile scoase la imprimantă şi împrăştiate pe birou, printre rapoarte, bilete cu „Nu uita", grafice şi vrafuri de ziare. Toate deveniră potenţiale sugative ale lichidului alb care se răspândea cu repeziciune. Încercând, mai mult din obligaţie, să repare dezastrul produs de George, Gil se repezi la teancul cel mai ud şi, ridicându-l, se întoarse spre coşul de gunoi. George se lovi de el când încercă să-l oprească.

— De ce *faci* chestia asta? îl întrebă Gil, clătinând din cap.

— De ce mănânc cereale? îi aruncă un zâmbet de apreciere şi încercă să strângă laptele cu un şerveţel de hârtie.

— Vorbesc serios. E-o nebunie. Ţii pe masă foile listate de două săptămâni încoace cu date descărcate de pe toate site-urile excentrice din lume.

— Ştiu, dar n-am avut timp să mă uit peste ele. Mi-am petrecut o groază de vreme cercetând chestia

aia, ştii tu, şi cred că e cu adevărat importantă.

Gil clătină iar din cap.

— Poate te interesează să afli că am ţinut câteva din foile astea special pentru tine, adăugă el.

Căutând prin hârtiile împrăştiate, extrase cu grijă un set de coli care nu scăpaseră nici ele de potopul de cereale cu lapte.

— E vorba de treaba aia a ta cu Ludlow, începu George.

— Ascultă! În ce-l priveşte pe Ludlow. Cred c-ar trebui să...

George trase una din coli.

— Stai! Unde-am văzut-o? A, uite-o aici. Priveşte. E reluarea ştirii de la Reuters de-acum câtăva vreme. Scrie că Ludlow, de fapt, nu el, ci DeVris, tipul din Israel cu care lucrează, are deja una.

— Are ce?

— Un manuscris de aramă, prostănacule. Cică au deja unul. Înseamnă că Ludlow, făcând pe intelectualul, nu urmăreşte ca jurnalul să-l conducă la orice manuscris antic, ci la perechea celui pe care muzeul o are deja, trase George concluzia. Îşi frecă degetul mare şi arătătorul. Şi din ce scrie în articol îmi imaginez că cele două manuscrise le pot aduce un profit uriaş.

Gil scutură din umeri nepăsător. Nu avea nicio idee

despre ce vorbea şeful lui. Prinse articolul ud de-un colţ cu mare atenţie şi-l ridică în aer.

— Asta înseamnă c-o să creşti taxa lui Ludlow?

— Poate, dar nu la asta mă refer, îi răspunse George surprinzător de serios. Miza e foarte mare şi va trebui să te porţi ca un adevărat profesionist, măcar o dată în viaţa ta.

Era clar că vorbise cu Ludlow. Deci mai bine să fie sincer. Îi povesti pe scurt greşelile de la cina de vineri şi bolborosi nişte scuze, explicându-i că n-avea nimic împotrivă să se ocupe altcineva de treaba asta.

— N-ai tu norocul ăsta, colega. Am primit un e-mail de la Ludlow chiar acum câteva minute. El şi traducătoarea lui, cum o cheamă?

— Sabbie, zise Gil morocănos.

— Da, Sabbie. Se pare că te vor tot pe tine, nu-mi imaginez de ce. Bine că eşti deştept şi frumos, că personalitatea ta lasă de dorit. Eşti singurul potrivit pentru treaba asta, zic ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, George! N-are nicio logică. Sabbie m-a lăsat cu ochii-n soare şi l-a luat şi pe Ludlow cu ea.

George se holbă la el.

Nu-i spusese Ludlow ce se întâmplase? Ciudat.

— Uite ce e, George, lasă-mă să termin proiectul la care lucrez. Nu-mi trebuie mai mult de două zile. Asta

nu schimbă cu ni...

— După-masă, îl întrerupse George. Ţi-am rezervat un loc pentru un zbor de noapte ca să ajungi la Tel Aviv după-masă. Poţi ajunge la Ierusalim şi la muzeu direct de la aeroport.

Gil se uită să vadă dacă matahala de şef nu cumva zâmbeşte. Nu zâmbea.

— Glumeşti, nu se poate! Dacă mă iei de la proiectul meu pentru cine ştie câtă vreme pot s-o iau linişti de la început cu el. Se duc dracului cinci luni de muncă.

— Las-o baltă. O să-ţi prindă bine să nu ştii exact ce ţi se întâmplă mâine. Ia-o ca pe-o aventură.

George luă ştirea de la Reuters pe care Gil o pusese deoparte şi i-o aruncă în faţă.

— Asta ar trebui să te facă să te răzgândeşti. Citeşte-o.

— Stai puţin, sub nicio formă... începu Gil.

— Citeşte-o, insistă George. Pe urmă spune-mi ce crezi.

COMOARA ÎNGROPATĂ: PIERDUTĂ ŞI REDESCOPERITĂ

Arnold Narin, AP, Ierusalim

„În Horebeh, în valea Abur, sub scările orientate spre est, la douăzeci de metri: un sipet de argint şi conţinutul lui în

valoare de şaptesprezece talanţi. În monumentul funerar de sub al treilea curs: o sută de lingouri de aur. Într-un vas mare, aflat în curtea peristilului mic, într-o nişă din partea de jos, blocată de depunerile de aluviuni, opusă deschiderii din partea de sus: nouă sute de talanţi...”

Aşa scrie pe una din cele şaizeci şi patru de indicaţii de pe manuscrisele de aramă 3Q15, cunoscute ca manuscrisele din peştera Qumran. Acestea au fost descrise, pe bună dreptate, drept unul din cele mai greu de pătruns mistere. Valea Ahur, descrisă în ele, a existat cu adevărat, dar istoricii contemporani nu au ajuns la un consens în ce priveşte localizarea ei exactă. Mulţi cercetători sunt convinşi că tezaurul descris este real, fiind vorba de bogăţiile incredibile din al doilea Templu, salvate înainte de distrugerea lui, cu peste două mii de ani în urmă. Alţi savanţi sunt siguri că averea ascunsă reprezintă avuţia la care au renunţat membrii unei secte străvechi, care au depus jurământ de sărăcie.

Indiferent de sursă, comoara care-şi aşteaptă găsitorul are nu mai puţin de două sute de tone de aur şi argint.

Astăzi, după mai mult de cinci decenii de la descoperirea manuscrisului din peştera Qumran, restaurat cu cele mai noi şi moderne mijloace, acest

preţios obiect rămâne încă un mister.

Împrumutat în mod special muzeului Israel din Ierusalim pe un an de zile, manuscrisul este expus în Sanctuarul Cărţii, casa minunată a manuscriselor de la Marea Moartă. Această enigmatică piesă istorică va rămâne la dispoziţia publicului până în 20 martie anul viitor, aniversarea descoperirii ei. În ziua respectivă, manuscrisul şi promisiunile lui vor fi returnate muzeului Amman din Iordania, unde vor fi păstrate în siguranţă.

„Hotărârea de a duce acest document nepreţuit într-un loc sigur este lăudabilă", a remarcat dr. Anton DeVris, directorul Departamentului de Achiziţii al Sanctuarului Cărţii. „Însă gândul că va fi dus într-un loc unde oamenii de ştiinţă nu vor avea acces la el este greu de suportat. Cu toate acestea, suntem recunoscători că îl avem aici un an de zile", a adăugat el diplomat.

Un sfat pentru toţi viitorii vânători de comori: înainte de a începe să vă împachetaţi lopeţile şi să porniţi în căutarea tezaurului ascuns, trebuie să ştiţi că, de la descoperirea manuscrisului, în 1952, savanţii îi dezbat autenticitatea, comoara despre care vorbeşte, până şi intenţia autorului. Unii au decretat că este „opera unui nebun" sau l-au calificat drept un „fals". Alţii au spus că autorul lui e un „şarlatan" care „nu avea decât vagi

cunoştinţe de limbă ebraică”. Există şi păreri conform cărora criticii manuscrisului fac parte dintr-o operaţiune de acoperire.

Un aspect şi mai intrigant: unii experţi sunt de acord că secretul manuscrisului de aramă din peştera de la Qumran nu constă în ceea ce scrie în el, ci în perechea lui, încă nedescoperită; ea conţine cheia secretului celui dintâi şi a locului unde au fost ascunse avuţiile nepreţuite care aşteaptă să fie scoase la lumină. Dr. DeVris a menţionat că existenţa unui al doilea manuscris este „un lucru interesant, dar improbabil”.

Un ultim sfat: dacă vreţi să vedeţi de aproape manuscrisul de aramă 3Q15 (peştera 3), începeţi să vă faceţi planuri imediat. Peste douăsprezece luni, care vor trece foarte repede, exponatul din Sanctuarul Cărţii de la muzeul Israel va dispărea – pus sub lacăt – poate pentru totdeauna.

Gil termină de citit.

— Şi ce dacă?

— Nu-mi vine să cred că nu-ţi dai seama! Gândeşte-te. Muzeul deţine acum unul dintre manuscrise, iar Ludlow are jurnalul care le-ar putea spune unde se află al doilea. Dacă pun mâna pe ambele manuscrise, ar trebui să poată afla unde e ascunsă comoara. Problema e că, peste două luni, muzeul

trebuie să returneze primul manuscris. Dacă nu-i ajuţi să-l găsească pe cel de-al doilea, îşi pot lua adio de la comoară.

George zâmbi satisfăcut şi continuă:

— Sunt prinşi între ciocan şi nicovală şi toţi sponsorii lor sunt cu ochii pe ei. Dacă găseşti un mesaj ascuns în jurnal care să-i conducă la al doilea manuscris, ar fi ca şi cum ţi-ai semnat singur un cec gras.

Vrei să spui un cec pentru Cybernet Forensics. Însă Gil trebuia să recunoască faptul că treaba nu suna rău deloc.

— Cât de vechi zici că e articolul ăsta de pe Reuters?

— Şase luni, mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puţin?

— Aha! Ţi-am trezit interesul, nu? Ştiam eu. De fapt, e cam de opt luni. Din câte îmi dau seama, a fost scris înainte ca Ludlow şi DeVris să pună mâna pe jurnal. Acum, că a apărut posibilitatea ca acesta să facă legătura între manuscrisul din peştera de la Qumran şi perechea lui, încă nedescoperită, probabil că sunt disperaţi. Îţi spun eu, putem scoate bani frumoşi din afacerea asta.

Clătinând din cap, Gil îi zâmbi matahalei adorabile şi manipulatoare căreia îi spunea şef. Îi căzuse în plasă, iar George ştia.

— Aici sunt biletele tale de avion. Ai un avion care

pleacă de pe aeroportul JFK la unsprezece noaptea. Ludlow e în drum spre Londra, dar îi trimit contractul prin fax în două ore, dacă nu cumva tot mai vrei să se ocupe altcineva, caz în care...

— Taci şi dă-mi ceva pe ce să scriu, mormăi Gil, căutând un blocnotes.

Gil surprinse privirea fugară de satisfacţie supremă de pe faţa şefului său.

Crezi că mă cunoşti foarte bine, nu-i aşa?

În dorinţa de a-l face pe Gil să accepte, George omisese un detaliu vital. Pe articolul Reuters nu se vedea niciun banner sau vreuna din reclamele pop-up care aduc venituri site-urilor. În mod clar, George măsluise articolul pentru ca el să muşte momeala.

Gil clătină din cap. Nu înţelegea de ce George ţinea neapărat să obţină afacerea asta. Dar, indiferent de motiv, era hotărât să intre în joc.

Capitolul 9

Ziua a cincea, dimineaţa devreme
Galeria de la intrarea în Sanctuarul Cărţii
Muzeul Israel, Ierusalim

Marţea era Ziua copiilor la Sanctuarul Cărţii. Hassan Ben Gaza ura ieşirea săptămânală din rutină. Îi detesta

pe copiii răsfăţaţi. Dar cel mai mult îi ura pe părinţii şi bunicii infideli care expropriaseră pământul strămoşilor lui.

Un grup de elevi îi blocă drumul. Îi ocoli cu abilitate. Dacă ar fi fost văzut, Hassan ar fi trebuit să le suporte ironiile. Răsucit în spate, peste umeri, capul uriaş îi atârna ca şi cum era gata să cadă de pe trupul lui deformat. Faţa i se schimonosi. Nu era de mirare că majoritatea copiilor care-l întâlniseră pe coridor şoptiseră cuvântul „mumie" către colegii care începuseră să râdă. Batjocura lor conţinea mai mult adevăr decât credeau ei. La fel ca mumiile din vechile filme de groază de la cinematograf care îi plăceau atât de mult, aştepta răbdător să-şi împlinească visul răzbunător.

Cu patru ani în urmă, Maluka îl salvase pe Hassan dintr-o viaţă de nenorociri şi delincvenţă. Fără slujbă şi fără bani, într-un oraş în care pentru cea mai amărâtă slujbă se băteau patruzeci de persoane, Hassan îşi petrecuse nopţile spărgând maşini. Cei câţiva shekeli pentru care îşi risca viaţa şi libertatea nu-i ajungeau să asigure traiul minim pentru familia lui, dar o ţineau unită.

În noaptea care i-a schimbat viaţa, Hassan zăcea întins pe scaunul din faţă al unei maşini, încercând să demonteze radioul la lumina lanternei. Era trei

dimineaţa şi strada era pustie.

Maluka nu-l văzu pe hoţ decât atunci când se apropie la câţiva metri de maşină. Hassan sări în picioare şi, dintr-o mişcare la care Maluka nu se aşteptase, îl prinse de gât, sufocându-i. Ezită, neştiind dacă să-i taie gâtul sau să fugă. Calm, Maluka îi propuse să bea amândoi câte-o cafea la un restaurant deschis toată noaptea. Hassan anticipă o ofertă necinstită, dar profitabilă. Nicicând nu se aflase mai departe de adevăr.

În următoarele două ore, Maluka scoase la iveală cele mai adânci regrete şi frustrări ale lui Hassan, înşirate ca o litanie a dezamăgirilor dureroase, cauza faptelor disperate pe care le comitea.

Hassan nu mai întâlnise un asemenea om. Dacă alţii l-ar fi condamnat, Maluka îi arătă înţelegere; dacă alţii ar fi cerut să fie pedepsit, Maluka îi arătă compătimire, dezvăluindu-se drept liderul spiritual la care găsea speranţă şi rost.

Maluka îi dădu o slujbă măruntă de curier în studioul lui de producţie video, la numai câţiva kilometri de locul unde îl găsise în noaptea aceea hotărâtoare. Hassan alerga toată ziua să ducă şi să aducă nenumărate lucruri necesare pentru a face musulmanii renumiţi la World Truth Video. Prezentate în fiecare seară a Ramadanului, emisiunile de televiziune speciale ale lui Maluka era renumite pentru descrierile

vii ale sălbăticiei din Occident. Hassan nu rata niciuna. Erau parcă născute din el, la fel ca un copil.

După ce Hassan îşi dovedi loialitatea timp de doi ani, Maluka îl recompensă, oferindu-i o ocazie la care el nu s-ar fi gândit. Fusese ales să lucreze ca spion al MWT, chiar în mijlocul duşmanilor.

— Când nu mai era nicio speranţă, Allah ne-a arătat calea, îi spuse Maluka blând.

În trecut, ar fi fost imposibil să-l introducă pe Hassan printre angajaţii israelieni de la muzeul Israel. Însă, odată cu semnarea acordului de expunere între cele două muzee, lucrurile se schimbaseră. În acord se specifica, la insistenţele muzeului Amman, să se angajeze pe termen lung câţiva neisraelieni. Era o clauză simbolică, menită să ofere ocazii de relaţii cu publicul care să-i liniştească pe cei ce se opuseseră aranjamentului. Cu toate acestea, clauza era ocazia lui Hassan de a merge la interviu şi de a fi angajat.

— Pentru alţii, munca va părea neînsemnată, dar pentru cauza noastră va fi de o importanţă covârşitoare, îi explică Maluka. Acolo, printre cele mai sfinte arhive şi artefacte iudaice şi creştine, chiar în interiorul muzeului, Hassan va mătura podelele, va goli coşurile de gunoi, dar va aduce informaţii preţioase omului care-i schimbase viaţa.

Fusese trimis acolo cu un singur scop: să aducă

dovezi ale secretelor cuprinse în manuscrisele de la Marea Moartă, pe care muzeul le ascundea publicului de zeci de ani.

— Imaginează-ţi, îi spusese Maluka, cu fiecare notiţă pe care o copiezi şi cu fiecare fotografie pe care o faci, ne ajuţi să dăm în vileag conspiraţia unora dintre cei mai respectaţi oameni din lume. Paznicii antichităţilor, din trecut şi din prezent, vor rămâne cu buzele umflate, expuşi la fel ca aceia care au ajutat la perpetuarea unei farse supreme.

Odată scoase la lumină, mesajele secrete din manuscrise vor dovedi, fără cea mai mică urmă de îndoială, ca Iisus nu a fost decât un muritor de rând, iar Biserica un mijloc de a înrobi popoare ca al nostru.

— Şi atunci...

— Atunci poporul şi credinţa noastră vor fi răzbunate.

— Iar adevărul va domni din nou, adăugă Hassan.

Îi trebuiseră optsprezece luni să devină un angajat invizibil. Mergând din coridor în birouri, figura lui umilă şi tristă trecea neobservată. Cu fiecare birou curăţat dobândea acces în spaţii de depozitare sigure şi la mesajele secrete ale manuscriselor de la Marea Moartă.

Nu ieşea niciodată din rutina zilnică. Toate informaţiile posibil relevante erau păstrate sub sacii de

plastic din coşurile de gunoi aflate în fiecare încăpere. Rămânea mult peste program, spunând că e mai încet în mişcări şi că dorea să facă ore suplimentare pentru că muzeul îi tolera incapacitatea fizică.

— Mă plătiţi să-mi fac treaba, nu să fac prezenţa la ore fixe, îi spusese el odată directorului. DeVris zâmbise, gândindu-se probabil că Hassan nu avea cu ce să-şi umple noaptea.

Dimpotrivă. El lucra până seara târziu. Fiecare document ascuns trebuia scos din coşul de gunoi, scanat şi trimis pe e-mail lui Maluka, de pe unul din calculatoarele pe care Hassan îl parolase. După transmitere, fiecare document sau fotografie trebuia pusă la loc sau distrusă. Erau zile şi nopţi interminabile, dar mesajul de confirmare de la Maluka, primit seara, îi recompensa efortul.

Dar situaţia se schimbase brusc. Era o seară obişnuită, iar Hassan îi trimitea lui Maluka traducerea unui fragment neesenţial dintr-un manuscris. Stătea la calculatorul lui DeVris când observă un mesaj de la Ludlow. Profesorul nu avea niciun cuvânt de spus în chestiunea ascunderii celor mai fierbinţi fragmente ale manuscriselor de la Marea Moartă de ochii publicului, deci Maluka nu-i ceruse să monitorizeze mesajele de la el.

În seara aceea însă subiectul mesajului lui Ludlow îi

distrase atenţia de la sarcina lui. Îl deschise la primul impuls. Cuvintele „securizarea descoperirii” din subiectul mesajului nu erau explicate, dar Hassan îl redirecţionă oricum către Maluka.

În următoarele trei luni, Maluka află că Ludlow pusese într-un loc sigur un jurnal din secolul al XI-lea. Jurnalul îi putea conduce la un artefact mai valoros şi mai incriminator pentru mitologia lui Iisus decât orice alt fragment din manuscrisele de la Marea Moartă.

Aflarea informaţiilor îl costase destul de mult: uciderea a doi angajaţi cu funcţii importante ai muzeului Israel, crime puse pe seama unei tâlhării întâmplătoare, şi o sinucidere neprevăzută, concomitent cu blocarea temporară a bazei de date a muzeului, pe care Maluka n-o anticipase. Odată infiltrat în sectoarele sigure din sistem, un mecanism ireversibil şi infailibil declanşase blocarea întregii baze de date. Din fericire, avusese destul timp să acceseze şi să descarce informaţiile de care avea nevoie, apoi, în cele câteva minute dinainte de blocare, introdusese un program-garou care masca pătrunderea clandestină în sistem şi permitea accesul la mesajele viitoare.

— Dar cum rămâne cu toate lunile mele de muncă? îl întrebase Hassan, oarecum dezamăgit. Lăsăm totul baltă?

— Mi-am dat seama că publicul e mai schimbător

decât am crezut. Nu-l interesează o conspiraţie de acum şaizeci de ani, îi explicase Hassan. Unii au încercat să dea în vileag operaţiunea de acoperire din anii nouăzeci, pe care au numit-o Conspiraţia de la Vatican, dar oamenii şi-au pierdut repede interesul pentru ea. Susţinut de puterea celor de la MWT, am crezut că-i pot face pe oameni să ceară aflarea adevărului, dar în ultima vreme am început să am îndoieli. Pe de altă parte însă, a continuat Maluka, la mijloc e acum o conspiraţie în desfăşurare. Şi, dacă vom putea pune mâna pe manuscrisul despre care se vorbeşte în jurnal, dacă într-adevăr – aşa cum crede Ludlow – datează din vremea lui Iisus, lumea întreagă va sta cu ochii pe noi. Acesta, prietene, e un dar de la Allah. O descoperire atât de importantă încât nimeni nu o poate nega. Şi, mai important, una în posesia căreia putem intra înainte ca necredincioşii de creştini să pună mâna pe ea a doua oară.

Hassan nu a cedat uşor.

— Dar dacă Ludlow şi DeVris găsesc manuscrisul, n-o să-l ţină secret, protestase el. De ce să nu-i lăsăm să-l găsească şi să-l arate lumii?

— Cum au făcut alţii cu multe din manuscrisele de la Marea Moartă? întrebase Maluka ironic. Nu. DeVris e un biet intelectual într-o lume de sponsori foarte bogaţi. Îi priveşte în ochi fără să clipească atunci când îi

scriu cecuri de zece ori mai mari decât câştigul lui anual. A devenit acru şi lacom şi se gândeşte la manuscris numai ca la o sursă de câştig pentru el.

— Dar Ludlow... l-a întrerupt Hassan.

— Da, Ludlow se gândeşte numai la adevărul conţinut în manuscris. E cinstit, dar nu are nicio putere. Nefericită combinaţie. Dacă cei doi găsesc manuscrisul, DeVris o să-l vândă cui o să dea mai mult, iar Ludlow n-o să se poată împotrivi.

Hassan ezitase. Ştia că nu e bine să-şi contrazică mentorul. Teama că va comite o eroare de judecată l-a făcut să cedeze în final:

— Dar au lucrat împreună la manuscrisul din peştera de la Qumran. Amândoi au contribuit la aducerea lui aici, ca să-l vadă toată lumea. Nu crezi c-ar proceda la fel şi în cazul unui alt manuscris?

Maluka scutură din cap.

— Ludlow, da. DeVris, niciodată. Când au aranjat să aducă de la muzeul Amman manuscrisul din peştera de la Qumran, DeVris a avut un singur scop. Dacă putea să aibă acces la manuscrisul descoperit, spera să găsească indicii care să ducă la comoara descrisă în scrierile găsite în peşteră.

— Comoara încă nedescoperită, rostise atunci Hassan îngândurat.

— Exact. Dacă ar fi crezut că poate obţine favoruri

sau câştiguri ţinând-o ascunsă, atunci ar fi ascuns-o.

Hassan reflectase mult la răspunsul primit.

Dacă ceea ce spune Maluka e adevărat, de ce ar fi în stare DeVris ca să pună mâna pe celălalt manuscris?

Capitolul 10

În aceeaşi dimineaţă, mai târziu
Biroul directorului Departamentului de Achiziţii
al Sanctuarului Cărţii, muzeul Israel

Dr. Anton DeVris se uită la identitatea apelantului pe celularul său. Asta-i lipsea, o convorbire cu Nathan McCullum, directorul organizaţiei Americanii Albi Salvează Creştinismul. DeVris se pregăti să gândească rapid ca să-şi aducă aminte toate minciunile, trecute sau prezente.

Vocea lui McCullum era caldă şi îndatoritoare, aproape credibilă:

— Tocmai am auzit de Ludlow. Tragic. Îmi pare atât de rău pentru tine.

După ce citise pe Internet relatarea despre crima odioasă, de la McCullum te puteai aştepta să reacţioneze în mai multe feluri, toate la fel de previzibile: să facă scandal că DeVris nu l-a informat imediat despre evoluţia evenimentelor; să ceară ca

traducerea ultimului fragment al jurnalului să fie făcută mai repede sau să-i reamintească lui DeVris câţi bani îi dădea ca să respecte termenele de predare. Să-şi exprime condoleanţele pentru pierderea suferită fără să spună nimic despre jurnal nu era un lucru anormal, ci de-a dreptul suspect.

Ludlow lucra la muzeu cu normă întreagă când McCullum îl contactase prima oară pe DeVris cu şase ani înainte. Convorbirea telefonică fusese nevinovată, legată exclusiv de o donaţie.

— Contabilii mei îmi spun că mi-ar prinde bine o scutire de impozit, îi explicase el. Şi, ţinând cont de articolele de presă negative la adresa evangheliştilor din Statele Unite în aceste zile, o donaţie ecumenică n-ar strica imaginii WATSC.

WATSC, acronim pentru Americanii Albi Salvează Creştinismul, nu era o congregaţie evanghelică tipică. Cu rădăcini în Ku-Klux-Klan, WATSC – *wat-see* – descoperise un teren fertil în finanţele secolului al XXI-lea. În ascensiunea sa, McCullum, nepotul fondatorului, bătea toba pentru reconcilierea de tipul cel mai influent. Sumele mari de bani pe care se bazau el şi întreprinderile lui corespundeau viziunii lui juste, foarte juste asupra lumii şi interesului inalienabil de a ajuta Statele Unite să se îndrepte în direcţia cea bună.

Ludlow se luptase să-l convingă pe DeVris că

WATSC nu era doar o instituţie politico-financiară puternică. Bătrânul n-ar fi putut fi mai vehement nici dacă DeVris ar fi fost curtat de diavol.

— Te rog, spune-mi că glumeşti, spusese el mirat când auzise de prima donaţie a lui McCullum.

După el, Pat Robertson părea un adevărat liberal care plângea de mila altora în comparaţie cu naziştii de la WATSC, aşa cum îi numea el.

— Ascultă-mă, Anton, nu sunt ca tine şi ca mine. Dacă vor un lucru, fac orice să-l obţină. Nu se dau în lături de la nimic.

Când DeVris refuzase să returneze donaţia, Ludlow l-a mai mustrat o dată:

— De data asta ai sărit peste cal. Sper din tot sufletul să nu ajungi să-ţi pară rău.

DeVris îl povestise lui McCullum despre predicţiile sumbre ale profesorului şi râseseră amândoi pe seama lui. De atunci încolo, încurajat de reacţia lui McCullum, DeVris nu îl considera pe Ludlow decât un intelectual trecut de prima tinereţe.

Bătrânul se calmase numai după ce DeVris îl asigurase că McCullum nu va mai face o a doua donaţie. Numai Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut că relaţia DeVris-McCullum a continuat.

În schimbul contribuţiilor constante ale lui McCullum la fondul de pensie, tot mai umflat, al lui

DeVris, acesta îşi folosise autoritatea şi dreptul de veto pentru a-i susţine cauza în cadrul muzeului. Comunicările, discursurile şi voturile lui DeVris au contribuit la înăbuşirea oricăror acţiuni – în şi din afara muzeului – de aducere în faţa publicului a manuscriselor de la Marea Moartă. Traducerile care ar fi urmat ar fi reprezentat sigur o provocare la adresa celor mai sacre scrieri creştine.

— Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să susţinem un nou atac împotriva Bisericii, explicase McCullum. Dumnezeu ştie că ne-au ajuns acuzaţiile nefondate de molestare a copiilor. Punerea la îndoială a valabilităţii istorice a Bibliei nu face bine nimănui, ci dăunează creştinilor cu frică de Dumnezeu care nu au nevoie să le fie pusă la încercare credinţa încă o dată.

DeVris acceptase politicos punctul de vedere al lui McCullum, rezistând tentaţiei de a-şi adăuga părerea că punerea la încercare a credinţei ar afecta imperiul evanghelic WATSC, în valoare de un miliard de dolari.

Erau momente când predicţiile neliniştitoare ale lui Ludlow îi dădeau fiori lui DeVris. Dar un telefon scurt de la McCullum îl liniştea întotdeauna.

Anul trecut, hotărârea lui Ludlow de a se retrage fusese mai mult decât binevenită. Întoarcerea profesorului în Anglia înlesnise mult convorbirile lui DeVris cu McCullum. Nu că DeVris ar fi făcut ceva rău.

La urma urmei, nu votase împotriva propriei conştiinţe. Pur şi simplu se arătase deschis la capacitatea de penetrare mintală a lui McCullum. Faptul că voturile lui contribuiau la păstrarea sub cheie a unor fragmente provocatoare din manuscrisele de la Marea Moartă nu dovedea loialitatea lui faţă de McCullum, ci justeţea argumentelor acestuia.

Dacă ar fi ştiut şi alţii de sprijinul primit de la McCullum, ar fi fost acuzat că vrea să vândă totul. El ar fi replicat că nu făcea decât să cumpere o abordare responsabilă a modului în care se fac publice informaţiile. Dă-le oamenilor doar atât cât pot duce. Nici mai mult, nici mai puţin. E mai bine pentru ei, pentru toată lumea. Şi dacă, în acelaşi timp, donaţiile lui McCullum compensau politica necinstită şi inadecvată a muzeului referitoare la pensii, cu atât mai bine.

Rarele vizite ale lui Ludlow la muzeu pentru a face muncă de cercetare erau întotdeauna precedate de un telefon de curtoazie dat lui DeVris, aşa cum ceruse directorul. Faptul că acesta ştia dinainte de sosirea profesorului îi permitea să şteargă orice urmă a influenţei lui McCullum. În ansamblu, lucrurile intraseră pe făgaş.

Apoi, cu două luni în urmă, profesorul făcuse rost de un artefact autentic pentru care McCullum ar fi făcut şi

pe dracu-n patru ca să-l achiziţioneze. Din ziua în care DeVris îi povestise lui McCullum despre jurnal, cel dintâi mergea ca pe funie, încercând să-şi menţină echilibrul între determinarea lui McCullum de a obţine jurnalul şi teama lui Ludlow că secretele din el ar putea ajunge în mâinile cui nu trebuie.

Acum, că Ludlow ieşise pentru totdeauna din scenă, iar jurnalul era în siguranţă în seiful lui din cuptor, DeVris controla, în sfârşit, situaţia.

Se concentră din nou asupra conversaţiei telefonice.

— Din ceea ce mi-a spus poliţia când m-a informat despre incident, Ludlow a dat peste agresori când a intrat în casă, explică el. Probabil că ei erau acolo de mai mult timp şi încercau să scoată de la nevasta lui unde ţine jurnalul. Se pare c-au lăsat-o în viaţă până când a ajuns Ludlow acasă.

— Noroc că m-ai ascultat şi l-ai convins pe Ludlow să-ţi aducă ţie jurnalul, concluzionă McCullum.

DeVris fu străbătut de un fior. McCullum îl punea la încercare, aşteptând din partea lui o nouă asigurare că deţine jurnalul şi că acesta e în siguranţă.

Simţi o transpiraţie rece. Poate că McCullum îi dădea ultima şansă de a-i mărturisi că-l minţise tot timpul. Dacă îl suspecta că nu luase niciodată jurnalul de la Ludlow, era mai bine să recunoască şi să-şi primească pedeapsa ca un adevărat bărbat.

Dar cum să recunoască faptul că nu avea decât fragmentele răzleţe pe care i le trimisese Ludlow? Cum să-i spună că-l ducea de nas de atâtea săptămâni?

Ludlow, care nu voia să dea jurnalul din mână, accepte să-i trimită câte un mic fragment din el zilnic, pentru ca DeVris să-l traducă direct de pe Internet. În schimb, DeVris plătise mica avere cerută de dealerul de antichităţi pentru jurnal şi acceptase să apeleze la serviciile lui Sabbie, fără care profesorul n-ar fi putut descifra pasajele ezoterice ale manuscrisului jilav.

Deşi târgul fusese foarte cinstit, Ludlow insistase în ultima clipă ca el să menţină un control strict. Folosind un program special de protecţie a copyrightului, se asigurase că DeVris vedea fragmentul pe Internet, dar nu-l putea copia sau printa.

Sau cel puţin aşa credea bătrânul. DeVris studiase şi el temeinic un program similar, utilizat de librarii online pentru clienţii care cercetau conţinutul cărţilor. Dând instrucţiuni calculatorului să fotografieze ecranul, DeVris fotografiase fiecare pagină de jurnal trimisă de Ludlow şi o salvase în format pdf ca s-o scoată la imprimantă, s-o reevaluaze şi s-o compileze după voie. Îl lăsase pe Ludlow să creadă că deţine controlul. Şi, mai important, îi închisese gura.

Fără ca de fapt să se afle în posesia jurnalului, DeVris reuşise să-i trimită lui McCullum tot mai multe

fragmente traduse şi copii ale textului original, pentru care americanul plătise foarte bine.

Ar fi fost un plan perfect, dacă DeVris nu s-ar fi temut că McCullum îi va cere într-o zi să vadă jurnalul. Când va veni ziua aceea... ei bine, nu se gândise niciodată ce se va întâmpla atunci.

Aflând de moartea lui Ludlow, DeVris se temea că ziua aceea venise în sfârşit, dar providenţa fusese de partea lui. Poliţia spusese că seiful din perete al lui Ludlow fusese spart, dar nu pomenise nimic de seiful din cuptor. Nici asasinii profesorului, nici poliţiştii nu ştiau de existenţa lui, iar DeVris avea toate motivele să creadă că nu fusese descoperit, iar jurnalul se afla încă în el.

Îl avertizase pe Ludlow să nu spună nimănui despre seiful din cuptor, decât asistentului său, Peterson, şi nu degeaba...

DeVris avusese noroc din nou. Ludlow îi trimisese ultimele două pagini din jurnal cu două zile înainte de a pleca în Statele Unite, la întâlnirea cu reprezentanţii Cybernet.

De îndată ce se vor mai linişti apele, DeVris va zbura în Anglia, va reuşi să intre în apartamentul profesorului, îi va cere lui Peterson să deschidă seiful şi va aduce jurnalul acasă, fără ca altcineva să ştie. Floare la ureche. Până atunci, fotografiile făcute de el pe

Internet îl vor convinge în continuare pe McCullum că jurnalul se afla în posesia lui. Din punct de vedere practic, aşa şi era. Cum ar fi zis Ludlow, dacă şeful naziştilor WATSC nu ştia un lucru, n-avea cum să-l deranjeze.

— Deci ucigaşii lui Ludlow n-au găsit ce căutau? repetase McCullum întrebarea.

— Cum ar fi putut? rosti DeVris pe un ton cât se poate de optimist.

— Perfect, concluzionă celălalt, aparent satisfăcut. Apropo, adăugă el nonşalant, lucrurile au luat o întorsătură interesantă, nu crezi? Mă refer la Peterson.

DeVris îngheţă.

— Ce-i cu el?

— Cum, n-ai aflat? A dispărut acum două zile.

Capitolul 11

În aceeaşi zi, după-amiază
Muzeul Israel, intrarea principală

Taxiul opri pe drumul de acces circular. În spatele porţilor mari se întindea o alee cât un bulevard. Clădirile de pe ambele părţi ale acestea păreau să se afle la kilometri depărtare.

— Nu poţi să mergi mai aproape? întrebă Gil. Deşi

de la aterizarea pe aeroport avusese la dispoziţie peste trei ore, le pierduse din cauza controlului vamal şi a traficului din mijlocul zilei. Acum îi rămăsese mai puţin de jumătate de oră să ajungă la biroul lui DeVris din Sanctuarul Cărţii, înainte ca acesta să plece acasă. Ar fi sunat să anunţe că întârzie dacă ar fi avut timp să-şi încarce telefonul. Dar nu avusese.

— Numai până aici pot să merg, îi răspunse şoferul. Puteţi lua autobuzul pentru vârstnici până la recepţia din pavilionul de la intrare, dacă doriţi, adăugă el zâmbind.

— Un sfat înţelept, replică Gil. Nu lua clienţii în râs până nu ţi-au dat bacşişul.

— Un sfat şi mai înţelept. Nu presupune că bacşişul nu e deja inclus în preţ.

Clădirile, pasajele şi zonele cu iarbă deasă din complexul muzeal acopereau peste optzeci de kilometri pătraţi. Labirintul care ducea la Sanctuarul Cărţii era extrem de încâlcit. Se rătăcise. Harta simplă primită de la paznic la intrare era inutilă. Întrebând trei oameni pe unde s-o ia, primi patru seturi de instrucţiuni diferite în ceea ce Gil numi rapid „englaică", un amestec ininteligibil între engleză şi ebraică.

Primi ajutor de la un canadian care, luându-i de braţ, îl conduse pe lângă aripa nouă a muzeului spre locul

de unde puteau vedea zona mai bine.

Acoperişul alb, ca o pălărie de ciupercă din depărtare, era ţuguiat, iar vârful ţintea spre azurul cerului senin, contrastând puternic cu pereţii negri.

— Acela e Sanctuarul Cărţii, spuse canadianul încet. O minunăţie, nu?

Arhitectura grandioasă era neaşteptată, ca şi reacţia lui Gil. Cu fiecare pas, se simţea tot mai sigur pe el şi tot mai uimit.

Folosindu-se de harta simplă primită în holul clădirii cu acoperiş alb conic, care avea explicaţii în ebraică şi engleză, găsi drumul spre birouri. Trase de uşa grea spre acea aripă şi se trezi într-un coridor rece şi întunecat. Lumina se străduia să pătrundă în el, dar pereţii labirintului semănau mai degrabă cu o peşteră decât cu un coridor. Gil merse încet şi găsi ramificaţia căutată la capătul lui. Părăsi coridorul liniştit cu regret şi pătrunse în zona luminată a birourilor.

Secretara îl întâmpină cu un zâmbet cu nimic mai prietenos decât era nevoie. Gil îi spuse că era deja în întârziere şi o rugă să-l anunţe pe dr. DeVris de sosirea lui. Femeia scutură din umeri şi reveni la convorbirea telefonică.

— Da, ştiu, vorbi ea cu glas tare. Ce tragedie! Un om atât de drăguţ şi de politicos.

Dumnezeule, asta poate să dureze toată ziua.

— Şi erau un cuplu adorabil. Foarte drăguţi. Urmau să serbeze nunta de aur săptămâna viitoare, continuă secretara.

Gil rezistă tentaţiei de a o apuca de umerii ciolănoşi şi de-a o pune să formeze interiorul directorului. Lucy îi spusese de multe ori că nu se descurca bine cu cei lipsiţi de putere. O afirmaţie subestimativă.

Sări la auzul numelui său.

— Vă aşteaptă, îl anunţă secretara. Arătă spre uşa directorului cu receptorul ţinut strâns între degete. Bateţi înainte de a intra.

Gil respectă indicaţiile. O voce îl invită înăuntru.

Poţi afla multe despre un om privindu-l din spate, obişnuia să-i spună bunicul Max. E partea pe care nu şi-o poate controla.

Silueta întoarsă cu spatele care-l întâmpină pe Gil purta cu ostentaţie un costum perfect croit şi un păr care părea mai degrabă sculptat decât tuns. Rămase în picioare, cu faţa la geam, apoi rosti:

— Eu nu am fost de acord cu implicarea voastră în acest proiect.

Gil avu o ezitare.

— Nu e vorba de nimic personal, continuă bărbatul. Însă eu cred că toată afacerea asta e... Ei bine, ca să fiu sincer, cred că vă depăşeşte.

— Dr. DeVris? întrebă Gil, sperând că era o greşeală

la mijloc.

DeVris se întoarse şi se aşează la birou, studiindu-şi musafirul. Fără să aştepte invitaţii, Gil se aşează şi aşteptă.

Biroul se potrivea perfect cu ocupantul său. Până la ostentaţie. Gil presupuse că nu întâmplător culoarea costumului şi a cravatei lui DeVris se potrivea cu griul predominant din încăpere şi cu părul grizonant al directorului. Comportamentul lui şi decorul biroului transmiteau un mesaj simplu şi clar: „Sunt o persoană cu gusturi fine. Am încredere în mine şi sunt educat. Asta ca să ştii cu cine ai de-a face."

Se străduieşte prea mult! Gil zâmbi larg.

— N-am timp de joacă, continuă DeVris. Şeful dumneavoastră şi profesorul Ludlow au considerat că sunteţi cea mai bună opţiune, deci nici dumneavoastră, nici eu nu am avut de spus niciun cuvânt.

— Doi copii uitaţi de mamele lor pe terenul de joacă, spuse Gil şi surâse discret. Problema e dacă o să ne jucăm frumos.

DeVris reflectă la comentariul musafirului. Nu anticipase un asemenea răspuns.

Din câte îl cunoştea pe George, e posibil să-i fi spus directorului să se aştepte la un individ încăpăţânat şi egocentric, care va răspunde agresiv la o provocare antagonistă, dar foarte inteligent; o descriere deloc

neobişnuită, dar poate puţin exagerată. DeVris îşi închipuise probabil că izbucnirile lui Gil ar fi exact lucrul necesar ca să-l scoată din proiect. O schimbare de planuri care era evident că i-ar fi convenit de minune.

N-o să-ţi meargă uşor cu mine. Dacă vrei să plec, trebuie să te străduieşti mai mult.

DeVris îşi cumpăni următoare mutare.

— De ce aţi acceptat sarcina?

— Pentru că mi s-a cerut, răspunse simplu Gil.

— Deci, dacă am înţeles bine, ne veţi ajuta să găsim un tipar care ar putea scoate la lumină un mesaj secret din jurnal, mesaj care, la rândul lui, ne-ar conduce la manuscris. Şi asta numai pentru că vi s-a cerut?

— În mare parte, da.

— Şi nu vă aşteptaţi la nimic pentru dumneavoastră personal? În afară de plata obişnuită şi, probabil, un bonus?

— Nu. Adică, toţi dorim să lăsăm ceva în urma noastră. Stă în firea omului, adăugă Gil.

— Rahat, spuse DeVris pe un ton obişnuit. Ştiu cine sunteţi. Vă interesează bogăţia, renumele şi, de ce nu, puţină aventură. Nu-i nimic rău în asta. Oamenii de real succes nu numai că-şi recunosc ambiţiile, dar le şi susţin. Ciudat, continuă DeVris cu glas moale. Noi doi ne asemănăm foarte mult. Reveni la poziţia în care îl găsise Gil. Mi-am irosit o bună parte din viaţă

pretinzând că tot ce vreau e să fac lumea mai bună. De fapt, doream mult mai mult. Dar, adăugă cu un oftat, nu cred c-o să vă ia nici jumătate din cât mi-a luat mie.

DeVris se întoarse de la fereastră şi-i explică lui Gil în detaliu ce se aştepta de la el. I se va pune la dispoziţie un birou mic, lângă al lui. Va primi o fotocopie a jurnalului, ca să caute tiparele care ar putea conţine mesaje secrete. Trebuia să descifreze orice tipar sau mesaj care avea legătură cu manuscrisul Weymouth. Dacă Gil se va dovedi util, îşi va câştiga dreptul de a lucra mai departe la proiect şi de a se bucura de faimă. Dacă nu, Cybernet va fi plătită pentru timpul alocat proiectului, iar munca de consultanţă se va încheia.

Încă o dată, DeVris se întoarse cu faţa la geam. Înţelegând mesajul, Gil se îndreptă spre uşă.

Fără să-l privească pe noul său angajat, DeVris adăugă câteva cuvinte de încurajare:

— O să vă descurcaţi, rosti el cu o voce neaşteptat de caldă. Mergeţi să mâncaţi ceva şi să vă odihniţi. O să vă dăm mult de lucru. Vă aştept mâine dimineaţă devreme, proaspăt şi gata de muncă.

Înainte de a închide uşa în spatele lui, Gil îl privi pe DeVris. Razele roşii ale soarelui la apus se reflectau ca un halou. Fiecare şuviţă argintie, fiecare centimetru al costumului strălucea într-un roşu-fosforescent. Griul şi

argintiul din încăpere radiau în roşu şi stacojiu. Luminiscenţa era atât de mare, încât DeVris părea înconjurat şi mângâiat de flăcări. O iluzie bizară, care dispăru imediat şi fu înlocuită de umbre, odată cu dispariţia ultimelor raze ale soarelui.

Capitolul 12

Câteva minute mai târziu
Biroul dr. Anton DeVris

— Stai aşa, se adresă DeVris camerei goale. După câteva momente se duse la uşă, se uită pe coridor, apoi reveni la birou.

— E-n regulă, anunţă el, a plecat.

Directorul zâmbi, apoi se adresă din nou aerului.

— Când vii încoace, Sabbie, adu-mi o cafea.

Închise interfonul care rămăsese deschis cât ţinuse conversaţia cu Gil şi aşteptă.

O bătaie în uşă îi anunţă sosirea. Se ridică, merse încet spre ea şi o deschise.

— Ticălos nesimţitor! Sabbie se strecură pe lângă el cu o ceaşcă în fiecare mână. Puteai să laşi uşa deschisă, ca să nu trebuiască să dau cu gheara în ea ca un câine.

DeVris se aşează la birou.

— Să dai cu laba, o corectă el.

— Să dau cu laba?

— Pisicile zgârie cu gheara, câinii dau cu laba, zise el distant. N-ai cum să dai cu gheara ca un câine.

Sabbie împinse rapid ceaşca spre el, pe birou. Ştia că va obţine o mărire de salariu, dar DeVris era sigur că habar n-avea în ce fel.

Arăta neobişnuit de frumoasă: păr lucios, obraji roşii.

— Ne trebuie un interfon nou, îl anunţă ea. Te-am auzit printre bruiaje, ca şi cum aş fi ascultat un disc vechi.

— Vrei să recapitulăm?

— Nu, am auzit suficient. Individul e un zăpăcit. Scapă de el. Spune-le celor de la Cybernet că te-ai răzgândit. În cel mai rău caz, pierzi suma depusă în contul lor. Mare scofală!

— Deci nu-l crezi în stare să ducă treaba la bun sfârşit? De-asta l-ai lăsat baltă la restaurant?

— Da, şi pentru că mi s-a părut că suntem urmăriţi. Se uită fix la DeVris. Vrei să spui că profesorul Ludlow şi cu mine ar fi trebuit să rămânem? îl provocă ea.

— Păi, nu a fost cea mai bună modalitate ca să începi o relaţie de colaborare.

— Deci îl păstrezi? întrebă ea sceptică.

DeVris ezită o clipă. Sabbie îi ascundea ceva. De ce împingea lucrurile atât de departe?

— Şi pe cine îmi recomanzi în locul lui? Nu există

altul ca el, doar ştii asta.

Sabbie se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă.

— Ştii ce? Fă ce vrei. Nu înţeleg de ce te mai deranjezi să-mi ceri părerea.

Pentru că mi se pare că doamna protestează cam mult. Şi pentru că încerc să aflu dacă vrei să mi-o tragi mie, la figurat, sau domnului Pearson, la propriu.

Era arogantă şi nu renunţa la părerile ei nici în ruptul capului. Dacă n-ar fi crezut că avea neapărată nevoie de ea, nici n-ar fi angajat-o. Era cel mai bun traducător în domeniu. Cunoştea bine aramaica, greaca, ebraica veche şi latina clasică. Era bine informată şi muncea pe rupte. Un asistent perfect, dar cu un singur defect incontestabil.

În spatele inteligenţei şi al spiritului ei glumeţ, se afla o duritate pe care nu voia s-o pună la încercare, o răceală care era determinată de faptul că nu-şi făcea iluzii şi, poate, nici speranţe. Nu o cunoscuse înaintea atacului şi se întreba deseori dacă violenţa era într-adevăr sursa francheţei ei lipsite de pretenţii. Exact calitatea pe care o găsea atât de seducătoare.

Capitolul 13

Ziua a şasea, dimineaţa
Biroul de traduceri, Sanctuarul Cărţii

— Ai întârziat, îi spuse Sabbie. Îi aruncă o privire absentă, apoi reveni la aranjatul hârtiilor de pe biroul lat. După cum arăta locul, era acolo de câteva ore bune.

Gil se holbă la ea uimit. Ultima oară o văzuse în restaurant, când se îndrepta spre toaleta femeilor, de unde nu se mai întorsese.

Sabbie zâmbi văzându-i nedumerirea.

— Am glumit. Ai venit exact la timp. Bună dimineaţa, adăugă ea cu voce neaşteptat de caldă.

Gil îi răspunse uşurat, cu acelaşi surâs binevoitor. Îngrijorarea că se răzgândise în ceea ce priveşte colaborarea cu el fusese, în aparenţă, lipsită de temei. Un lucru bun. Oricât de scârboasă se arătase la restaurant, tot se gândise cum ar fi să savureze fiecare părticică a corpului ei.

Şi mai bine, din moment ce se afla deja la muzeu şi cei de aici n-aveau de gând să-l trimită acasă numai pentru că se uita la ea, îşi permise să studieze îndelung şi cu neruşinare obiectul câtorva dintre cele mai erotice vise din viaţa lui.

Purta pantaloni bărbăteşti kaki, largi, cu bretele din macrame, şi o cămaşă albă mare, care o făcea să pară mică şi foarte feminină. Prin materialul cămăşii se vedea modelul dantelei de la sutien, iar prin dantelă,

sfârcurile de culoarea cafelei cu lapte îl îndemnau să încerce să-i exploreze. Respiră adânc şi se strădui să se controleze.

Parcă citindu-i gândurile, Sabbie trecu imediat la chestiuni profesionale:

— Vino la mine în birou.

Gil o urmă, lăsându-şi gândurile să zburde pe fesele ei perfect rotunde.

Sabbie închise uşa în urma lor. În picioare, cu faţa la el, începu să-i vorbească:

— Mai întâi, câteva reguli de bază. Toate activităţile se desfăşoară numai în acest birou. Toate traducerile şi decodificările se fac numai aici. Niciun cuvânt, niciun comentariu, oricât de nevinovat, în afara acestei încăperi.

— Lumina e foarte proastă, spuse Gil nervos. Dacă ea avea reguli, atunci va avea şi el.

— O să văd dacă mai poate fi adusă o lampă, dar ar trebui să fie suficient.

— De ce nu putem lucra la masa aceea mare, din biroul principal?

— Pentru că aşa zic eu, de-aia.

Gil îşi încrucişă braţele şi scutură din cap. Dacă încerca să-l trateze ca pe-un copil, atunci de ce să nu se comporte ca atare?

— Ascultă, începu Sabbie, dacă spun că un lucru e

indiscutabil e pentru că am un motiv foarte serios. Oricine ştie câte ceva despre tehnologia actuală ştie că niciun loc nu e sigur. Deschide-ţi calculatorul şi toţi cei aflaţi la câteva sute de metri de tine pot accesa fişierele prin conexiunea fără cablu. Dă un telefon de pe celular şi peste câteva minute tot ce-ai spus se poate cumpăra. Până şi codul pin al cartelei se vinde bine pe orice aeroport.

— Aş fi zis că nu aveţi hoţi de identitate în jurul unuia dintre cele mai prestigioase muzee din lume, spuse Gil cu un zâmbet intenţionat răuvoitor.

— Furtul de identitate e cea mai mică grijă a noastră. Când te afli în această clădire, întotdeauna e cineva cu ochii pe tine, Jack.

— Gil, o corectă el, lăţind zâmbetul maliţios.

— Mă rog. S-au luat măsurile corespunzătoare pentru ca acest birou să fie sigur. Să trecem la treabă.

Excelent. Până la sfârşitul zilei, o să ne sfârtecăm unul pe celălalt.

Sabbie se aşează pe scaunul din faţa lui Gil şi îi dădu câteva pagini de manuscris.

— Traducerea a fost destul de uşoară. Pe cât posibil, am încercat să păstrez numărul de cuvinte şi ordinea lor din original, în caz că are importanţă.

Gil înclină din cap aprobator. Nu era rău deloc. Detaliul putea face diferenţa dintre a descoperi un tipar

şi de a-l scăpa din vedere.

Se aplecă în faţă.

— Uite care-i treaba. Paginile conţin un raport al vânzărilor şi livrărilor de tapiserii făcute de călugării de la mănăstirea Weymouth. La prima vedere, e destul de clară.

— Dar...

— Dar nu cred că despre asta e vorba cu adevărat, spuse Sabbie, mai mult pentru sine. Propoziţiile sunt logice şi corecte din punct de vedere gramatical, dar cuvintele nu redau simple bârfe medievale. Pentru ca lucrurile să fie şi mai complicate, printre aiurelile despre locuitorii oraşului apar date şi cifre, toate trecute în format contabil. Nu înţeleg de ce autorul, oricine-ar fi fost el, a făcut asta.

— A făcut ce?

— Păi, a introdus propoziţii lungi şi fără sens printre calculele contabile, spuse ea frustrată. Pur şi simplu nu are logică.

— Şi care-i problema? întrebă Gil calm. Spera s-o facă să vorbească până când îi va scăpa un amănunt esenţial, elementul de legătură pe care nici ea nu era conştientă că-l deţine. Dar spera şi să evite ca ea să-i spargă un scaun în cap.

— Problema e că, dacă nu găsim nimic în fragmentul în care se pomeneşte despre celălalt manuscris, ceva –

orice – despre perechea manuscrisului din peştera de la Qumran, putem să ne lăsăm păgubaşi.

— Şi... o îndemnă Gil să continue.

— Aş vrea să nu mai faci aşa, e groaznic de enervant. Ştiu că textul conţine un indiciu, dar nu-mi dau seama care e.

— De ce crezi că în acest fragment există un indiciu?

— Nu ştiu, pur şi simplu aşa cred.

— *De ce?*

Ţi-am spus. *Habar n-am!* Pur şi simplu ştiu, urlă Sabbie.

Ajunsese clar la capătul răbdării, exact cum sperase Gil. George spunea întotdeauna că, dacă vrei să atragi atenţia cuiva, mai întâi trebui să-i tragi un glonţ în picior. Ei bine, descoperirea mesajelor ascunse din jurnal depindea în mare măsură de intuiţia lui Sabbie, iar mica dictatoare nu se încredea în instinctele ei decât dacă cineva o împingea de la spate. Tare de tot.

— Deci *ştii* aşa, pur şi simplu, rosti el sarcastic.

Sabbie arăta de parcă era gata să se ridice şi să-l pocnească.

— E valabil şi pentru mine, îi zâmbi el dintr-odată. Tocmai pe asta se bazează ciberdetectivul. Pe asta şi pe tehnologia performantă. Când simţi că ştii ceva, că acel ceva se ascunde ca să nu-l poţi vedea, atunci ai dreptate.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci ai dat-o bară. Dar de cele mai multe ori ai dreptate.

Sabbie nu părea convinsă. Gil ştia la ce se gândeşte. Cincizeci la sută şanse de a descoperi un mesaj ascuns erau mai bune decât nimic, dar nu la fel de bune ca o probabilitate de sută la sută.

Atenţie, drăguţo. Aşa ajung cartoforii dependenţi.

— Bine, hai, arată-mi ce ai, o îndemnă Gil.

Îi dădu paginile scoase la imprimantă. Erau zdrenţuite şi uşoare, aproape ilizibile. Arătau ca nişte copii ale unor pagini scanate postate pe Internet sau trecute prin maşina de spălat vase.

— Am nevoie de ceva mai bun cu care să lucrez.

Sabbie îi aminti că are deja traducerile ei. Pe lângă asta, dacă tot nu înţelegea latina, n-avea rost să lucreze după original.

— Caut tipare, îi explică el. Chiar şi în alte limbi. Aşa că îmi trebuie şi originalul.

Era de neclintit. Numai atât aveau. Trebuia să conteze pe ea.

— De ce nu putem lucra direct pe jurnal?

— Imposibil, îi răspunse ea, încheind discuţia despre chestiunea în cauză.

— Bine, facem cum vrei tu, rosti el, scuturând din umeri, dar va dura mai mult. Hai să-ncercăm să ne

ghidăm după ce auzim. Citeşte-mi.

La început, propoziţiile traduse păreau să nu aibă sens. Apoi, după câteva minute, sensul ascuns al cuvintelor îi atrase atenţia, ca o melodie pe care n-o putea reproduce. Dac-ar fi putut...

Gil îşi prinse capul în mâini. Ghicitoarea începea.

— Mai citeşte o dată, o rugă el emoţionat. Aceleaşi propoziţii de la început. Mai citeşte-le o dată. Şi încă o dată. Dă-i drumul!

26 ianuarie, anul Domnului 1097
1–18 1 4 19 Eu sunt aici cu Elias. Un simplu şi sărac călugăr locuind lângă Caston, între zidurile Halcourtului, vecinul mănăstirii Weymouth.

27 ianuarie, anul Domnului 1097
5–8 3 1 79 El ştie că eu scriu minciuni în povestea mea şi neadevăruri cu cerneală.

25 februarie, anul Domnului 1097
4–12 3 6 9 Se supără, pentru că deloc nu mă tem eu însumi că totul în viitor va pieri.

3 martie, anul Domnului 1097
14–2 13 26 7 E furios dacă eu renunţ şi nu scriu.

Timp de o oră îi citi aceeaşi amestecătură de cuvinte până când o învăţară amândoi pe de rost, de la cap la coadă şi de la coadă la cap. Se vedea pe ea că începe să-şi piardă încrederea.

— N-o s-ajungem nicăieri aşa. De ce nu încerci să-l decodifici?

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii tu, să înlocuieşti literele sau ce mai faci tu. Hai, doar nu te-aştepţi să-ţi spun eu ce să faci!

— Ţi-am spus că nu mă ocup de coduri. Caut tipare. Sau modificări de tipare. Uite, dacă eşti căsătorit, schimbarea tiparelor îţi spune că partenerul te înşală. Dacă eşti director de bancă, e un semnal că angajaţii fură. Dacă eşti ciberdetectiv, îţi atrage atenţia că un prădător vrea să ademenească un copil într-o relaţie abuzivă. Până şi teroriştii sunt uşor de depistat dacă ştii ce tipare să cauţi.

Jurnalul conţinea un tipar ascuns. Îl auzea. Tare şi clar. Dar nu-l putea explica. Voia să-i spună că nu-l poţi găsi comandându-i creierului unde să meargă, ci îl laşi pe el să te conducă. Asta era şmecheria. Porneai în călătorie fără să ştii unde se va termina. Tiparul era aici, îl striga aşa cum îi strigau sirenele pe marinarii din vechime.

Aceiaşi marinari, îşi aminti Gil, care îşi găsiseră sfârşitul zdrobiţi de stânci.

Nefericită analogie. Treci înapoi la treabă.

Un declic. Cuvintele îi răsunau în minte.

— Citeşte încă o dată. Repede!

Sabbie reluă lectura fără să protesteze.

— Bine, acum rar, o rugă el, bâjbâind după creion şi hârtie.

Sabbie reluă primele rânduri.

— Încă o dată. Mai repede. Mai repede.

Le citi încă de două ori.

— Ticălosul! Cred că m-am prins, anunţă el triumfător. Ticălosul!

Era atât de simplu.

Capitolul 14

Câteva minute mai târziu
Studioul de producţie video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Vestea morţii lui Ludlow şocă, dar nu surprinse. Era un eveniment logic. Însuşi Maluka, ajutat de Aijaz, avusese şi el acelaşi plan în ce-l priveşte pe profesor. Numai apariţia a doi tineri masivi şi musculoşi aflaţi şi ei în drum spre apartamentul lui Ludlow îi oprise să-şi atingă imediat obiectivul.

Când să plece, el şi Aijaz zăriseră încă doi bărbaţi

îmbrăcaţi tot în blugi şi pulovere albe, la fel ca primit doi. Cei doi aşteptau lângă uşa liftului.

Atunci, Maluka crezuse că bărbaţii fuseseră angajaţi să-l protejeze pe Ludlow şi jurnalul. Din câte ştia, nimeni nu urmărea să intre cu forţa în posesia jurnalului. Dar Maluka nu ştia nimic despre îngerii Morţii ai lui McCullum. Acum aflase.

Veniseră, uciseseră, dar, aparent, nu găsiseră ceea ce căutau. Din spusele reporterilor pe care-i trăsese de limbă, mai mult sau mai puţin oficial, Maluka nu auzise nimic despre seiful din cuptor sau despre jurnal, aşa cum îi povestise Peterson.

Era şocat de gândul că o echipă de ucigaşi profesionişti nu reuşise să-i determine pe profesor şi pe soţia lui să spună unde ţineau jurnalul. Dar un alt gând îl îngrijora şi mai tare.

Cât trăise Ludlow, DeVris fusese ţinut în frâu. Relaţia DeVris-McCullum devenise mai strânsă odată cu retragerea profesorului şi plecarea lui în Anglia. Cu toate acestea, ameninţarea ochiului vigilent al lui Ludlow şi graba cu care ar fi raportat conducerii muzeului orice infracţiune îl împiedicaseră pe DeVris să facă ceva irevocabil.

Acum, că Ludlow ieşise din scenă pentru totdeauna, soarta jurnalului şi a manuscrisului se afla exclusiv în mâinile lui. Pentru el nu conta dacă manuscrisul

dovedea într-adevăr că Iisus nu fusese decât un simplu muritor. Deşi era posibil ca manuscrisul să conţină dovezi ale celor mai sfinte învăţături ale islamului, cu siguranţă că DeVris îl va vinde celui care va da mai mult, fie că acesta avea de gând să dezvăluie mesajul sfânt, fie că intenţiona să-l îngroape pentru totdeauna.

— Nu putem aşteptа, îl informă Maluka pe Hassan. Moartea lui Ludlow e un semn de la Allah că a sosit timpul să trecem la fapte. Concentrează-te pe fată şi pe american. Va veni şi vremea când vor urma pista dictată de conţinutul jurnalului. O să-i lăsăm să ne conducă la manuscris. Apoi o să le cerem să ne dea ceea ce poporul nostru aşteaptă să primească de prea mult timp.

— Şi dacă manuscrisul conţine dovezi false? întrebă Hassan. Dacă scrie în el că Iisus a fost cu adevărat fiul lui Dumnezeu?

— Atunci va fi topit şi se va întoarce în pământ, acolo unde-i e locul.

Capitolul 15

Câteva minute mai târziu
Biroul de traduceri, Sanctuarul Cărţii
Muzeul Israel

— Nu poate fi atât de simplu, spuse Sabbie cu voce joasă.

— Tocmai în asta constă farmecul, rosti Gil. Uite, mai întâi trebuie să ignori toate datele, semnele de punctuaţie şi numerele. Sunt menite să te inducă în eroare. Acum citeşte primele două cuvinte, sari peste următoarele două, citeşte-le pe următoarele două, şi sari peste următoarele două. Dă-i drumul.

26 ianuarie, anul Domnului 1097
1–18 1 4 19 Eu sunt aici cu Elias. Un simplu şi sărac călugăr locuind lângă Caston, între zidurile Halcourtului, vecinul mănăstirii Weymouth.

27 ianuarie, anul Domnului 1097
5–8 3 1 79 El ştie că eu scriu minciuni în povestea mea şi neadevăruri cu cerneală.

25 februarie, anul Domnului 1097
4–12 3 6 9 Se supără, pentru că deloc nu mă tem eu însumi că totul în viitor va pieri.

3 martie, anul Domnului 1097
14–2 13 26 7 E furios dacă eu renunţ şi nu scriu mai departe.

— Dar e prea evident, protestă ea. Oricine-şi poate da seama.

— Exact de asta funcţionează. Cel mai sigur loc pentru a ascunde un copac e pădurea. Gândeşte-te cât ne-a trebuit nouă să ne dăm seama. Şi ştiam că trebuie să găsim ceva.

— Despre ce vorbeşti?

— Elias ştia că oamenii văd ceea ce vor să vadă, îi explică Gil. E unul din cele mai vechi trucuri. Vechii greci tatuau mesajele secrete pe capetele rase ale sclavilor. Aşteptau să le crească părul, apoi îi trimiteau la destinatar. Acesta îi rădea şi citea mesajul. Niciun duşman de pe traseu nu se aştepta ca mesajul să fie ascuns pe capul sclavului, deci nu-l căutau acolo. Faptul că nimeni nu ştia că mesajul lui Elias e ascuns în text a fost cea mai bună metodă pentru a-l păstra în siguranţă.

— Mie mi se pare mult prea periculos. Nu cred că şi-ar fi asumat aşa un asemenea risc, îl contrazise Sabbie.

— Uite, continuă Gil, încercând o altă abordare. Chiar tu ai spus că pe vremea aceea majoritatea oamenilor nu ştiau să citească. Chiar *dacă* ştiau şi *căutau* un mesaj ascuns, urmăreau să descopere un cod simplu, un sistem de înlocuire literă cu literă.

— Cum am procedat şi eu, spuse ea gânditoare.

— Exact.

Sabbie se ridică de pe scaun şi începu să adune hârtiile. Folosind modelul descoperit de Gil, traducea şi-i dicta frazele ca să le scrie. Propoziţiile se înşirau una după alta conform modelului, simple şi clare, un mesaj onest şi îndurerat.

Erau cuvintele fratelui Elias, călugăr din mănăstirea Weymouth din Anglia.

El primise un manuscris, de fapt o tăbliţă de aramă adusă din Ţara Sfântă de William, stăpânul ţinutului Weymouth şi cavaler cruciat. Lordul William şi Elias erau fraţi, dar nu din aceiaşi părinţi, ci fraţi „întru spirit şi creştere, dacă nu de sânge”.

Povestea lordului William era plină de fapte eroice, dar şi tragică. Servindu-l pe Dumnezeu şi pe rege pe Pământul Sfânt, fusese rănit şi abandonat printre miile de morţi şi muribunzi de pe câmpul de luptă de lângă Qumran. Un musulman în uniformă de soldat l-a dus într-o peşteră din apropiere, unde i-a îngrijit rănile şi i-a dat să mănânce şi să bea.

În fiecare dimineaţă, soldatul musulman pleca din peşteră şi lupta alături de legiunile pe care William le auzea de la distanţă. Revenea în fiecare noapte, aducând mâncare şi băutură proaspete. Nu vorbeau aceeaşi limbă, dar au reuşit să-şi înţeleagă intenţiile şi sentimentele. Zilele treceau, iar William se întrema

văzând cu ochii şi se întreba dacă binefăcătorul său îl va mai lăsa să plece.

În dimineaţa în care William a reuşit pentru prima oară să se ridice fără ajutor, soldatul l-a dus în capătul cel mai îndepărtat al peşterii şi i-a arătat un manuscris din aramă închis într-un sipet de lemn. William a înţeles cât de important era şi că, dintr-un anumit motiv, soldatul nu voia să ajungă în mâinile camarazilor lui musulmani. Folosind cuvinte pe care spera să le înţeleagă, i-a jurat pe rangul lui de lord că va apăra documentul atât de important pentru cel care-i salvase viaţa.

În seara aceea, soldatul a plecat şi nu s-a mai întors niciodată.

William l-a aşteptat câteva zile, terminând provizia de hrană şi apă. Într-o seară, după lăsarea întunericului, a părăsit peştera, în speranţa că va găsi drumul spre casă. Aşa cum promisese, a luat manuscrisul cu el.

După câteva luni de zile, a reuşit să ajungă din nou în mult iubita lui Anglie. Dar nu a fost întâmpinat cu căldura la care se aşteptase. În absenţa lui, rănit şi suferind în numele Bisericii, abatele local îi luase castelul şi pământurile şi nu voia să-i înapoieze bunurile atât de profitabile.

Auzind de preţiosul document adus din Ţara Sfântă,

pe care William i-l dăduse fratelui său, Elias, să-l traducă, abatele a spus că e lucrarea diavolului şi a cerut mântuirea ritualică prin ardere. Conform legii, la moartea cavalerului, Biserica devenea proprietara tuturor bunurilor sale, inclusiv a pământului care fusese înainte al ereticului.

William a fost executat prin ardere pe rug, dar nu înainte ca Elias să-i spună despre ce era vorba în document. Călugărul şi-a dat seama că William descoperise scrierile unei persoane care umblase şi vorbise cu Mesia, Yeshua, cum probabil că fusese numit pe vremea aceea.

— Iisus! exclamă Gil.

— Exact, rosti Sabbie. Dacă ceea ce scrie în jurnal e adevărat, manuscrisul luat de William din peşteră este prima relatare directă despre viaţa şi moartea lui Iisus, care pe atunci era numit Yeshua.

— Îţi dai seama ce importanţă are o asemenea descoperire? continuă ea, emoţionată. Să ştii exact ce s-a întâmplat în viaţa lui Iisus, ca şi cum ai fi fost contemporanul lui?

Gil clătină din cap la gândul unei asemenea descoperiri impresionante.

— Şi asta nu e tot, spuse Sabbie. Mai ţii minte că în ultima parte a manuscrisului din peştera de la Qumran scrie că cel care găseşte al doilea manuscris va

descoperi şi cheia către locul unde se ascund multe comori descrise în manuscris? Dacă se dovedeşte că manuscrisul lui Elias e perechea celui din peşteră, e posibil să conţină mai mult decât dovada existenţei lui Iisus. În acelaşi timp, s-ar putea să aibă şi o hartă a ascunzătorii acelor bogăţii de neimaginat.

Înainte ca Gil să apuce să răspundă, Sabbie continuă, abordând o mină mai serioasă decât cu un minut înainte:

— Înseamnă că toate persoanele sau organizaţiile în căutare de putere şi avuţie, răzbunare religioasă sau dominaţie vor face orice ca să pună mâna pe manuscris. Orice, inclusiv uciderea celor care le stau în cale. Poate că au început deja, adăugă ea, îngândurată.

— Dar noi tot nu ştim unde e manuscrisul.

— Nu, dar ei nu ştiu asta.

— Habar n-am cine sunt „ei”, spuse Gil sperând să minimizeze alunecarea ei spre paranoia. Ştiu doar că asta e tot ce a lăsat Elias, deci trebuie să existe un indiciu ascuns în aceste pagini.

Gil ridică un teanc de pagini decodificate.

— Sau în altă parte, zise Sabbie.

O privi surprins.

Sabbie se duse la seif, îl deschise şi-i dădu un alt teanc de hârtii. Erau copii mult mai clare. Fiecare avea formatul ciornelor pe care tocmai le descifraseră, dar

erau mai uşor de citit. Foarte important, conţineau informaţii total noi pentru Gil.

— Paginile descifrate de noi reprezintă doar jumătate din jurnal, respectiv ultima parte, îi explică Sabbie. Ăsta este începutul.

— Deci povestea lui Elias e, de fapt, partea a doua?

— Exact.

— Atunci de ce nu mi-ai dat prima parte de la început?

— Nimeni nu are o copie a ei.

— Nici măcar DeVris?

— Mai ales DeVris. Ludlow n-a avut niciodată încredere în el. Spunea că nu are nici conştiinţă, nici... suflet.

— Şi tu ce crezi?

— Că Ludlow avea o părere prea bună despre el.

Gil luă un creion şi începu să încercuiască fiecare a doua combinaţie de două cuvinte.

— N-o să meargă, îi spuse Sabbie. Cuvintele de pe aceste pagini nu pot fi aranjate în propoziţii. Nu sunt decât nume de persoane şi de locuri. Cine a cumpărat ce tapiserie şi la ce preţ, un registru contabil obişnuit.

— Pentru că exact asta este.

Jurnalul, în ansamblu, era mai mult ca sigur unul din registrele contabile ale mănăstirii, îi explică Gil. Elias probabil că era cel mai educat dintre călugări, deci era

firesc să fie ales contabilul oficial al mănăstirii.

Din câte deducea Gil, în prima parte a jurnalului Elias ţinuse evidenţa contabilă, aşa cum i se cerea, iar a doua o transformase în jurnal personal. Inserându-şi mesajul în acelaşi format ca al paginilor de contabilitate de la început, toate paginile arătau la fel, pe tot parcursul jurnalului, mai ales pentru cei care nu ştiau să citească.

— Şi dacă îl găsea cineva care *ştia*?

— Lui Elias i s-a părut improbabil, altfel n-ar fi procedat aşa.

Gil clătină din cap. Îi scăpa ceva. Îl vedea în minte o clipă, apoi dispărea înainte de a-şi da seama ce este.

— Dar crezi că e aici, în paginile astea?

— Vorbeşti de locul unde e ascuns manuscrisul? Da, trebuie să fie aici, concluzionă Gil. Îmi pun viaţa la bătaie că aşa e.

Gil aşteptă replica obişnuită a lui Sabbie. Ea îl privi serioasă, fără să zâmbească. Tăcea ei îl sperie de moarte.

Capitolul 16

Ziua a şaptea, la mijlocul dimineţii
Biroul de traduceri

Gil era la serviciu de la şapte dimineaţa şi, în afară de o durere de cap, nu avea nimic semnificativ de spus. În schimb, Sabbie intră în birou nonşalantă.

— Frumos din partea ta să mi te alături, îi spuse el sarcastic.

— Am avut nişte probleme de rezolvat. Ar fi trebuit să-ţi spun că voi întârzia.

— Printre altele.

Sabbie îl privi surprinsă.

— Ai fi putut să mă previi că paznicul de aseară mă va pipăi cum n-a mai făcut-o nimeni de ani de zile.

Ea schiţă un zâmbet.

— Sau că aproape fiecare bucată de hârtie aflată în posesia mea, inclusiv şerveţelul folosit, o să fie desfăcută pentru scanare, continuă el. Mă aşteptam la aşa ceva la intrare, dar de ce mi s-a întâmplat aseară, la ieşire? N-au mai făcut aşa până ieri, meditä el.

— Începând de ieri, eşti considerat Gimmel[3], al treilea nivel de securitate. Odată ce ai văzut jurnalul, ai renunţat la dreptul de intimitate fizică. Ăsta-i târgul.

Gil îi aruncă o privire urâcioasă.

— Nu vrei să ştii prin ce trec Aleph sau Bet[4], râse ea.

— Dar de ce pe tine mâinile prietenoase ale

---

[3] A treia literă din alfabetul ebraic (n. tr.).

[4] Primele două litere din alfabetul ebraic (n. tr.).

soldatului din Gestapoul muzeului te pipăie numai aşa, de formă?

Zâmbetul dispăru de pe faţa ei, fiind înlocuit de tristeţe.

— Nu vrei să ştii, îi spuse ea încet.

— Ba da. Hai, spune-mi. De ce beneficiezi de tratament special?

Sabbie se apropie de el, cu faţa la câţiva centimetri de a lui şi-i oferi un zâmbet impertinent:

— Pentru că majoritatea oamenilor, mai ales bărbaţii – dar şi femeile – se feresc să atingă pe cineva care a fost violat. Chiar dacă nu e altceva decât un control de siguranţă standard, tot nu se simt în largul lor. În cazul meu, preferă să rişte să scot informaţii vitale în afara muzeului decât să mă jignească şi să facă o scenă.

Gil încercă să analizeze răspunsul ei. Dacă a vrut ca el să ştie că fusese violată, găsise un mod foarte urât de-a i-o spune. Nu fusese un accident, conchise el. Ea nu părea să vrea să irosească efectul şocant al spuselor ei. Nu ştia ce aştepta din partea lui, dar nu voia să-i facă jocul.

— N-am ştiut, îi spuse el, simplu. Se uită la ea fără să clipească.

— Ce anume? Despre viol sau despre reacţia celorlalţi? îl întrebă cu aroganţă în voce.

— Despre ambele.

— Ei bine, e-adevărat. Odată ce oamenii ştiu c-ai fost violată, nu te mai tratează la fel ca înainte. De câte ori te văd, primul lucru la care se gândesc e violul. Li se citeşte în ochi. Le schimbă comportamentul faţă de tine, felul în care îţi vorbesc şi, evident, în care te ating.

Tonul ei, la început sfidător, deveni onest şi pătimaş.

— Cred că te simţi la fel dacă eşti gras sau călugăriţă, continuă ea. Puţini oameni trec peste ceea ce-i şochează la tine. În cazul meu, e un avantaj. Scap de mâinile flămânde şi transpirate care te aşteaptă de câte ori ieşi din clădire, în timp ce tu ai parte de senzaţii tari, adăugă cu un zâmbet răutăcios.

— Mulţumesc! replică el sarcastic.

— Deci cum îţi merge?

— Vânătoarea de tipare? Prost, recunoscu Gil.

— Ce te-ar ajuta?

— O lovitură scurtă în ceafă. Din câte înţeleg, în mesajul lui Elias nu se pomeneşte de manuscris. *Nada, zilch, zippo...* concluzionă el cu un plescăit din buze.

— Hai, hai, îl consolă ea blândă. Ai nevoie de o pauză. Îl luă de mână şi-l trase spre uşă. Vreau să-ţi arăt pentru ce lucrezi.

Următoarele două ore trecură ca două minute. Bogăţia, frumuseţea, ingeniozitatea şi artefactele antice ale muzeului erau copleşitoare. Se aşteptase să vadă *Iudaica,* o colecţie de descoperiri istorice pe hârtie ruptă

şi metal ruginit. Fu întâmpinat de sculpturi ale zeiţei Venus din secolul al XIV-lea, bogăţii uluitoare ale sultanilor turci, lucrări ale lui Pollock, Ernst, Rembrandt, Rodin şi sute de alte comori care, fiecare în parte, îşi merita locul în expoziţie.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum, mărturisi Gil.

— Când am venit aici prima oară am avut impresia că am dat peste o capsulă temporală care conţine tot ce are mai bun omenirea. Acum nu mai reuşesc să văd nimic, spuse Sabbie. Unele expoziţii sunt permanente, dar întotdeauna se deschid altele noi. Mi-am promis c-o să vin mai des, dar niciodată nu-mi fac timp, dacă nu însoţesc pe cineva.

— Ce păcat...

— Da...

Stăteau în Grădina Artelor, înconjuraţi de smochini şi măslini. Sculpturile masive se înălţau ca insulele stâncoase din Japonia. Îl conduse la unul din monumentele cele mai mari.

— E o lucrare a lui Ezra Orion, îi spuse ea.

Şirul de trepte din beton, înalt cât cinci etaje, părea că urcă la ceruri.

— Nu-i aşa că-i uimitor? îl întrebă. Parcă te îndeamnă să le urci, să te dovedeşti mai bun decât eşti. Ca o promisiune care aşteaptă să fie împlinită. În dimineaţa

care a urmat violului, am venit aici, continuă Sabbie. Se crăpa de ziuă. Pe atunci nu lucram la muzeu. M-am furişat printr-o deschizătură mică din gardul din faţă, pe lângă tufele de rozmarin. N-am pomenit nimănui de ea, ca să mai pot veni şi altă dată. Mi s-a spus că m-au găsit leşinată pe prima treaptă. Ştiam că acolo voi găsi ce căutam.

Gil mişcă din cap a înţelegere, deşi nu înţelegea nimic.

Stătură în picioare unul lângă altul fără să-şi vorbească, apoi îşi continuară drumul prin grădină. Apa ţâşnea dintr-o fântână sculptată, iar pietricelele unei grădini zen le scrâşneau sub picioare.

— E paradisul, spuse el, simplu.

Sabbie încuviinţă din cap şi-l strânse de mână.

— Mai sunt şi alte locuri. Vino.

Capitolul 17

Câteva minute mai târziu
Holul de la intrarea laterală, Sanctuarul Cărţii

Sabbie îl conduse pe Gil prin holul cu aspect de peşteră pe care îl străbătuse în ziua sosirii lui. Îi atinse uşor braţul şi-l îndrumă spre sala mare de expoziţie a Sanctuarului Cărţii. Stăteau în linişte, două siluete

pitice într-o încăpere vastă.

— Clădirea a fost astfel proiectată încât să semene cu un sanctuar care adăposteşte mesaje sacre, îi explică Sabbie lui Gil. Cupola albă, în formă de ciupercă, şi vârful ei simbolizează capacele recipientelor în care au fost găsite manuscrisele de la Marea Moartă. Se spune că peretele negru aflat vizavi de clădire este o metaforă a tensiunilor dintre lumea spirituală a „Fiilor Luminii" şi cea a „Fiilor întunericului", descrişi în manuscrise. Două treimi din clădire stau pe pământ şi întreaga structură este înconjurată de un bazin de apă.

— Cine plăteşte pentru toate astea?

— Asta e partea uimitoare. Se primesc bani din toată lumea. Fondatori, binefăcători, sponsori, patroni, membri. Fiecare dă cât poate şi, aproape în totalitate, cadourile şi banii sunt folosiţi cu cap.

— *Aproape* în totalitate?

— Fiecare pădure cu uscăturile ei, deşi în a noastră sunt mult mai puţine. Dar o să vorbim despre asta mai târziu.

Ajunseseră în faţa unei vitrine care adăpostea nouă sipete dreptunghiulare mici, din marmură albă. În fiecare din ele se afla o bandă din metal verde, cu gravuri abia vizibile prin sticlă. O tăbliţă de aramă, mai mare, înrămată şi gravată clar, în profunzime, era aşezată în spatele celor nouă sipete micuţe.

— Priveşte-o. E împrumutată de la muzeul de arheologie din Amman, Iordania, începu Sabbie. O s-o dăm înapoi cu părere de rău.

— Ştiu, spuse Gil, amintindu-şi de încercarea jalnică a lui George de a imita un comunicat de presă de pe Internet.

— Numele ei oficial este manuscrisul de aramă 3Q15 de la Qumran. Numerele reprezintă sectorul arheologic în care a fost găsită. Toată lumea de aici îi spune manuscrisul din peştera de la Qumran sau manuscrisul de aramă.

Făcu un pas în lateral pentru ca Gil să vadă bine obiectele din vitrină.

— Se presupune c-ar conţine indicaţii despre şaizeci şi patru de locuri din Palestina unde au fost îngropate părţi din comoara Templului din Ierusalim, dar nimeni nu a reuşit să găsească tezaurul. Vezi ultima parte a manuscrisului? Acolo scrie că trebuie găsit un al doilea manuscris care va oferi cheia către locul unde a fost ascunsă comoara.

Deci George a înţeles, totuşi, bine.

— Când s-a descoperit manuscrisul, continuă Sabbie, era răsucit, iar oamenii s-au temut că, desfăcându-l, se va deteriora şi nu va putea fi restaurat. A fost tăiat în bucăţi cu mare atenţie, pentru a putea fi citit. Bucata aceea mare de aramă din spate este o imitaţie perfectă a

felului în care ar fi arătat dacă ar fi fost desfăcut intact.

— O imitaţie? Credeam că voi, cei de aici, nu aveţi de-a face decât cu originale.

— Nu întotdeauna e posibil, replică Sabbie. Dacă putem, expunem originalul găsit. Dacă nu, expunem un facsimil sau un facsimil fals.

— Cum adică un facsimil fals? Asta înseamnă facsimil, un fals, nu originalul.

— Facsimilele noastre exact asta sunt, copii ale originalului. Un facsimil *fals* e o aproximare a originalului. Pare original, dar nu conţine toate detaliile. Ca să mă exprim ca tine, oamenii văd ceea ce vor să vadă, aşa că uneori e suficientă o aproximare a originalului.

Gil arătă spre exponatele din vitrină.

— Deci câteva din ele ar putea fi false?

— Nu în acest muzeu! Dacă nu e originalul, atunci o spunem. În ultima vreme s-au făcut presiuni, mai ales din partea lui DeVris, să ascundem originalele şi să expunem facsimile, dar, până acum, artizanul vrăjitor al muzeului a reuşit să-l contracareze pe DeVris.

— Credeam că un vrăjitor face vrăji, spuse Gil îngândurat. Ar fi continuat orice conversaţie decât să alunge farmecul şi să nu mai simtă atingerea ei uşoară pe umăr.

Sabbie râse uşor.

— Păi, Sarkami chiar e un vrăjitor. Un maestru al magiei. Dar aici, când vorbim de cineva care e foarte priceput să lucreze cu metale, folosim termenul aşa cum a fost folosit el în Biblie.

Îi explică lui Gil că Sarkami trăia în Anglia şi-şi dedica talentul şi timpul confecţionând facsimile din metal şi falsuri ori de câte ori muzeul avea nevoie de ele.

— Bineînţeles, a făcut mult mai multe lucruri, nu doar facsimile. E un artist strălucit. Faţa ei strălucea de admiraţie. Şi un om extraordinar.

Gil auzise destule. Nu voia s-o asculte ridicând osanale unui bătrân care-şi petrecea viaţa confecţionând manuscrise false. Pe lângă asta, nu-i mai ţinea mâna pe umăr – nu-l mai atingea deloc, din păcate.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, i se adresă el, zâmbind. Vrei să spui că la toate expoziţiile la care mă târa tata în copilărie nu erau expuse decât nişte falsuri?

Nu mai aşteptă răspunsul, ci lansă o replică zdrobitoare:

— În cazul ăsta, s-ar putea spune că am fost victima unei *faux pas*![5]

Gil chicoti la jocul lui de cuvinte. Sabbie nu se arătă

---

[5] Joc de cuvinte intraductibil: *faux* - *„fals“, faux pas* (în franceză) - „gafă" (n. tr.).

amuzată. Refuză să-l conducă înapoi în birou. Avea nevoie să stea puţin în aer liber, îi spuse ea. Era nervos şi asta îi afecta raţionamentul.

Gil lăsă să treacă câteva minute după plecarea ei, apoi o ajunse din urmă chiar când intra în birou. Sabbie închise uşa în spatele lui.

— Ieri ai spus că vrei să descoperi ce lipseşte.

— E mort, da? E mort. Asta-i tot, pricepi?

— Nu, nu pricep, şi asta nu e tot. Am dreptul să aflu ce i s-a întâmplat, să ştii. La urma urmei, l-am cunoscut şi eu pe bătrânel. Nu poţi să-mi spui, pur şi simplu, că a murit şi pe urmă s-o laşi baltă.

Lui Sabbie îi bătea inima gata să-i sară din piept, dar nu-şi lăsă vocea s-o dea de gol. Faţa ei nu trăda niciun fel de emoţie.

— În primul rând, începu ea, tu l-ai *văzut* pe Ludlow o singură dată, şi atât. Nu l-ai *cunoscut.* Dacă te gândeşti la el ca la un „bătrânel”, sigur nu l-ai cunoscut.

Se aplecă şi ridică cu grijă bucata maronie de pe jos. Cu mănuşile pe mâini, o puse plină de dragoste în punga subţire de plastic. Continuă să vorbească pe acelaşi ton distant:

— În al doilea rând, din cauza accesului de furie de mai înainte, era să distrugi exact lucrul pentru care „bătrânelul”, cum îi spui tu, şi-a dat viaţa.

Gil se holbă la bucata de hârtie antică. Voia să ştie tot ceea ce ea refuza să-i spună. Nu avea rost s-o întrebe. Chiar nu avea rost. Orice ar fi ştiu despre moartea lui Ludlow nu avea de gând să-i spună şi lui. Orice ar fi simţit tot nu i-ar fi spus. Întotdeauna deţinea controlul. Ce mult i-ar plăcea s-o vadă cedând. Măcar o dată.

Cum se părea că discuţia se încheiase, Sabbie se întoarse şi porni spre celălalt capăt al biroului, ca să pună hârtia înapoi în seiful din perete.

Lui Gil îi treceau prin minte imagini cu Ludlow mort dintr-o mulţime de cauze. Îl cuprinse un val de tristeţe. *Bietul bătrânel.*

Amintindu-şi cum îi răstălmăcise Sabbie cuvintele, ridică spre spatele ei întors degetul mijlociu. Era un gest prostesc, de incapacitate, dar în afară de a-i trage una peste cap, era singurul lucru pe care-l putea face în momentul respectiv.

Doamne, ce scârboasă putea fi!

Capitolul 18

În aceeaşi dimineaţă, puţin mai târziu
Biroul de traduceri

Nu-i trebuiau decât patru paşi ca să străbată micul

birou. Gil patrula încolo şi încoace de o oră şi, din câte îşi dădea seama, probabil că acoperise acelaşi spaţiu de câteva sute de ori.

Unde naiba e? Nu poate să tot dispară aşa.

Găsise mesajul lui Elias! Era acolo, în mesajul ascuns în copertă. Nu se înlocuiau numere, nu conta frecvenţa cuvintelor. Nu era o treabă pentru cineva care spărgea coduri, ci un tipar tipic pentru un ciberdetectiv. Te făcea să lucrezi pentru plăcerea descoperirii şi, odată ce îţi pica fisa, te punea din nou la treabă.

Se opri brusc din patrulare când auzi uşa deschizându-se.

— Unde dracu' ai...

— Sst, spuse DeVris intrând. Mişcă reprobator din degetul arătător. Să nu înjuri între aceşti pereţi sfinţi.

— Îmi cer scuze, nu vă aşteptam pe dumneavoastră.

— Mi-am dat seama.

DeVris răscoli un teanc de cărţi de pe podea. Deschise fiecare volum şi-i răsfoi paginile.

— E totul în regulă? îl întrebă Gil.

Nu-l mai văzuse pe director din ziua când venise prima oară la muzeu. Atunci i se păruse impozant. Acum, în afara biroului său cu decoraţiuni bogate, părea mult mai puţin impresionant.

— Fă-mi un serviciu, îi spuse directorul, arătând spre biroul de stejar vechi al lui Sabbie. Caută în primul

sertar din dreapta şi vezi dacă nu-i acolo o fişă de cartotecă galbenă, 7,5 pe 12,5. Trebuie să scrie pe ea toate interioarele...

Gil se uită în sertarul deschis. Văzu fişa galbenă, o pereche de mănuşi albe din bumbac şi încă un obiect: un revolver micuţ, strălucitor.

— A, arma. Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza ei, îi spuse DeVris zâmbind. N-o s-o folosească decât dacă o superi.

Gil se holbă la el.

— Glumeam! DeVris zâmbi din nou.

Gil înclină din cap, închise sertarul şi se depărtă de birou.

— Ştii, suntem în Israel, rosti DeVris.

— Şi toţi traducătorii poartă revolver? întrebă Gil.

DeVris recunoscu că nu e ceva obişnuit, dar adăugă că evenimentele prin care trecuse Sabbie îi justificau pe deplin faptele.

— N-a fost o simplă omucidere, îi explică DeVris. Bărbatul pe care l-a omorât era unul din cei care au violat-o. Ceilalţi sunt liberi. Cine ştie, poate că e încă în pericol, după atâţia ani, aşa că e foarte normal să poarte armă.

L-a omorât pe unul din ei!

— Dacă Consiliul Militar din Aleph nu i-ar fi întors spatele, ar...

— Au dat-o afară din armată?

— Nu, Aleph e o unitate de poliţie specială antitero, *crème de la crème.* A început ca o ramură a Yamam[6]-ului, dar mai târziu a devenit o forţă SWAT independentă. Sabbie era unul din cei mai buni oameni din Aleph.

Se antrenase în Lochamot Magav, la poliţia de frontieră, departamentul pentru femei, îl informă DeVris. Era o trăgătoare de elită excelentă şi un strateg strălucit. Graţie abilităţilor şi reflexelor ei, parcă scria pe ea „unitate antitero". Când şi-a încheiat primul stagiu, Yamam a trimis-o la Aleph, o echipă SWAT specială, experimentală, de elită.

— Era prima de acest fel, alcătuită din femei, de unde i se trage şi numele. Când Aleph s-a despărţit de Yamam, Sabbie a rămas în Aleph. Loialitatea e trăsătura ei de bază.

DeVris scotocea în continuare prin cărţi în timp ce vorbea.

— Nimeni n-a înţeles de ce, după ce a fost arestată, Aleph i-a întors spatele. Niciuna din colegele ei ofiţer nu a depus mărturie în favoarea ei la proces. Au susţinut că atunci când au găsit-o, ea plecase deja după ceilalţi bărbaţi...

— *Ceilalţi* bărbaţi? A omorât mai mulţi?

---

[6] Poliţie specială, unitate israeliană antitero de elită (n.tr.).

— Ştii, de fapt, ar trebui să vorbeşti cu ea despre lucrurile astea, încheie DeVris discuţia şi se îndreptă spre uşă.

— Staţi puţin, îl strigă Gil. Nu pot să-i spun, aşa, dintr-odată: „Apropo, am auzit că eşti un ucigaş condamnat."

— Exagerezi. DeVris se uită fix în ochii lui ca să se facă bine înţeles. Uite ce e, a fost judecată şi găsită vinovată, e-adevărat, dar s-a dat o sentinţă cu suspendare pe baza unui plan de reabilitare complex. A plecat în Anglia, s-a înscris la şcoală şi, în general, şi-a văzut de viaţa ei. Acum dragostea pentru antichităţi şi traducerilor au devenit viaţa ei. Aşa că, dacă uneori e prea zeloasă, trebuie să fim înţelegători.

— Cum de s-a întors în Israel?

— Ludlow a cunoscut-o la universitatea din Londra unde preda şi făcea muncă de cercetare. De fapt, i-a fost prezentată de un artizan de-al nostru din afară, un bărbat pe nume Sarkami...

Gil ridică brusc privirea la auzul numelui. DeVris îi sesiză reacţia, dar continuă:

— Ludlow şi soţia lui, Sarah, au luat-o sub aripa lor protectoare. Când mi-a adus-o, acum doi ani, şi m-a implorat să-i ofer o slujbă adevărată, cum l-aş fi putut refuza?

Gil scutură din cap.

Deci moartea lui Ludlow a fost o adevărată lovitură pentru ea. Dar n-a scos o vorbă despre asta zile la rând.

— Te rog să nu-i spui nimic din ce ţi-am povestit, adăugă DeVris. N-aş vrea să se işte animozităţi. Nu era sigură că eşti potrivit pentru slujba asta, ştii?

— De ce?

— Mai bine s-o lăsăm baltă. Se poate? Cred că ne putem permite să fim puţin toleranţi cu ea.

— De ce? Pentru că a trecut prin câte a trecut? întrebă Gil, mai arţăgos decât intenţionase.

— Nu, îi răspunse DeVris cu voce calmă. Pentru că are ceva cu totul special – nu crezi? — pe care nu-l poţi exprima în cuvinte. Te atrage spre ea şi, după ce te respinge, te trage înapoi spre ea. Nu vorbesc de sex appeal, deşi nici elementul ăsta nu lipseşte.

DeVris făcu o scurtă pauză, apoi schimbă subiectul brusc:

— Dacă vrei, poţi folosi calculatorul din camera alăturată. Din motive de siguranţă, nu poţi trimite mesaje de pe el, dar te va ajuta să-ţi omori timpul până se întoarce.

Gil acceptă sugestia şi se regăsi imediat în atmosfera familiară creată de tastatură şi monitor. Cu câteva minute înainte, aştepta cu mare nerăbdare întoarcerea lui Sabbie. Acum spera să nu se grăbească prea tare. Trebuia să afle mai multe despre ea decât îi spusese

DeVris, şi, normal, decât îi va spune ea vreodată.

DeVris plecă în tăcere şi închise uşa în urma lui.

Fişa de cartotecă galbenă rămase în sertarul din biroul alăturat.

Capitolul 19

În aceeaşi zi, după-amiază
Biroul de traduceri

Terminase căutarea pe Internet şi aştepta de mai bine de trei ore. Sabbie intră pe uşă ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe cap.

— Unde dracu' ai fost?

— Îmi cer scuze, spuse ea sarcastică. Dar nu vorbeşti cu mine aşa, nu?

— Ba poţi fi sigură că aşa vorbesc. Stau aici numai Dumnezeu ştie de când şi pierd vremea, aşteptând să te întorci. Ai fi putut să-mi laşi numărul tău de mobil, adăugă Gil.

— Şi de unde m-ai fi sunat?

Nici măcar nu observase că nu existau telefoane în birou. Nu-şi aminti să fi văzut vreunul nici în celălalt birou. Iar paznicul îi confisca mobilul „ca să fie în siguranţă" în fiecare dimineaţă. Nu c-ar fi funcţionar aici, oricum.

Gil se holbă la ea în continuare, dar consideră că nu e bine să-i răspundă.

— Dacă eşti gata să nu mai arunci cu pietre în mine şi să treci la treabă, îţi spun ce am descoperit la bibliotecă. Mi-a luat ceva timp, pentru că a trebuit să verific mai multe colecţii de istorie medievală, dar cred că a meritat.

Sabbie îşi aruncă pantofii cu toc înalt şi se duse la birou. Pe Gil îl străfulgeră gândul că va deschide sertarul, va scoate revolverul şi-i va trage un glonţ în cap. Dar ea deschise sertarul de jos din partea stângă, luă o pereche de tenişi şi se aşeză lângă el, în partea opusă a încăperii.

— Mi-am dat seama că trebuie să ştim mai multe despre Elias, începu ea să vorbească. Mai ţii minte interviul pe care l-ai dat pentru CNN, în care povesteai cum l-ai urmărit pe cel care a inventat virusul Cyberstrep şi ţi-ai dat seama cum îl poţi opri?

Gil o privi surprins.

— Prima regulă a detectivilor Internetului, ziceai tu, e să-ţi cunoşti omul. Citez: „Odată ce gândeşti ca el, e foarte uşor să-l găseşti."

— Mai ţii minte? o întrebă uimit.

— Normal. M-am gândit că e extraordinar, dar şi extrem de şovin. Ca şi cum numai bărbaţii ar putea fi ciberinfractori. Dar felul în care îi urmăreşti e

neobişnuit, ca să spun doar atât.

Creatorul virusului Cyberstrep era în arestul poliţiei când fusese chemat Gil. Se descoperise o intrare secretă în programul virusului, dar nimeni nu găsise parola.

De câte ori se încerca anularea virusului, apărea mesajul „Spune «Noapte bună»” şi calculatorul aştepta răspunsul corect pentru a permite accesul. O armată de criptanalişti tastaseră răspunsurile evidente în toate limbile pământului, dar niciunul nu era corect. Nimic nu funcţiona.

Gil încercă o abordare diferită. Petrecu câteva săptămâni aflând tot ce se putea despre creatorul programului şi nu urmări virusul în acţiune. La sfârşit, simplul fapt că inventatorul era un mare admirator al vechilor emisiuni de radio, în special Burns şi Allen, îi furnizã lui Gil informaţiile necesare.

După ce ascultă vreo zece înregistrări Burns şi Allen, ştia răspunsul corect.

Pe ecran apăru „Spune «Noapte bună»”, mesajul programului Cyberstrep, refuzând accesul până la tastarea răspunsului corect. „Gracie”, tastă Gil. Acestea erau cuvintele familiare din emisiunea Burns şi Allen, iubite de toţi fanii ei. Petrecându-şi un timp pentru a-l cunoaşte pe omul care crease codul, Gil învinsese cel mai nociv virus de pe Internet. Şi o făcuse

în mai puţin de cinci minute în faţa calculatorului.

— Aşa că m-am dus să caut date despre Elias şi uite ce am găsit, spuse Sabbie.

Un călugăr, îi explică ea, petrecea mai puţin timp pentru devoţiunea religioasă şi mai mult ca să adune bani pentru Biserică. Rugăciunile se ţineau la fiecare trei ore, zi şi noapte. Când Elias a intrat în frăţie, puţinii călugări care ştiau să citească şi să scrie îşi împărţeau timpul între meditaţie şi studiu. Cei analfabeţi aveau privilegiul de a lucra multe ore pentru a-i susţine pe cei dedicaţi scopurilor spirituale înalte. Însă odată cu trecerea anilor, lucrurile s-au schimbat. Devoţiunea unei mănăstiri a ajuns să fie judecată mai degrabă prin contribuţia către biserica-mamă decât prin meditaţia pioasă şi realizările savante ale călugărilor.

Luxul devoţiunii şi al studiului a condus la o viaţă dedicată copierii de manuscrise sau ţeserii de tapiserii pentru bogătaşi. Biserica aprecia că munca era sfântă. Călugărilor, închişi pe viaţă în scriptoriu sau în ţesătorii, li se spunea că exercitau cea mai înaltă formă de devoţiune, rugăciunea prin muncă.

— Un soi de muncă forţată pentru călugări, aruncă Gil o poantă însoţită de un zâmbet strâmb.

— Să ştii că eşti mai aproape de adevăr decât crezi.

Secole la rând, reluă Sabbie povestirea, abaţiile au deţinut monopolul copierii de texte şi confecţionării de

tapiserii pe baza unei scheme care în prezent s-ar numi fixarea preţurilor. Unele mănăstiri s-au îmbogăţit şi au devenit foarte influente. S-a născut o competiţie strânsă între ele, fiecare încercând să dea cât mai mult Bisericii. Cu cât era mai mare contribuţia, cu atât aveau abaţii, dacă nu călugării de rând, un tratament mai preferenţial.

Sabbie îşi verifică notiţele.

— Din ce scrie pe ici, pe colo în jurnal, se pare că, după ce William, fratele lui Elias, a fost omorât, abatele i-a luat pământurile. L-a scos pe Elias din scriptoriu şi l-a exilat în atelierul de ţesătorie unde călugării bătrâni sau, cum spune Elias, „cei proşti, bătrâni sau infirmi", erau puşi să confecţioneze tapiserii mediocre pentru bogătaşi. Toate modelele tapiseriilor erau desenate de abate, iar ţesătorul nu trebuia decât să lucreze ca un robot pe baza celor schiţate de creierul de copil al altcuiva.

— Sună groaznic. Mă întreb de ce a rămas.

— Bună întrebare. Uite, vreau să-ţi arăt ceva. Îi dădu o pagină din partea a doua a jurnalului. Era în latină, ca şi celelalte, şi pe ea erau însemnate cu roşu cuvintele după modelul două da, două nu. Scrie că Elias l-a implorat pe călugăr să-i dea voie să deseneze o tapiserie. I-a spus cât de important e pentru el acest lucru şi cât de mult îşi dorea s-o fi văzut şi fratele lui.

Acum că rostesc cuvintele cu glas tare, spuse Sabbie cu un oftat, mi se pare că povestesc o telenovelă medievală. Ţie nu?

— Dimpotrivă, anunţă Gil triumfător. Mi se pare foarte logică.

La început, Gil considerase imposibil ca pagina primită de la Sabbie să conţină cheia. Cum era posibil ca două paragrafe care nu includeau aparent niciun tipar să le spună unde era ascunsă perechea manuscrisului de aramă? Răspunsul era că nu puteau! Nu scurtimea notei era problema, ci *răspunsul.*

Făcând din cea mai scurtă însemnare cea mai importantă, Elias s-a asigurat că oricine încerca să descopere un mesaj ascuns îşi va da seama repede că nu conţinea niciun tipar secret şi, implicit, niciun mesaj.

— Fii atentă. E chiar aici, în ultimul paragraf.

> Umila mea speranţă e că lucrurile nu se vor întâmpla aşa şi că vorbele mele vor fi cheia şi dovada celor sacrificate, dar nu pierdute. Atunci se vor deschide cerurile...

— Nu înţeleg, spuse Sabbie.

— N-ai observat niciodată că adevăratul motiv pentru care cineva îţi telefonează e ultimul lucru despre care vorbeşte înainte de a-şi lua la revedere?

Asta face Elias aici. Spune că, mai presus de toate, jurnalul e o dovadă şi o cheie. O cheie!

Sabbie tot nu făcea legătura.

— Există două căi de a ascunde un lucru, lăsându-l în acelaşi timp la vedere. Prima e îndreptarea atenţiei într-o altă direcţie, *distragerea* ei de la obiectul pe care cineva vrea să-l ascundă. Aşa procedează iluzionistul când te pune să te uiţi la una din mâinile lui, în timp ce cu cealaltă face lucruri pe care tu nu le observi. A doua cale e să arăţi numai câte o parte din obiect o dată, spunând unde să cauţi următoarea piesă din puzzle. Teoretic, te trimite la vânătoare. Practic te conduce, ca un indiciu care îţi spune pe ce drum s-o iei ca să-ţi atingi scopul. E simplu şi evident, dar, în acelaşi timp, uşor de scăpat din vedere, conchise Gil.

— Dar acum o mie de ani nimeni nu s-ar fi gândit să folosească termenul „indiciu", protestă Sabbie. Cum l-ar fi putut folosi Elias intenţionat într-un mesaj ascuns?

— Ideea exista chiar şi atunci, iar Elias a înţeles-o. Cred că încearcă să ne spună să mergem mai departe, că mai există fragmente de jurnal despre care încă nu ştim.

— Cum ar fi locul unde se află manuscrisul?

— Nu ştiu. Dar sigur mai e şi altceva.

Sabbie arăta ca şi cum era gata să înceapă o ceartă,

însă renunţă. Gil ştia că nu era convinsă de spusele lui, dar adevărul era că nu avea altă soluţie decât să-şi urmeze bănuielile.

— Bine, hai să vedem ce ştim în momentul de faţă, sugeră ea.

— În primul rând, conform tiparului două cuvinte da, două nu, ştim că există, într-adevăr, un al doilea manuscris şi că în el se află o relatare directă despre Mesia-Yeshua, spuse Gil.

— Nu neapărat *acel* Mesia. Un bărbat considerat Mesia, numit şi Yeshua, îl corectă Sabbie.

— Bine, acceptă Gil. Nu putem fi absolut siguri că manuscrisul vorbeşte despre Iisus-Mesia până când nu-l găsim. De acord?

Ea încuviinţă din cap.

— În al doilea rând, ştim că manuscrisul a fost luat de la Qumran şi dus la mănăstirea Weymouth din Anglia, unde locuia Elias şi unde a fost omorât William. Şi unde a fost găsit jurnalul.

— Şi, continuă Sabbie, întrucât Elias spune că manuscrisul a fost găsit de William într-o zonă care seamănă foarte bine cu peştera Qumran, dacă reiese că e din aramă, manuscrisul lui Elias ar putea fi perechea celui din peştera de la Qumran şi ar putea arăta calea spre bogăţiile care zac îngropate de pe vremea lui Hristos.

În al treilea rând, dar nu în ultimul ca importanţă, adăugă Gil, puteau fi convinşi că jurnalul fusese lăsat ca un indiciu că trebuiau să caute între zidurile mănăstirii Weymouth.

— Dacă bănuiala mea e corectă, trebuie să găsim tapiseria lui Elias, rosti Gil.

— De ce a lui?

— Acest jurnal conţine indicii care trimit la tapiserii, în special la una anume. Cum ai spus?... Da, ai zis că Elias a spus cât de important era pentru el modelul tapiseriei şi ce mult ar fi dorit s-o fi văzut şi fratele lui. Nu-ţi dai seama? Găseşte tapiseria lui Elias şi găseşti manuscrisul, conchise Gil.

— Deci de asta a rămas, vorbi Sabbie calm, impresionată de sacrificiul lui Elias, ca să scrie jurnalul, să ţească tapiseria şi să protejeze manuscrisul.

— Şi să se asigure că va fi găsit de cei care într-o zi îl vor salva. Nu poate fi vorba numai de aurul şi argintul pomenite în manuscrisul din peştera de la Qumran.

— Pentru unii, da, meditä ea, apoi păru să se gândească la altceva. Ne pierdem timpul aici. Ar trebui să fim în drum spre Weymouth. Şi încă un lucru. Cum rămâne cu restul textului de pe pagină?

...atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepţi, căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să

trăiască în veci prin cântecul reînnoirii şi promisiunii de continuitate.

— Despre ce e vorba?

— Nu ştiu, spuse Gil calm. Elias nu mi-a spus încă.

Capitolul 20

În aceeaşi zi, după-amiază, mai târziu
Sediul organizaţiei Americanii Albi Salvează Creştinismul
În apropiere de Stone Mountain, Georgia

— Aceste informaţii sunt foarte importante pentru noi, spuse McCullum. Dar dumneavoastră ştiţi lucrul ăsta.

Discutau de aproape o oră, dar McCullum aflase mai multe despre activitatea şi dezamăgirile zilnice ale lui DeVris decât se aşteptase. Dorinţa musafirului său de a lua contact cu WATSC, de a pleca în expediţie şi de a-i furniza date noi lui McCullum – fără să ceară nimic în schimb – era un semn clar de devotament.

— Bunicul meu întotdeauna spunea că prietenia devine mai puternică dacă se bazează pe schimb de informaţii vitale, rosti el.

— Şi pe servicii, adăugă musafirul lui.

— Şi pe servicii.

— Dacă mi se permite să vorbesc deschis, Anton

DeVris nu numai că v-a făcut o nedreptate minţindu-vă şi punând în pericol dobândirea de către dumneavoastră a perechii manuscrisului din peştera de la Qumran, dar v-a insultat pe dumneavoastră, familia dumneavoastră şi această instituţie nemaipomenită. Niciunul din noi nu ne-am ales părinţii. Sunt primul care va recunoaşte acest lucru, dar, după părerea mea, trebuie să tragem concluzia că DeVris e puţin mai mult decât un evreu ticălos.

McCullum nu putea fi mai mulţumit. Prima lui impresie fusese corectă. În ciuda aparenţelor, iată o persoană pe care putea conta că va susţine, şi teoretic, şi practic, cauza supremaţiei albilor.

Mai mult, cel mai nou suporter al WATSC avea nenumărate legături şi experienţe unice care, în viitor, se puteau dovedi extrem de utile. Dumnezeu îi scosese în cale persoana perfectă pentru a umple un gol neobişnuit, iar McCullum era foarte recunoscător.

Îi oferi musafirului un trabuc de culoarea coniacului.

— Dacă nu vă supăraţi că vorbesc aşa, după aparenţe n-aş fi zis că sunteţi un suporter atât de hotărât.

Musafirul acceptă trabucul şi încuviinţă din cap.

— De mult de tot, am învăţat că prejudecata se întoarce împotriva ta. Poţi permite ca bănuielile celorlalţi să te împiedice de la a obţine ce vrei, sau te poţi folosi tu de ignoranţa celorlalţi drept paravan care

să-ţi ascundă adevăratele acţiuni.

— Oamenii văd numai ceea ce cred, observă McCullum.

— Unii dintre ei. Alţii cred numai ceea ce văd.

— Dumneavoastră în ce categorie vă încadraţi? întrebă McCullum fără ocolişuri.

— Asta-i cu totul altă poveste.

McCullum se scuză pentru lipsa de consideraţie. Ştia că musafirul lui făcuse un drum lung şi era, desigur, obosit. Îi stăteau la dispoziţie un şofer şi o maşină de oraş, apartamentul pentru VIP-uri al WATSC, de la ultimul etaj, şi un bucătar numai pentru el. Dacă dorea, i se putea oferi şi companie.

— Haideţi să stăm de vorbă dimineaţă, înainte de plecarea dumneavoastră. Eu voi călători, aşa că sunaţi-mă pe celular şi vă contactez eu înapoi, de pe o linie terestră sigură. Am câteva idei pe care vreau să le trecem în revistă împreună. Cred că sunteţi de acord că acesta e începutul unei prietenii frumoase, adăugă McCullum.

Citatul din filmul lui preferat cu Bogart, atât de potrivit în context, îl nedumeri total pe musafirul lui.

Capitolul 21

Ziua a opta, la mijlocul după-amiezii

Biroul de traduceri din Sanctuarul Cărţii, muzeul Israel

Sabbie închise uşa, dar rămase cu mâna pe clanţă, pentru ca încuietoarea să nu facă zgomot. Gil ridică ochii surprins. Emoţiile amestecate de pe faţa ei erau imposibil de descifrat. Era palidă şi respira sacadat. Transpiraţia i se scurgea de sub braţ în cercuri închise pe bluza albastru-deschis.

— Ce s-a întâmplat? vru el să afle, nerăbdător.

— De când eşti aici? îl întrebă ea în şoaptă.

— Tocmai am ajuns. De ce?

— Ai străbătut coridorul?

— Nu, am intrat pe geam, replică el. Ce se întâmplă? Sabbie tremura. Dintr-odată, Gil îşi aminti de viol.

— Hei, glumeam. Ce s-a întâmplat?

— Sst. Vorbeşte mai încet.

Deschise seiful cu o mână. Cu cealaltă, întinsă la maximum, luă nişte hârtii de pe masă.

— Ia astea şi rupe-le. Numai câteva coli o dată. Ultimul lucru de care avem nevoie e să blocăm tocătorul de hârtie.

— Stai puţin, astea sunt însemnările mele, protestă Gil.

— Nu-mi vine să cred că ne-a scăpat. Niciunul din noi doi nu ne-am dat seama.

— Nu ne-am dat seama de ce anume?

— Nu tu. Ludlow. A spus că McCullum nu aduce nimic bun, dar nu s-a gândit niciodată că... Nu contează, spuse ea repede. Rupe-le pe astea, te rog.

Gil începu să rupă hârtii. Oricum nu mai avea nevoie de însemnările alea.

— Vino aici, îl chemă Sabbie, sortând conţinutul seifului.

Dintr-o mişcare, îi desfăcu nasturele de la pantaloni şi-i scoase cămaşa.

— Suge-ţi burta, îi ordonă.

— Poftim?

— Suge-o.

Gil rămase nemişcat în timp ce Sabbie îi îndesă un teanc gros de hârtii între pantaloni şi chiloţi, apoi îl întoarse şi îndesă alt teanc la spate. Apoi îi spuse să se îmbrace la loc.

Numai teama de pe faţa ei îl opri să glumească.

— Ai cafea? îl întrebă.

Da, dar rece, îi răspunse Gil. Nu conta. Îi spuse să deschidă tocătorul şi s-o toarne pe fâşiile de hârtie de deasupra. Gil îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap, apoi făcu ce îi ceruse.

Când se întoarse din nou spre ea, văzu că îşi scosese pantalonii şi îşi punea o pereche de ciorapi lungi. În câteva secunde îşi lipi de coapse restul de hârtii. Luă apoi cu grijă jurnalul din seif, scoase pagina din punga

de plastic, o aşează între coperta jurnalului şi prima pagină, introduse jurnalul la loc în punga lui şi-l vârî fără prea multă ceremonie în ciorapi.

Remarca îi ieşi pe gură fără s-o gândească:

— Frumos. Dar o să ai un mers caraghios, nu crezi?

Sabbie îl privi surprinsă.

— Nu avem prea mult timp. Chiar în clipa asta, McCullum confirmă faptul că DeVris l-a minţit şi că nu are jurnalul. E singurul lucru pentru care ar fi venit aici. Dacă îşi dă seama că DeVris nu are pagina suplimentară din jurnal, îşi va da seama şi că DeVris era tras pe sfoară, la fel ca el, la rândul lui. Se va înfuria groaznic.

Lui Gil îi veni în minte uriaşul din *Jack şi vrejul de fasole.* „Fee, fi, fo, fum." În copilărie, imaginea îl speria de moarte. Acum era un gând plăcut.

— Cine-i McCullum? o întrebă el.

— Directorul organizaţiei Americanii Albi Salvează Creştinismul, o organizaţie evanghelică de dreapta care „e independentă şi-i controlează pe mulţi", cum scrie prin ziare. Se trage din KKK[7] şi, atunci când intră în acţiune, KKK pare un grup de domnişoare de pension. Nu o controlează nimeni, dar are o putere financiară de neînchipuit. Scopul lor e să transforme Statele Unite,

---

[7] Ku-Klux-Klan (n. tr.).

dacă nu întreaga lume, într-o ţară cu o singură religie şi o singură rasă. McCullum e mai degrabă un soi de Mare Vrăjitor decât director. Dacă-l vezi, ai impresia că e un grangur de pe Wall Street, ceea ce de fapt şi e, adăugă ea.

Erau implicaţi cel puţin trei jucători: DeVris, McCullum şi încă cineva. Oricare din ei ar face orice ca să pună mâna pe manuscris, dar, acţionând pe cont propriu, au puteri limitate. McCullum are putere, influenţă şi bani. DeVris are date la zi despre progresul lor, sau cel puţin aşa crede. Cel de-al treilea o îngrijora cel mai mult.

— Nu ştim care e contribuţia lui. Poate mai sunt implicate şi alte persoane.

Sabbie continuă să rearanjeze biroul. Îi povesti că la început crezuse că jucătorul necunoscut era din interiorul muzeului. Cineva îi accesase calculatorul şi-i forţase sertarele, dar nu-i luase nimic. Intrusul nu se atinsese de seif, sau cel puţin aşa credea. Se gândise că poate e un angajat care accesează site-uri pornografice şi vrea să fure bani. Dar când auzise că sistemul lui George fusese atacat...

— Stai puţin, care George? o întrerupse Gil.

— George. George al tău, nu ştiu care e numele lui de familie.

— George al *meu!* De unde ştii că i-a intrat cineva în

sistem? Şi în ce anume a intrat? în e-mail sau în fişierele de lucru?

— În amândouă. Aşa mi-am dat seama că şi el e implicat.

— Implicat în ce, în obţinerea manuscrisului? Pentru că şi-a spart propriul sistem?

— Nu, pentru că nu ţi-a spus.

Gil protestă, susţinând că ar putea exista o mie de motive pentru ca George să nu-i spună despre un atac al hackerilor.

— Spune-mi măcar unul.

— Păi, pentru început, e cea mai puturoasă creatură din lume. Chiar dacă ar şti că s-a produs o spargere în sistem, dacă nu-i afectează afacerile, o ignoră.

— Ascultă, tu ai idee care e miza? Îţi poţi măcar imagina cât valorează manuscrisul pentru cineva care vrea să se folosească de el sau, mai rău, să-l distrugă?

— Suficient ca să omoare pentru el, răspunse Gil, în speranţa că-l va contrazice.

— Au murit trei oameni în trei luni, dacă punem la socoteală şi aşa-zisa sinucidere şi tâlhăria, din câte spui tu. După părerea mea, McCullum e mahărul cel mare. Dacă DeVris obţine manuscrisul, o să i-l dea lui. La fel şi George – ştiu, tu nu crezi că e implicat. WATSC e implicată până în gât. Dacă manuscrisul dovedeşte că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu, McCullum va ţine

dovada în palmă.

— Şi dacă nu?

— Atunci va dispărea de pe faţa pământului.

— Şi dacă nu e altceva decât perechea celui din peştera de la Qumran?

— Atunci va indica locul unde se află îngropate marile comori. Cu atât mai bine. Pentru McCullum şi organizaţia lui, e un câştig triplu. Doamne, are o minte genială omul ăsta!

— Un lucru e sigur, adăugă Sabbie, întorcându-se să plece. Dacă McCullum e implicat, nimic nu mai e sacru.

— Ai spus sacru sau sigur?

— Amândouă.

— În cazul ăsta, nu uita de pistolul din sertarul din dreapta sus, o sfătui Gil.

Capitolul 22

Câteva minute mai târziu

Gil urmă instrucţiunile scrise de Sabbie pe spatele fişei de cartotecă. Plecase înaintea lui şi, în vreme ce ea pălăvrăgea cu gărzile, el dăduse un telefon de la telefonul cu fise, aşa cum îi spusese ea.

După ce apăsă pe zero de două ori ca să-i răspundă centralista, pronunţă cu mare grijă reprezentarea

fonetică a unui singur cuvânt. Apoi închise, îşi ţinu haina în faţa lui şi-şi trase un zâmbet pe faţă.

Conform planului, porni spre ea printre alarmele care urlau şi gărzile agitate. Primi o lovitură scurtă, dar îşi făcu loc printre ele.

— Caută un străin care a sunat ca să anunţe că a pus o bombă. Dacă n-ai fi cu mine, ai fi deja trântit pe masă, iar gărzile...

— Te rog, scuteşte-mă de detalii, spuse el, uşurat că ieşiseră din clădire. Nu te arestează pentru ameninţări false cu bombe?

Ştia că nu e cazul să amintească de încurcăturile ei cu legea din trecut.

— Nu eu am sunat, ci tu, îi aruncă ea peste umăr.

Îl scosese în afara razei vizuale a gărzilor de la intrare, în zarva complexului muzeal. Se îndreptară rapid spre poarta unde taxiurile îşi aşteptau nerăbdătoare clienţii.

— Aş vrea să fi putut lua jurnalul cu noi, îi spuse ea gânditoare. A fost o hotărâre judecată şi mi-a fost teamă să risc.

— L-ai lăsat acolo? o întrebă Gil surprins. Dar o văzuse îndesându-l în pantaloni cu zece minute înainte.

— Bineînţeles că nu. L-am aruncat în cutia de poştă a muzeului.

— Nu se verifică toată corespondenţa?

— Numai cea care vine. Aş vrea să fi avut traducerea cu noi, mai ales pagina ascunsă. Am senzaţia că ne va trebui.

— Şi eu. Aşa că mi-am zis că e o idee bună s-o iau cu mine.

Gil scoase portofelul din buzunar şi din el un teanc de dolari americani. Prima şi ultima bancnotă nu aveau nimic deosebit, dar pe toate celelalte fuseseră copiate, cu scris mărunt, mesajul pe care Elias îl ascunsese în coperta jurnalului şi traducerile distruse de tocătorul de hârtie şi de cafea.

— Niciodată nu se uită la banii tăi, o anunţă el. Nici dacă i-ai ameninţat tu cu o bombă.

— *Tu* i-ai ameninţat, îi aminti ea arogantă, dar pe faţă îi apăru un zâmbet cald şi dădu din cap ca să-i arate că făcuse o treabă bună.

Dispoziţia i se schimbă brusc:

— Dumnezeule, dacă ţi-ar fi percheziţionat portofelul, ar fi pus mâna pe toată traducerea, decodificată, chiar şi pe pagina ascunsă!

— Dar n-au făcut-o.

— E cel mai tâmpit lucru pe care-l puteai face.

— N-am ştiut că-ţi pasă, o tachină el, aşteptându-i răspunsul.

— Ai fi putut strica totul, scutură ea din cap.

— Dar n-am stricat nimic, nu? o contră el dur. Gărzile voastre, ca orice corp de pază, respectă anumite protocoale. De-asta profită teroriştii. Notiţele n-au fost în pericol nicio clipă. Şi, apropo, cu plăcere.

Ajunseră la poarta principală a muzeului. Un taxi, bănuindu-le intenţia, trase lângă ei.

— La aeroport, îi spuse Sabbie şoferului.

Gil se strecură pe bancheta din spate, lângă ea.

— Apropo, uite cartoteca ta galbenă. N-am mai apucat s-o distrug.

Îi dădu obiectul din sertarul de sus al biroului.

— Nu-i a mea. N-am văzut-o niciodată, îi spuse ea.

Capitolul 23

Cu o oră înainte
Biroul dr. Anton DeVris

Cei doi zdrahoni erau înalţi de cel puţin doi metri, blonzi, cu umeri laţi şi îmbrăcaţi în salopete albe. Feţele lor plictisite nu trădau niciun fel de expresie. Cei doi îngeri ai Puterii ai lui McCullum păzeau uşa lui DeVris. Înăuntru, bărbatul pentru care şi-ar fi dat bucuros viaţa îi punea întrebări directorului de Achiziţii.

McCullum pufăia din trabuc în timp ce vorbea, evident satisfăcut de îngrijorarea care se citea pe chipul

lui DeVris.

— Am auzit... nu de la tine... ci din cu totul altă sursă... că, în ciuda asigurărilor tale, nu eşti în posesia jurnalului de la Weymouth.

— Da, e-adevărat, practic vorbind, răspunse DeVris nervos.

Liderul WATSC se ridică şi întinse o mână groasă peste biroul directorului, prinzându-l de ceafă cu palma.

— Lasă prostiile! Slăbi strânsoarea, reveni la loc, apoi luă o carte mare de pe masa de lângă el şi o răsfoi în timp ce DeVris vorbea, alegându-şi cuvintele cu multă prudenţă:

— E-adevărat că, în acest moment, nu deţin jurnalul de la Weymouth. N-ar fi trebuit să spun altceva, dar...

McCullum se aplecă în faţă ca să-şi manifeste clar nemulţumirea.

— N-ar fi trebuit să prezint situaţia în alt fel, continuă DeVris.

— N-ar fi trebuit să minţi, îl corectă McCullum, răsfoind volumul la întâmplare.

— N-ar fi trebuit să mint. Pot să-ţi explic de ce am făcut-o?

— Dacă reuşeşti să te rezumi la două propoziţii sau nici atât.

DeVris căuta cu disperare cea mai bună apărare, o

scuză care să ia povara de pe umerii lui, fără s-o pună pe ai lui McCullum. Dar îşi dădu seama de greşeală chiar când vorbele îi ieşeau pe gură:

— Am vrut să te scutesc de...

McCullum îi trânti cartea în cap cu atâta forţă, încât îl lipi de perete. Începu să-i curgă sânge din urechea dreaptă şi, simţind fiori de spaimă din stomac, se temu să nu facă pe el. Nu mai auzea acum decât cu o singură ureche.

Se aşează din nou pe scaun. Trecu peste şoc şi durere şi se gândi cu grijă la ce trebuia să spună în continuare. I-ar putea explica lui McCullum că facsimilul pe care îl printase în secret din programul lui Ludlow putea servi scopurilor sale la fel de bine ca jurnalul. Îl putea asigura că peste două săptămâni va reuşi să intre în apartamentul profesorului, ca să deschidă seiful din cuptor şi să ia jurnalul. Renunţă la ambele variante. Ambele justificări, rostite cu glas tare, ar echivala cu o sinucidere. Aşa că porni pe drumul cel mai sigur:

— Am greşit păcălindu-te.

McCullum înclină din cap.

— Nu am nicio scuză. Nu se va mai repeta. Încă o înclinare a capului.

— Acum spune-mi ce trebuie să ştiu.

DeVris începu să-i povestească fiecare gând, convingere şi fapt adevărat despre Sabbie şi Gil,

Ludlow şi jurnal şi planurile lui de a pune la loc sigur perechea manuscrisului din peştera de la Qumran. Rostea propoziţii simple, fără înfloriturі.

— Mai vrei să-mi spui şi altceva? îl întrebă McCullum.

DeVris se gândi să-şi ceară scuze din nou, dar renunţă. Scutură din cap.

— O întrebare, adăugă McCullum, ridicându-se să plece. Ar trebui să fiu îngrijorat din cauza lui Sabbie? E de încredere? Având în vedere trecutul ei şi moartea recentă a lui Ludlow, crezi că va încerca să-l convingă pe noul ei prieten american s-o însoţească în vreo aventură nesăbuită?

— S-ar putea, confirmă DeVris, dar aventura nu-i genul lui. E o maimuţă care a găsit un vas cu nucă de cocos.

Anul trecut, în calitatea de oaspete al lui McCullum, DeVris participase la o vânătoare în Kenya şi văzuse cum prind băştinaşii maimuţele cu o nucă de cocos şi un vas de pământ. Marginea vasului era puţin mai mare decât nuca, aşa că fructul cădea înăuntru. Vasele cu nuci în ele erau legate cu funia de copaci în diferite puncte ale împrejmuirii. Când vreo maimuţă curioasă îşi băga laba în vas şi prindea nuca între degete, descoperea că marginea nu era destul de mare ca s-o scoată afară.

În toată călătoria, DeVris şi McCullum văzuseră maimuţe cu labele blocate în vase, pentru că nu voiau să renunţe la nucă. Rămâneau pe loc până când erau luate şi trimise undeva cu vaporul sau mureau de foame.

— Americanul nu-i decât o maimuţă lacomă, hotărâtă să pună mâna pe premiu indiferent de cost, afirmă DeVris.

— Crezi? Mă întrebam dacă nu cumva va sparge vasul şi va fugi cu premiul.

— Nu sunt motive de îngrijorare, îi spuse DeVris cu siguranţă în glas. Maimuţa asta nu pleacă nicăieri.

Capitolul 24

În aceeaşi după-amiază, puţin mai târziu
Aeroportul Ben Gurion, Tel Aviv

— Mai întâi, câteva reguli de bază. Dă-mi celularul tău, îi ceru Sabbie.

— De ce? Oricum nu funcţionează în afara Statelor Unite.

— Atunci n-o să-i simţi lipsa.

— Am în el toate numerele de telefon.

— O să supravieţuieşti fără ele.

— Sper, replică el.

De-abia se ţinea după ea.

— Ştii ce, mi-ar fi de mare ajutor dacă te-ai opri o secundă şi mi-ai explica acţiunile tale bizare, sugeră Gil.

Sabbie oftă, îşi dădu ochii peste cap şi slăbi ritmul.

— Poate că *tu* nu poţi să-ţi foloseşti celularul aici, dar are GPS, nu?

— Şi ce dacă?

— Nu ţi-a trecut prin cap că funcţionează în două direcţii? E ca şi cum ai avea un cip implantat în creier. Oricine are bani poate afla unde eşti în orice moment.

— Şi cui i-ar păsa unde sunt?

— Dă-mi cardul tău de credit.

— De ce?

— Tu chiar nu ai încredere în oameni, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Nu, când alerg ca să ţin pasul cu o femeie înarmată, care mi-a luat celularul şi mă pune să dau telefon la un muzeu renumit în toată lumea şi să anunţ că s-a pus o bombă în el, iar acum îmi cere cardul de credit fără nicio explicaţie. Nu, nu am încredere în oameni.

Femeia se opri şi se întoarse ca să-l privească în ochi.

— Ascultă ce-ţi spun acum pentru că n-am de gând să repet. Nu-i vorba de-un joc de copii. Acum avem de-a face cu adulţi. Miza e mult mai mare decât îţi poţi

imagina. Nu vorbesc numai de perechea manuscrisului din peştera de la Qumran. Probabil că ne aflăm în faţa unui lucru mult mai important decât relatarea directă a vieţii şi morţii lui Iisus.

Cuvintele ei ar fi fost de ajuns să-l convingă de seriozitatea situaţiei, dar privirea ei îl ajută s-o înţeleagă mai bine.

— Probabil că oamenii ăştia au mai ucis de trei ori până acum, de patru ori, dacă o pui la socoteală şi pe soţia lui Ludlow, Sarah, şi asta când încă nu ştiau ce scrie în jurnal despre pergament. Imaginează-ţi ce vor face când vor afla ce ştim noi.

Dacă n-ar fi fost convins că exagerează, Gil s-ar fi speriat cu adevărat. Era frumoasă şi persuasivă, dar, în acelaşi timp, paranoică. Suspecta o legătură între tâlhărie şi sinucidere, doi membri ai facultăţii morţi cu câteva luni înainte de dispariţia tragică a lui Ludlow. Nu conta că poliţia nu descoperise nicio legătură. Ea susţinea că poliţiştii sunt orbi şi prea ocupaţi cu treburi politice.

Poate că ea şi Ludlow îl considerau pe Nathan McCullum un individ puternic şi înspăimântător, dar Gil îi văzuse numele înscris cu litere mari şi grase chiar pe coridorul muzeului, pe peretele binefăcătorilor. Evident, nu era un om pe care muzeul să-l considere o ameninţare majoră la adresa siguranţei lui.

Teoria conspiraţiei susţinută de Sabbie indica un cerc de ticăloşi ale căror identităţi se schimbau în fiecare clipă şi, la ultima numărătoare, începuse chiar să-l suspecteze pe George.

De ce să nu-l trecem pe listă şi pe tipul mărunţel care duce gunoiul la muzeu? La urma urmei, dacă e să-i contaminăm pe toţi cu paranoia, atunci să mergem până la capăt.

Din câte-şi mai amintea de la cursul de psihologie, Sabbie era un exemplu de sindrom posttraumatic clasic. Mai mult ca sigur din cauza violului. Pe de altă parte, era singura alternativă şi, dacă nu voia să se alieze cu DeVris – ceea ce sigur nu voia – mai bine rămânea cu ea. În cele din urmă, teoria ei despre conspiraţie va fi infirmată şi va ajunge să înţeleagă cât de nebunească e ideea ei. Cel puţin aşa spera el.

Se apropiau de ghişeul El Al pentru zboruri în SUA. Îi dădu cardul de credit, iar ea rezervă două bilete la clasa întâi pentru New York.

— Nu mergem la Weymouth? o întrebă el, în timp ce semna cecul pentru jumătate din valoarea biletelor.

Sabbie îl călcă pe picior. Tare, dar discret, fără ca funcţionara să observe.

— Ba da, dragă. Dar m-am gândit să petrecem câteva zile în Manhattan înainte să mergem la Weymouth, Massachusetts. Îi zâmbi fetei de la ghişeu şi-l ajută pe Gil să se îndrepte, şchiopătând, spre poarta de

îmbarcare.

— Ai noroc că e un oraş în State cu acelaşi nume. De-acum înainte, lasă-mă pe mine să vorbesc, îl apostrofă ea. Ţine astea, adăugă, dându-i cupoanele biletelor. O să ai nevoie de ele când faci decontul. Apoi îi aruncă mobilul în primul coş de gunoi.

Gil ştia că Sabbie urmăreşte ceva, dar nu era momentul să-i ceară lămuriri.

— Aici nu au cum să depisteze telefonul? o întrebă.

— Fac pariu că nu, veni răspunsul.

Nu mai aveau decât patruzeci de minute până la îmbarcare, aşa că trebuia să se grăbească. Ajunseră la ghişeul British Airways, care vindea bilete spre Europa. Ca să nu stea la rând şi să intre în faţă, Sabbie îndrugă o poveste înduioşătoare despre soacra ei, care era pe moarte. Gil se gândi că figura lui suferindă făcea ca minciuna ei să fie crezută.

— Mai dă-mi o dată cardul de credit, îi ceru Sabbie.

Fără să mai protesteze, Gil îi înmână cardul American Express şi se uită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, cum Sabbie scoate un pix din buzunarul jachetei şi zgârie cu vârful lui banda magnetică de pe spate.

— Priveşte şi învaţă, îl îndemnă ea, în timp ce se îndreptau spre ghişeu.

Neputând procesa cardul de credit, agentul îşi ceru

mii de scuze:

— Îmi pare foarte rău. Dacă un card e refuzat, nu avem voie să introducem numerele de pe el în sistem. Este pentru protecţia dumneavoastră, adăugă el. Aveţi cumva alt card?

Sabbie se încruntă şi scutură din umeri:

— Dar a funcţionat acum câteva minute! rosti ea cu glas tare. Nu ştiu ce i-aţi făcut. Acum ce ne facem?

Agentul o întrebă spăşit dacă nu cumva poate achita biletele de clasa întâi cu bani gheaţă. Sabbie îi răspunse că aveau cecuri de călătorie în schimbul cărora ar putea primi numerar pentru bilete de autobuz. Adăugă apoi că le ţinea numai pentru situaţii de urgenţă şi era foarte nemulţumită că nu-şi puteau folosi cardul de credit. Îi spunea agentului pe numele mic şi repetă de câteva ori cât era de nemulţumită. Peste cinci minute aveau bilete la clasa întâi pentru un zbor spre Londra, avansaţi cu graţie la gradul de personal navigant.

— Ideea cu biletele la clasa întâi mi-a venit mai târziu, îi explică ea lui Gil. M-am gândit că ne vor prinde bine câteva ore de somn, cât mai avem timp. De fapt, scopul meu era să plătim în numerar, dar ei să nu ştie că exact asta vrem. Când e vorba de bilete de avion, plăţile cu bani gheaţă făcute în ziua plecării atrag atenţia şi sunt un motiv suficient pentru o investigaţie. Din moment ce am solicitat să ni se ia banii de pe un

card de credit pe care nu l-au putut procesa, nu vom fi consideraţi suspecţi.

— Dar avem rezervate locuri pentru două zboruri diferite, în ţări diferite, insistă Gil. Ştiu cum funcţionează sistemul. Când descoperă rezervarea dublă, calculatorul le-ar putea anula pe ambele şi am putea rămâne fără niciuna.

— Ai prea multă încredere în sistem. Am rezervat bilete la două companii aeriene diferite. Companiile aeriene fac schimb de informaţii numai dacă se întâmplă ca zborul să aibă acelaşi număr sau în altă situaţie asemănătoare.

Mai aveau doar douăzeci de minute ca să treacă de punctul de control şi să prindă avionul spre Statele Unite, îl anunţă Sabbie.

— Dar cum rămâne cu zborul spre Anglia? o întrebă Gil.

— Ai încredere în mine. Poate că mă crezi nebună, dar am un plan, îi răspunse ea cu un zâmbet răutăcios. Nu e timp pentru detalii. Dă-mi cardul tău NSA.

Sabbie îl luă de mână şi începu să alerge.

— Hai odată, îl îndemnă ea.

Gil se strădui să vorbească în şoaptă, să-şi scoată cardul NSA şi să ţină pasul cu ea în acelaşi timp.

— Nu e autorizat decât pentru acces computerizat. Dacă nu ai de gând să accesezi o bază de date înainte

de a ne îmbarca...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gil! îi smulse portofelul, găsi cardul, îl scoase şi-i înapoie portofelul într-un timp mai scurt decât îi trebui lui să-l pună la loc în buzunar.

La punctul de control ar fi trebuit să stea la coadă cel puţin o jumătate de oră. Sabbie trecu de pasagerii care stăteau la rând cuminţi şi trase deoparte un agent.

— Cine e superiorul dumneavoastră direct? îl întrebă ea autoritară.

Tânărul agent se uită în jur agitat şi făcu semn unei femei scunde şi îndesate. Sabbie îi trase un cot lui Gil şi porniră amândoi spre ea. Îi arăta cardul NSA şi-i înmână paşapoartele şi tichetele de îmbarcare.

— Sunt agenta Sabra Karaim de la Agenţia de Securitate Naţională a Statelor Unite şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră, îi spuse Sabbie.

Agenta pocni din călcâie, gest care o făcu mai înaltă cu cel puţin cinci centimetri faţă de statura ei îndesată.

— Trebuie să-l îmbarcăm pe acest bărbat în cel mai discret mod posibil, îi explică Sabbie. N-o să ne dea bătaie de cap, a comis o infracţiune minoră şi ştie că ştiu Lotar. Aş vrea să-l duc la locul lui fără să-i alarmăm pe ceilalţi pasageri.

Inspectoarea se uită lung la mâinile fără cătuşe ale lui Gil şi la mâna ei, care îl ţinea strâns de cot. Explicaţia

lui Sabbie îi alungă orice urmă de neîncredere.

Sabbie continuă s-o asigure:

— Dacă ne puteţi însoţi până la poartă şi puteţi aranja să ne îmbarcăm înaintea celorlalţi, nu va trebui să-i pun cătuşe. Când ajungem la poartă, vă predau arma ca s-o păstraţi în siguranţă şi să mi-o daţi înapoi la aterizare. Nu mai e nevoie să spun că nu avem bagaje.

— N-ar trebui să fiţi doi la transport? întrebă inspectoarea, încă ezitantă.

— Suntem, îi răspunse Sabbie, făcând semn cu capul către un bărbat între două vârste, înalt şi îmbrăcat elegant, aflat în rând. Bărbatul răspunse zâmbetului lui Sabbie şi astfel îi confirmă povestea.

— Ar trebui să discutaţi cu şeful meu, spuse agenta peste umăr, îndreptându-se spre intervalul exterior.

— Tocmai a fost informat. Avem la dispoziţie numai şaisprezece ore să-l ducem înapoi în State înainte de expirarea mandatului de extrădare.

— Păi, cred că e în regulă, dacă predaţi arma.

Aparent mulţumită, agenta scundă şi rotunjoară o luă înainte, ca să le arate drumul. Era cea mai importantă sarcină a ei din ziua respectivă. Gil şi Sabbie fură aşezaţi imediat la locurile lor.

— Vezi? Nu-i nicio problemă, îi spuse Sabbie cu o satisfacţie evidentă. Dacă am fi încercat să aducem arma în Israel ar fi fost altă poveste, dar nu e nicio

dificultate s-o scoţi din ţară. Pe lângă asta, îi impresionează foarte mult străinii care ştiu Lotar.

— Eu nu ştiu Lotar, se plânse Gil. Ce naiba mai e şi asta?

— Arte marţiale israeliene. Se bazează pe ideea că metoda instinctivă de autoapărare e cea mai eficientă, explică Sabbie. Şi n-am spus c-o ştii *tu,* ci un străin. Adică eu, agentul american cu permisul de trecere, ai uitat?

— Dar pe el scrie numele meu, rosti Gil mai tare. Puteau să ne aresteze pe amândoi ca terorişti!

— Nu verifică niciodată permisele. Cu un card NSA treci de orice.

— O să ţin minte asta data viitoare când o să vreau să deturnez un avion sau să sar peste rând. Stai puţin, tu n-ai paşaport israelian?

— Sst. Vin pasagerii.

Nu mai avu timp s-o tragă de limbă nici dac-ar fi avut tăria s-o facă. Dar n-o avea.

— Cană curată, cană curată, mormăi el pentru sine. Lua ceaiul cu Pălărierul nebun şi nu avea cum să primească un răspuns logic. Scutură din umeri, lăsă logica la o parte şi-şi puse viaţa în mâinile lui Sabbie.

Avionul spre New York decolă la ora fixată fără nicio zguduitură. Gil începu să picotească odată cu huruitul motoarelor. Auzi vocea calmă a lui Sabbie,

care vorbea la telefonul din avion. Adormi când începură să ruleze pe pistă şi nu se trezi decât când ajunseseră din nou la poartă, iar însoţitoarea de zbor le dădea instrucţiuni pentru a părăsi avionul cât mai repede.

— Ameninţare cu bombă. Am ghicit? întrebă Gil.

Sabbie înălţă din umeri.

— Ar trebui să-ţi îmbogăţeşti repertoriul, şopti el.

— N-am ce să mai spun, lucrez cu ceea ce am, replică ea. Bine că ambele avioane pleacă de la acelaşi terminal, adăugă ea serios. N-am fi reuşit dacă trebuia să trecem de controlul paşapoartelor a doua oară. Avem mai puţin de douăzeci de minute până la zborul următor.

— Sigur că da, comentă el sec. Ar fi trebuit să ştiu.

În timp ce Gil alerga cu respiraţia tăiată ca să ţină pasul cu ea, Sabbie îi spuse că motivul maratonului prin aeroport era simplu şi surprinzător de logic. Pe de o parte, oricine i-ar fi urmărit ar fi aflat că plătiseră cu American Express biletele spre New York. În evidenţele companiei figurau ca îmbarcaţi pentru Statele Unite, deci n-ar mai fi trebuit verificate şi alte zboruri. Pe de altă parte, nu puteau fi urmăriţi graţie biletelor pentru Londra, plătite în numerar.

— Dar oare companiile nu vor fi surprinse că nu ne-am urcat din nou în avionul spre Statele Unite?

— Glumeşti? La cea mai mică ameninţare cu bombă,

jumătate din pasageri muşcă momeala şi-o iau la fugă. Mai ales...

— Ştiu. Mai ales în Israel.

Odată aşezaţi pe locurile lor din avionul către Anglia, Sabbie îl puse la curent cu planul pe care îl urmase toată ziua.

— Dis-de-dimineaţă am trecut pe la biroul lui DeVris, chipurile să-i dau raportul. I-am spus că nu faci niciun progres în descifrarea jurnalului.

— Şi te-a crezut?

— Imediat. El a spus de la bun început că n-o să te descurci. A fost de acord să te coopteze numai pentru a-l mulţumi pe Ludlow.

— Zău?

Sabbie ezită o clipă, apoi continuă:

— Deci i-am spus că ai nevoie de o pauză şi că după-masă te duc la bibliotecă, să citeşti ceva despre Weymouth.

— Nu i-a trecut prin cap că puteam face asta în birou sau pe Internet?

— A fost un fel de-a spune, prostănacule. I-am sugerat că o să te stimulez eu să munceşti mai mult.

— Şi n-a obiectat?

— Cine, DeVris? Glumeşti? S-ar culca şi el cu tine, numai să reuşeşti să duci treaba la capăt.

— Şi ce se întâmplă acum că nu ne mai întoarcem la

birou?

— Se va gândi că depun o muncă de stimulare stăruitoare.

Când o întrebă de ce îl păcălise pe DeVris ca să nu-i aştepte la muzeu după-amiază, Sabbie îi răspunse că era important ca ei doi să câştige timp şi să ajungă la mănăstirea Weymouth înainte ca el să-şi dea seama că dispăruseră.

A pus toate astea la punct înainte de a-l vedea pe McCullum. E bună. Foarte bună. Indiferent ce urmărea, se bucura că era de partea ei.

— Şi acum, ce urmează?

O să aterizeze la Londra peste aproape cinci ore, îl informă Sabbie. Întinse mâna cu palma în sus şi-i spuse:

— Dă-mi paşaportul, ca să fie în siguranţă.

Se gândi să protesteze, dar renunţă. La urma urmei, ce putea să facă cu el, să-l vândă la negru?

— Dormi acum, cât mai poţi. O să ai nevoie de somn.

Normal că avea nevoie de somn. Nu încăpea nicio îndoială.

Capitolul 25

Mai târziu, în seara aceleiaşi zile
Londra

Vagonul de dormit din trenul de la Londra spre Weymouth era aproape gol, exceptând câţiva călători aşezaţi pe banchetele din faţă. Gil se aşează lângă Sabbie în partea din spate. Se întinse relaxat pe scaunul de piele înclinat şi se acoperi cu o pătură până sub bărbie. Fie ora Tel Avivului, fie a Londrei, pentru el era miezul nopţii.

— N-ar trebui să-ţi arunci ochii pe notiţele din jurnal? îl întrebă Sabbie.

— L-am învăţat deja pe de rost. Ne spune să mergem la Weymouth şi să ne folosim inteligenţa cu care ne-a înzestrat Dumnezeu.

— Atunci hai să revedem itinerarul, bine? sugeră Sabbie cu voce domoală, caldă şi mai îmbietoare decât o auzise vreodată.

Era atât de uşor de înţeles. Nu putea să doarmă, dar nu ştia cum să-l roage să-i ţină de urât.

Instinctiv, întinse mâna s-o mângâie pe păr, dar se opri brusc. Privirea ei nesigură îl avertiză că se scaldă în ape necunoscute. Se gândi la Lucy. Amintirea chipului ei nu mai era atât de clară ca acum o săptămână. Pieptul i se strânse din cauza sentimentului de vinovăţie.

Sabbie se aplecă să-i aprindă veioza. Îl atinse cu sânii pe braţ, dar păru să nu observe, iar el făcu la fel.

— Uite ce facem când ajungem la Weymouth, începu ea să vorbească.

— Sunt numai urechi.

— O să ne prefacem că suntem amanţi, îi explică ea, zâmbind răutăcios.

Gil râse cu glas tare.

— Ce-i, ţi se pare chiar atât de imposibil? îl întrebă, pe un ton uşor provocator.

— Nu, deloc. La urma urmei, practic vorbind...

Sabbie i-o reteză scurt.

— Deci vom fi foarte intimi. Vrăjiţi unul de celălalt. În felul ăsta, dacă facem o plimbare sub clar de lună, n-o să dăm de bănuit. O să avem motivul perfect să nu stăm de vorbă cu nimeni. N-o să ai ochi decât pentru mine.

— Şi tu?

— Eu o să am ochi pentru tot ce se întâmplă în jurul nostru.

— Nu-i corect, obiectă Gil, nevrând să renunţe la tachinare.

— Termină. Eu vorbesc serios. Trebuie să fim foarte convingători. Nu-i aşa de uşor cum crezi.

— Să ştii că fac faţă în situaţii critice.

Sabbie schimbă subiectul cu abilitate:

— Lasă-mă să-ţi spun ce ştiu despre Weymouth şi mănăstire.

Gil acceptă cu o mişcare a capului, dar fără cea mai mică urmă de entuziasm.

— Weymouth a fost una din primele mănăstiri din Europa. În decursul anilor, a suferit modificări radicale. A rezistat o mie de ani şi a trecut prin vremuri grele, deşi a spune că a rezistat e, poate, prea mult. În afară de o aripă, a fost dărâmată, reparată sau reconstruită. S-a reuşit păstrarea arhitecturii originale şi s-au salvat câteva statui şi majoritatea tapiseriilor, dar în rest n-a mai rămas nimic din mănăstirea originală. Sunt numai pereţi reconstruiţi conform planului pe care arhitecţii l-au considerat cel original.

Cu toate acestea, oraşul consideră că structura este aceeaşi mănăstire dintotdeauna – o să-ţi vorbesc despre asta mai târziu – iar unii locuitori povestesc întâmplări neobişnuite.

Gil începu să picotească. Sabbie îl scutură de mână ca să-l trezească şi continuă:

— Oraşul Weymouth este situat în sud-vestul Londrei, la două ore de mers cu autobuzul, dacă merge. După ora şapte fără un sfert seara nu mai e nicio cursă. De-asta am luat trenul, care, bineînţeles, face patru ore, în loc de două.

Mănăstirea era la patruzeci de minute de mers pe jos de centrul oraşului, un aspect important în aparenţă, pentru că garantează izolarea. Conform celor listate de

Sabbie de pe Internet, un singur drum ducea la mănăstire. Cea mai bună cale de a-l găsi era să meargă la cârciuma cea mai veche din oraş.

Gil aţipi încă o dată şi-şi propti capul de tetieră. Sabbie îl scutură din nou, mai tare ca prima oară.

— Eşti o femeie nesimţitoare.

Sabbie continuă să vorbească, aplecându-se la urechea lui:

— În general, mănăstirea e părăsită. N-au mai fost călugări acolo din secolul al XIX-lea. Există voluntari care fac turul ei cu turiştii, dar nu au un program fix, ci în funcţie de cerere. Dacă avem nevoie de informaţii despre istoria locului, trebuie să mergem la biblioteca din oraş, ceea ce ar părea ciudat, pentru că suntem iubiţi aflaţi într-o excursie romantică. Dar vedem noi cum o scoatem la capăt.

Gil se ridică în capul oaselor, trezit brusc.

— Stai puţin. Revino la ce-ai spus înainte. Povesteşte-mi despre întâmplările alea ciudate.

Aşa cum spune legenda locală, reluă Sabbie, a existat un sipet îngropat în pământul mănăstirii. Unii susţineau că e din argint, alţii – din aur sau aramă. Localnicii se împărţeau în funcţie de natura spirituală a sipetului. O parte din ei îl considerau malefic, o capcană a diavolului. Ceilalţi îl considerau un dar de la Dumnezeu. Doar câţiva credeau că a fost binecuvântat

de Hristos şi avea puteri vindecătoare.

— Jură că în el se află formula vieţii eterne absorbite de Iisus în momentul crucificării. Locuitorii din împrejurimi vin regulat la capela mănăstirii, care s-a păstrat intactă. Unii susţin că au fost vindecaţi sau şi-au regăsit liniştea numai pentru că s-au rugat. Sunt convinşi că s-au aflat în vecinătatea sipetului, deşi habar n-au unde se află.

Din cele citite de Sabbie, reieşea că o familie se mutase în oraş pentru că femeia se stingea din cauza unei forme rare de cancer. Era convinsă că se va vindeca dacă va merge în fiecare zi la mănăstire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gil.

— Asta a fost acum opt ani. Încă mai merg la mănăstire în fiecare zi.

— Altceva?

— Nimic, asta-i tot. Ce părere ai?

— Incredibil. Cel mai bun lucru pe care-l puteai povesti.

Oamenii gândesc după tipare, îi explică Gil. Chiar dacă încearcă să ascundă un lucru pe care să-l găsească cineva peste o mie de ani, chiar dacă hotărăsc ce să mănânce, tot după tipare gândesc. Procedează la fel şi când vine vorba de inventat poveşti. Dacă dai deoparte aspectele de suprafaţă ale unui mit, descoperi un eveniment real. Poate că a fost deformat de anumite

interese, în anumite scopuri, dar la început a fost real.

— Să începem cu începutul, spuse Gil. În jurnal, Elias scrie că manuscrisul adus de fratele său din Ţara Sfântă se afla într-o cutie de lemn.

— Un sipet!

— Exact. Iar localnicii cred că e lucrarea diavolului...

— Pentru că William a fost ars pe rug.

— Şi restul, partea despre Hristos?

— Să nu-mi spui că crezi...

— Tu nu? Nu se potriveşte exact cu cele scrise de Elias?

— Lucrurile nu sunt atât de simple niciodată, răspunse Sabbie.

Era inteligentă, recunoscu Gil, dar nu-l putea duce de nas. Şi ea spera, ca şi el, că mitul Weymouth era centrat pe manuscrisul lui Elias. Amândoi aşteptau cu nerăbdare să li se adeverească ipoteza. Stăteau unul lângă altul în linişte, ascultând huruitul trenului gonind spre Weymouth.

Văzu cum îi cad pleoapele şi o auzi respirând adânc şi relaxat.

Tiparele tale, Sabbie, când fierbinţi, când de gheaţă, dezvăluie controlul distant, sexual, dar fără intimitate, exercitat cu orice preţ. Ştii ce spun ele despre tine? Că ai avut o viaţă grea şi înainte de a fi violată. Suferinţă şi trădare. Nu aveai încredere în nimeni. Numai în oameni deosebiţi, demni

de încredere, ca Ludlow şi soţia lui. Acum nici ei nu mai sunt.

O înţelegea. La fel ca Lucy în ultimele sale zile, când nu mai era nimeni pe care să arunce vina, se acuza pe sine. O decizie dificilă, de însingurare. Ceilalţi credeau că nu avea nevoie de nimeni. Nimic nu era mai departe de adevăr.

Simţi în piept o durere veche, cunoscută. Ar fi vrut să fie sigur c-o putea conduce la secretul care aştepta să fie scos la lumină de două milenii. Ştia cât de mult îşi dorea ea să-l descopere şi să-l protejeze. Ar fi vrut să-i spună să doarmă liniştită, că toate se vor rezolva. Ar fi vrut să-i facă promisiunea asta. Dar mai ştia că niciodată lucrurile nu sunt atât de simple.

Capitolul 26

Mai târziu, în seara aceleiaşi zile
Studioul de producţie video Musulmanii
pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Trecuseră multe ore înainte ca Hassan să-l informeze pe Maluka de apariţia neaşteptată a lui McCullum. Timp preţios, în care sirianul ar fi trecut la fapte, acum irosit, pentru că Hassan nu-şi făcuse datoria. Poate că devenise la fel de delăsător ca aceia pe care fusese pus să-i ţină sub observaţie. Poate că se molipsise de

lăcomia şi indolenţa lor. Sau, aşa cum susţinea el, poate că fusese bolnav într-adevăr şi avusese nevoie de un pui de somn în magazia muzeului.

Ultima variantă l-ar fi liniştit pe Maluka. Din păcate, îi venea greu s-o creadă. Hassan nu pierduse niciodată timpul din cauza bolii, nici în studioul lui video, nici la muzeu. Nici febra, nici tusea nu-l împiedicaseră să-şi facă datoria. Era o trăsătură definitorie pentru unii oameni şi un motiv de mândrie în acelaşi timp.

Dacă pretinsa boală a lui Hassan n-ar fi intervenit într-un moment atât de nepotrivit, Maluka s-ar fi arătat surprins. Dar, în situaţia de acum, boala neprevăzută care-l împiedicase să-i anunţe sosirea lui McCullum la muzeu era mai mult decât o simplă coincidenţă.

Maluka răspunse la telefonul lui Hassan cu multă precauţie. Nu era ora prestabilită pentru comunicare. Un telefon neaşteptat nu aducea veşti bune.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, începu Hassan. Vocea îi tremura de emoţie. Dacă aş fi fost aici, te-aş fi sunat imediat.

Maluka rămase tăcut în timp ce Hassan îi oferea puţinele detalii aflate de la personalul responsabil cu întreţinerea.

— McCullum a venit însoţit de două gărzi de corp, spuse Hassan.

Perechea de Îngeri ai Puterii aleasă de McCullum

dezvăluia adevăratul scop al vizitei sale. Fiecare din cele trei perechi avea un nume luat din folclorul despre îngeri sau din scrierile sfinte, de obicei din Talmud sau din învăţăturile islamice, o alegere ironică, având în vedere dispreţul lui pentru ambele religii. Fiecare gardă de corp era aleasă cu mare grijă şi alăturată uneia cu talente similare, dar şi complementare, apoi unite, pentru a îndeplini o singură sarcină.

Dacă McCullum apărea însoţit de Nakir şi Munkir, botezaţi după îngerii care, conform tradiţiei, hotărau dacă sufletul merge în rai sau în iad, se putea presupune că voia să adune informaţii. Dacă venea cu Ahadiel, care purta numele îngerului ce impunea legea, şi Azareel, vindecătorul ceresc al prostiei, atunci întâlnirea presupunea aplicarea pedepsei lui tipice. Încă doi îngeri ai Puterii rămâneau la sediul WATSC şi li se cerea ajutorul numai la nevoie. Numele şi atribuţiile lor erau un mister pentru aproape toţi, cu excepţia membrilor de elită ai organizaţiei.

— Pe cine a adus cu el? întrebă Maluka.

— Pe Nakir şi Munkir, gemenii blonzi, răspunse Hassan.

— Deci a venit numai ca să-l ia la întrebări pe DeVris. Mai mult ca sigur legate de jurnal. Altceva?

— Am găsit o carte pe jos în biroul lui DeVris, la care ţine în mod special şi n-ar lăsa-o oriunde. Câteva pagini

erau îndoite şi avea sânge pe cotor, raportă Hassan.

Probabil că DeVris nu s-a grăbit cu răspunsurile şi McCullum a considerat necesar să-l stimuleze.

— Şi când l-am întrebat dacă pot să golesc coşul de gunoi, nu m-a auzit. A spus că are o infecţie la ureche.

Probabil că McCullum l-a lovit în cap.

— Şi cum s-a terminat întâlnirea?

— În termeni ciudat de amicali. Am auzit că McCullum zâmbea şi-l ţinea pe DeVris pe după umeri la plecare.

Deci DeVris i-a spus totul şi, pentru moment, McCullum e satisfăcut că există un plan care promite obţinerea jurnalului şi, poate, a manuscrisului.

În continuare, Maluka întrebă de Sabbie şi Gil. Hassan îi spuse că-şi luaseră o zi liberă.

— I-au spus lui DeVris că nu fac suficiente progrese şi că trebuie să iasă dintre pereţii muzeului ca să facă muncă de cercetare, conchise Hassan cu un mormăit dispreţuitor.

Maluka îşi îndreptă ţinuta, surprins. Era cea mai proastă veste pe care i-o putea da Hassan. Din toate cele auzite, era elementul cel mai alarmant. Sabbie n-ar abandona traducerea jurnalului pentru o simplă întâlnire amoroasă. Dacă nu era la muzeu, însemna că aflase ce voia din jurnal şi, foarte probabil, plecase în căutarea manuscrisului.

DeVris era orbit de forţa şi hotărârea lui Sabbie. Ştiind că americanul nu a făcut progrese, nu l-a surprins când ea i-a cerut o zi liberă. Din punctul lui de vedere, numai el şi DeVris reprezentau singura alternativă, deci nu avea de ce să grăbească traducerea.

Era posibil ca Sabbie să-i fi sugerat că îl va ţine sub control strict pe Gil câtă vreme continua să ofere favoruri teoretice sau reale. Cu atât mai mult le-a permis DeVris să-şi petreacă timpul împreună.

Le-a dat liber, imaginându-şi deliciile carnale pe care şi le ofereau cei doi şi apoi uitând cu totul de ei. Însă Maluka vedea în Sabbie un om foarte hotărât care, în anumite circumstanţe, se putea transforma rapid într-un adversar redutabil.

A plecat şi fie l-a luat pe american cu ea, fie i-a făcut vânt. Are aproape o zi avans. Asta e un motiv serios de îngrijorare!

Maluka îi dădu lui Hassan indicaţii precise. Dacă acţionau rapid, puteau recupera timpul pierdut şi chiar puteau să i-o ia înainte. La urma urmei, Sabbie nu ştia de existenţa lui, şi cu atât mai mult de implicarea lui în joc.

Dacă toate se desfăşurau conform planului, ea şi americanul vor face descoperirea mileniului, vor trăi o fericire rar împărtăşită de alţii, apoi vor depune premiul în mâinile nerăbdătoare ale lui Maluka.

Dar acum avea multe lucruri de pus la punct.

Pierduse un timp preţios. Problema loialităţii lui Hassan rămânea pe altădată.

Capitolul 27

Ziua a noua, dimineaţa devreme
Gara Weymouth
Weymouth, Anglia

Serviciul de Transport Weymouth era întruchiparea punctualităţii atunci când proprietarul era în oraş. În ziua aceea lipsea. După spusele şefului de gară, instrucţiunile lăsate de Sabbie pe robotul telefonic al firmei cu o zi înainte vor fi probabil ascultate exact la primăvară, când va începe dezgheţul şi vor da năvală turiştii.

— N-ar fi stricat să lase un mesaj cu aceste informaţii preţioase pe robot, se plânse Sabbie.

— Cerul e albastru, mormăi Gil.

— Poftim? îl întrebă ea, arţăgoasă.

— Aşa spune George. Cerul e albastru, iarba e verde şi oamenii sunt proşti.

— Adică?

— Adică tot n-ai cum să-i schimbi, aşa că de ce să mai încerci?

Îl străfulgeră din priviri.

Conductorul le spuse că puteau lua un taxi particular. Numai câteva catadicseau să vină la gară în afara sezonului, dar, cu puţin noroc, o să găsească unul în capătul celălalt al parcării.

Gil zări un taxi cenuşiu în oceanul de maşini colorate.

— Uite unul acolo! îi făcu semn şoferului să tragă lângă ei. Ştii ce spun eu întotdeauna. Cel mai bun loc în care să ascunzi un copac e pădurea.

— Halal idee! De ce să te agiţi să ascunzi un taximetru? mormăi Sabbie.

Ajunseră repede la hotel şi se cazară fără probleme, până când recepţionerul le ceru paşapoartele, aşa cum era obiceiul. Sabbie îl lăsă pe Gil să se ocupe de formulare şi stătu de vorbă între patru ochi cu directorul hotelului. Gil anticipă reluarea tacticii de intimidare pe care o aplicase în aeroport, dar şi de la distanţă îşi dădu seama că cei doi se înţelegeau de minune.

Recepţionerul îi dădu lui Gil cheia de la cameră şi îi adresă o ultimă rugăminte:

— Vă rog să vă treceţi adresa şi numărul de telefon pe acest cec de călătorie. Prietena dumneavoastră l-a semnat, dar a uitat să-l completeze.

Gil se chinui să-şi amintească adresa muzeului, apoi se hotărî să treacă o adresă aproximativă, cât mai

apropiată de cea reală.

— Acolo, sub numele dumneavoastră, dr. Ludlow, îi arătă recepţionerul.

Gil îşi mută privirea de la el la unul din cecurile care le plăteau călătoria. Un singur nume apărea pe ele: dr. Robert Ludlow. Lângă el, aşteptând hotărârea directorului, se afla un paşaport cu fotografia lui Gil şi, sub ea, numele unui bărbat mort.

Capitolul 28

În aceeaşi zi, după-amiaza
Mănăstirea Weymouth

Ca să pătrunzi prin efracţie în orice fel de clădire sau într-o mănăstire, ai nevoie de două lucruri esenţiale: un plan bun şi unelte potrivite. Aşa funcţiona lumea, conform spuselor lui Sabbie. Gil nu se mai deranjă să întrebe ce experienţă anterioară o condusese la aceste vorbe pline de înţelepciune. Nu voia să ştie.

Planul ei era simplu: să cerceteze mănăstirea în timpul zilei, preferabil pe dinăuntru, apoi să revină seara şi să caute manuscrisul. Însă timpul nu era de partea lor.

— DeVris şi-a dat, probabil, seama că am plecat. Dacă nu, avem la dispoziţie o zi, poate două, până se

prinde.

— Şi după aceea?

— Nu sunt sigură. Dacă DeVris se hotărăşte să apeleze la canalele oficiale, s-ar putea să cheme Scotland Yardul. Sau îl va pune pe McCullum să-şi trimită Îngerii Puterii după noi.

Îi explică scopul şi tactica naziştilor de la WATSC mult mai amănunţit decât ar fi vrut Gil.

— Deci nu cred că mai contează cine e pe urmele noastre, conchise ea ironică.

— Atunci, Scotland Yardul sună mult mai atrăgător decât gorilele lui McCullum.

— Nu fi atât de sigur.

— Dar crezi că mai avem o zi, două, nu?

— Da, dar s-ar putea să mă înşel.

— Grozav, replică sarcastic Gil. Nu se descurca prea bine în momente de criză.

Sabbie, ca de obicei, îl ignoră.

— Mâncare, informaţii şi un magazin de fierărie. Iată ce ne trebuie, în ordinea asta.

Mâncarea şi informaţiile le obţinură din acelaşi loc şi amândouă fură la fel de proaste. Chelneriţa care le servi ouăle nefierte le spuse că în afara sezonului nu se organizau vizite la mănăstirea Weymouth.

— Nu e cerere, ştiţi, adăugă ea, apoi îi lăsă în faţa alimentelor necomestibile.

— Să nu crezi pe nimeni pe cuvânt, îl sfătui Sabbie, dând la o parte farfuria.

Băură o cafea şi luară nişte brioşe tari, apoi porniră spre Camera de Comerţ Weymouth/Agenţia de asigurări/ Agenţia de bilete.

— Turul mănăstirii? Nicio problemă, le spuse o tânără agreabilă. Reuşiră să rezerve un tur în aceeaşi după-masă.

Îşi petrecură dimineaţa făcând cumpărături şi plimbându-se pe străzile oraşului, ca să-şi facă idee despre peisaj. Cumpărară cele necesare din mai multe locuri ca să nu atragă atenţia şi folosiră încă patru cecuri de călătorie.

În cele câteva ore de cumpărături nevinovate găsiră de toate, de la rângi şi cuţite de tăiat sârmă la cel mai mare rucsac pe care Gil îl văzuse vreodată. Plin, cântărea probabil douăzeci şi cinci de kilograme. Deşi Sabbie spuse că-l vor căra pe rând, Gil refuză să i-l dea.

— Nu crezi că exagerăm? câţi bani mai avem? o întrebă Gil.

Dacă voiau să găsească manuscrisul, aveau nevoie de tot ajutorul disponibil. Nu putea să se bazeze decât pe jurnal şi pe inteligenţa lor.

— Da, şi suficiente unelte ca să aprovizionăm un depozit întreg.

Sabbie ignoră ironia.

— Preferi să forţezi uşi cu unghiile?

Până în acel moment, Gil nu se gândise cu adevărat la implicaţii. Ideea de a intra prin efracţie în mănăstire îi aduse imediat în faţa ochilor imagini cu aşchii de lemn, geamuri sparte şi restul vieţii petrecute în spatele gratiilor.

Ce-i asta? Trei infracţiuni în două zile, inclusiv ameninţarea cu bomba de la muzeu plus şirul de falsuri. Minunat.

Pierduse numărul infracţiunilor.

Turul de după-amiază a fost o ieşire binevenită. Mănăstirea era impunătoare: pereţi de piatră uriaşi, turnuri înalte, o curte circulară mare, din piatră, din care ajungeai la două scări masive de piatră. Deasupra lor tronau două uşi de lemn imense. Ceilalţi vizitatori, trei femei şi un tânăr, se opriră să facă fotografii, apoi se apropiară de uşi.

— Ranga aia mică a noastră nici măcar n-o să zgârie uşile astea, şopti Gil.

— Sst.

Ghidul ajunse ultimul. Ar fi fost foarte potrivită în rolul unui sergent din trupele de femei din al Doilea Război Mondial. Cu umeri şi şolduri late, se adresă micului grup de vizitatori din faţa uşilor duble şi măreţe ale mănăstirii. Ca să nu-şi dezmintă statura, nu

pierdu timpul cu politeţuri. Le înşiră exact regulile de comportament, de parcă ar fi vorbit unor recruţi proaspeţi dintr-o armată bizară.

Gil, Sabbie şi ceilalţi patru nefericiţi vizitatori care alcătuiau grupul fură instruiţi să nu se despartă, să nu mănânce, să nu bea, să nu fumeze şi, mai ales, să nu atingă niciun obiect.

— Şi tu crezi că *eu* sunt dură, şopti Sabbie.

Ghidul făcu o pauză, conştient probabil de dezamăgirea pe care era gata s-o provoace:

— În plus, nu aveţi voie să faceţi fotografii sau să filmaţi.

Turiştii, încărcaţi fiecare cu aparate de fotografiat acum inutile, snacksuri şi sticle de apă, oftară adânc şi-şi mormăiră nemulţumirea. Odată instrucţiunile comunicate, ghidul se întoarse, trecu pe lângă cele două uşi masive şi dispăru pe o intrare laterală mică. Vizitatorii o urmară ca nişte boboci de raţă, Gil şi Sabbie rămânând ultimii.

Turul începu cu *untăria,* de fapt o încăpere care, explică ghidul, nu avea nimic de-a face cu untul, pentru că servise drept depozit pentru sticle de vin şi bere.

— *Cell-ar-ium*-ul nu are nicio legătură cu soarele şi aerul, îi lămuri ea cu prea mult entuziasm, după părerea lui Gil, şi nu e un solar, ci un cell-arium, scris c-e-l-l-a-r-i-u-m. Înseamnă „sub pământ”, adică locul

unde se ţinea mâncarea ca să nu se strice.

— Doamne, femeie, n-ai altceva mai bun de făcut? rosti Gil în barbă.

Sabbie îl privi cu reproş.

În următoarele cincisprezece minute aflară mai multe despre prevenirea deteriorării alimentelor decât avea nevoie orice fiinţă umană.

— Şi acum, spre *cow-le-fact-o-ry*[8], anunţă ghidul hotărât.

Gil nu se putu abţine. Era un gând care implora să fie rostit, atât de spiritual că trebuia împărtăşit şi altora.

— *Cow-le-factory*? Ăsta nu-i locul unde construiau francezii bovine?

Rostite, vorbele nu sunară atât de amuzant ca în mintea lui. Sabbie se depărtă de el şi se concentră asupra explicaţiilor ghidului. *Calefactory* era o cameră caldă, unde călugării veneau să stea de vorbă şi să se refacă după frigul îndurat iarna în chiliile şi atelierele reci.

Sabbie mâzgăli ceva în carneţelul ei, apoi tuşi ca să mascheze zgomotul făcut când rupse pagina şi i-o dădu lui Gil.

Observaţia ei era scurtă, dar la obiect: „Abţine-te."

Gil se străduia să abordeze o mină sobră.

---

[8] În limba engleză, *cow* înseamnă vacă, iar *factory,* fabrică (n. tr.).

Vorbăria ghidului, care acum povestea despre schimbările din arhitectură, o inspira pe Sabbie. Scria întruna. Gil însă avea nevoie de linişte şi singurătate, ca să poată gândi.

Dacă nu voi avea timp suficient ca să descifrez mesajul vag din jurnal? O listă de înregistrări contabile în care se menţiona o tapiserie este singurul indiciu pe care-l am. De acest indiciu, dar şi de el, depinde descoperirea unui manuscris nepreţuit care se pare că este o mărturie asupra vieţii lui Iisus. I se strânse stomacul.

— Vom încheia cu capela, anunţă ghidul. Dar mai întâi să vedem grădina şi să ne îndreptăm spre...

Am neapărat nevoie de linişte! Trebuie să scap de bâzâitul comentariilor nesfârşite ale ghidului şi de ochiul ei de vultur.

— Intră în jocul meu, îi şopti el lui Sabbie. Trebuie să fiu singur ca să arunc o privire în jur.

Apropiindu-se de ghid, Gil i se adresă în şoaptă, ca şi cum n-ar fi vrut să-l audă şi ceilalţi:

— Nu vă supăraţi, aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi.

Femeia ezită, dar se supuse. Când nu-i mai putea auzi nimeni, Gil îi spuse:

— Sufăr de diabet şi nu mă simt prea bine. Pot să mă aşez puţin?

Ghidul şovăi, privindu-l suspicioasă.

O pusese în faţa unei dileme şi nicio soluţie nu era

convenabilă. Pe de-o parte, dacă îi refuza actul de bunătate, va trebui să-i acorde îngrijiri medicale şi să oprească turul la jumătate. Întrucât era singurul din ziua respectivă, turiştii n-ar fi fost deloc încântaţi. Pe de altă parte, cererea lui o obliga să-şi încalce regulile stricte.

— Mi-am luat pastilele şi trebuie să mă odihnesc puţin. N-o să deranjez nimic, promise Gil. Prefăcându-se extenuat, se lăsă pe vine lângă perete, cu capul în jos şi cu ochii închişi.

Sabbie îi sări în ajutor:

— Vă rog, rosti ea sinceră. Lăsaţi-l câteva clipe să se odihnească, o să-şi revină. Va aştepta aici până ne întoarcem. Aţi spus că o să venim înapoi pe aici, nu?

Când o auzi pe Sabbie că ea va continua turul, ghidul nu mai avu nicio reţinere, iar întrebarea, care aştepta un răspuns, îi îndepărtă atenţia de la Gil. În fine, se hotărî s-o ia pe Sabbie ostatică pentru restul turului, ca nu cumva lui Gil să-i treacă prin minte să comită vreun sacrilegiu de neimaginat. În câteva minute, grupul plecă, în frunte cu Sabbie, lăsându-i lui Gil o jumătate de oră pentru sine.

Gil se ridică în picioare imediat ce rămase singur. În cel mai bun caz, nu avea nicio clipă de pierdut. În cel mai rău... Nici nu voia să se gândească.

La capătul unui coridor încă neexplorat de turişti,

Gil se găsi în faţa a două opţiuni. Holul lung şi întunecat din dreapta şerpuia printre pereţii masivi din piatră. Era un hol îngust, fără uşi sau deschizături vizibile. Coridorul din stânga ducea la capelă, aşa cum scria pe un indicator din lemn.

Porni repede spre dreapta. Simţi aerul rece răcorindu-i ceafa transpirată.

Cât de lung e holul ăsta afurisit? Drace! Am pierdut deja cinci minute. Va trebui să mă întorc dacă nu duce nică...

Nu se vedea capătul holului întunecat. Coti odată cu el şi alergă cât de repede îi permitea inima, care-i bătea nebuneşte. Luă ultima curbă şi fu gata să se lovească de o uşă de lemn nevopsită.

Surprinzător, era descuiată şi o deschise uşor. Se pomeni în faţa unui perete cu tapiserii. Camera mirosea a vechi. Decorul din faţa ochilor îi aminti de un depozit vast de covoare în care nu intrase nimeni de cel puţin două sute de ani. Zeci de tapiserii atârnau pe pereţi, aşezate grămadă pe podea sau agăţate de suporturi. Cavaleri călare, doamne cu însoţitoarele lor, câini, chiar şi balauri se zăreau în modelele complicate. Pe vremuri, probabil că fuseseră viu colorate, dar acum culorile aproape dispăruseră.

Cu siguranţă, acestea nu erau „tapiseriile mediocre ţesute de bătrâni, proşti sau infirmi" descrise de Elias în fragmentul descifrat din jurnal, ci realizări elaborate

cu precizie şi frumuseţe. Aveau ceva în comun, un element straniu, ca şi cum ar fi fost lucrate de aceeaşi mână.

Ce scrisese fratele Elias? Că abatele desenase toate modelele tapiseriilor, cu excepţia celei concepute şi realizate de el? Păi, o fi fost specială pentru el, dar se pierdea printre celelalte.

Gil se uită la ceas. Timpul se scurgea. Drumul înapoi pe coridor păru mai lung decât la venire. Era în întârziere şi, dacă ghidul se întorcea şi nu-l găsea acolo, n-avea ce explicaţie să-i dea. Alergând tot mai repede, descoperi uşurat că grupul nu se întorsese încă. De-abia se aşează, că-i şi auzi pe turişti întorcându-se din grădină. Gil se forţă să-şi controleze respiraţia agitată, apoi se răsuci, pentru ca ghidul să-i vadă faţa palidă şi transpirată.

Sabbie îi şterse fruntea umedă cu mâneca puloverului.

— Ai pielea lipicioasă şi albă. Te simţi bine?

Puloverul galben mirosea a vanilie. Ar fi vrut să se aşeze pe podeaua rece din piatră, iar ea să-l mângâie mai departe pe frunte.

— Ce-ai găsit? îl întrebă în şoaptă.

Ghidul îi chemă să se alăture grupului în capelă.

— Chestii interesante. Se grăbiră să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

Coloanele masive din capelă se ridicau impozante şi,

deşi încăperea vastă avea aceleaşi ferestre murdare ca şi cea cu tapiserii, era mult mai luminoasă şi mai caldă. În capătul îndepărtat se afla o orgă mare, iar lângă ea un altar pe o lespede uriaşă. De sub claviatura orgii ieşea o băncuţă, parcă invitând următorul suflet pios să dea viaţă tuburilor.

Pe Gil îl durea tot corpul. Nu se mai simţise atât de obosit niciodată. Capul îi alunecă pe spate şi se propti de strana din lemn.

Vocea ghidului părea că vine de la mare distanţă. Lângă el, Sabbie lua notiţe.

— Aceasta este, desigur, capela noastră, pe care aţi aşteptat cu nerăbdare s-o vedeţi. Poate că aţi auzit de puterile ei vindecătoare, dar noi nu încurajăm deloc asemenea poveşti. Aici nu suntem la Lourdes şi atragem atenţia vizitatorilor să nu se aştepte la miracole. Unii spun că îi cuprinde un sentiment de linişte.

Alţii au simţit că le reînvie credinţa, adăugă ea, datorită puterii unui obiect străvechi ascuns între pereţii mănăstirii. Majoritatea prietenilor mănăstirii sunt de acord că nu contează sursa acestei experienţe, câtă vreme ea aduce plenitudine şi vindecare spirituală celor care au nevoie de ea.

Încheindu-şi discursul evident învăţat pe de rost, femeia stătea dreaptă şi mândră, martoră încrezătoare

care îşi folosea acum propriile cuvinte şi nu se mai temea că va spune ceva greşit. Erau cuvinte simple şi calde.

— Savanţii nu pot explica ştiinţific fenomenul, dar dacă stai în capelă, simţi că te copleşeşte ceva. Oamenii spun că e ca şi cum s-ar afla în apropierea unui obiect sfânt. Să ştiţi că e vorba de o prezenţă; una bună, iubitoare şi protectoare.

Trebuie să dorm. Să stau cu ochii închişi. Numai un minut.

Sabbie îi trase un cot lui Gil. Ghidul conducea grupul spre ieşire. Cele câteva minute de vindecare în capelă se încheiaseră. Supus, Gil se ridică şi ieşi alături de ceilalţi.

Micul grup se despărţi repede.

— Halal vindecare, comentă Gil. N-am simţit nimic.

— Poate pentru că nu suntem credincioşi, spuse Sabbie, înălţând din umeri. Dar trebuie să fie frumos să crezi, adăugă ea cu voce meditativă.

— Prefer realitatea.

— Vorbind de realitate, trebuie să...

— Am găsit tapiseria, o întrerupse el.

— Unde? întrebă ea nerăbdătoare.

— Acolo, în camera cu tapiserii.

— Cum arată?

— Nu ştiu. Se află printre toate celelalte, vreo cincizeci la număr.

Sabbie îl pişcă. Tare, sub braţ, acolo unde pielea e sensibilă. Îl duru cu adevărat.

— Nu-i nimic amuzant, îi reproşă ea.

— Au! Termină! protestă Gil.

— Atunci nu mai glumi, se răsti ea. Deci cum o să afli care e tapiseria lui Elias?

— Credeam c-ai spus că ai încredere în mine, spuse el, frecându-şi vânătaia.

În lumina tot mai slabă a serii, se întoarseră în oraş, pe scurtătura pietruită care tăia câmpul. Nu vorbeau. Amândoi îşi întipăreau în minte terenul denivelat pe care aveau să-l străbată când aveau să se întoarcă la mănăstire, în aceeaşi seară. Nu vor fi luminaţi decât de lună.

Capitolul 29

În aceeaşi zi, seara
Hotelul Weymouth Harbour

Cearta de acum le întrecu pe toate cele de până acum. Iar momentul nu putea fi mai prost ales.

Începu când Sabbie îl întrebă pe Gil cum va reuşi să găsească tapiseria lui Elias printre celelalte cincizeci, sau câte-or fi fost ele, descoperite în timpul vizitei.

— Nu putem să pătrundem în mănăstire şi să sperăm

că vom avea noroc, pretinse Sabbie. Trebuie să ai un plan.

— Trebuie să mă relaxez, restul va veni de la sine.

Restul venea întotdeauna de la sine în acelaşi fel. Ori de câte ori era foarte aproape să demonstreze că un dealer de droguri spăla bani pe Internet sau ori de câte ori crea un program care să anticipeze precis următoarea mişcare a unui individ care molesta copii, dacă trebuia să se gândească la soluţie, n-o găsea. Trebuia să nu se mai gândească şi să treacă pe „pilot automat".

— Dar trebuie să ai ceva mai serios în minte, îi ceru Sabbie. Din câte văd, asta e singura ocazie s-o găsim.

— Odată intraţi în mănăstire, o să ştiu ce trebuie să fac, repetă Gil distant. Ar fi vrut să fie la fel de convins de intenţia lui ca ea de acţiunile ei.

Panica de care se lăsase cuprinsă începu să-l afecteze şi pe el. Se temea că tapiseria lui Elias nu se mai afla în mănăstire sau că nici nu exista, dar îi era teamă s-o recunoască. Nu faţă de el, nici faţă de ea însăşi. Îi era teamă că nu aveau suficient timp. Şi avea dreptate. Dar nu rezolva nimic dacă-l punea pe Gil la zid.

În cele din urmă, Gil puse capăt discuţiei:

— Ascultă. O să mă duc la mănăstire la noapte. O să am încredere în mine – şi în tine – ca să descopăr tapiseria lui Elias şi ce ne spune ea despre manuscris.

Tu faci ce vrei.

Spera ca bluful să funcţioneze. Nu avea de gând să meargă singur.

Sabbie nu-i luă în seamă ultimatumul, ci începu să verifice uneltele pentru la noapte. Rucsac, lanterne, baterii de rezervă, o pătură, două cuţite de armată elveţiene, un ciocan, un ic de lemn, bandă izolatoare şi o ruletă. Pentru Gil, unele nu aveau niciun rost, dar ea spunea că s-ar putea să le trebuiască, aşa că o crezu pe cuvânt. Asta o mai binedispuse puţin.

La urma urmei, ce mai contează câteva kilograme în plus, când deja cari deja douăzeci şi cinci?

În timp ce mâncară nişte sandviciuri pe pat, făcură planul pentru intrarea în mănăstire. Gil renunţă de la început la orice gând de a-şi petrece după-amiaza în pat cu ea. Sabbie nu se gândea decât la ce avea de făcut.

Prima provocare erau uşile masive de la intrare, explică ea pentru început. Spera ca el să poată forţa încuietoarea pe care o văzuse ea în timpul vizitei. Odată trecuţi de ele, trebuiau să fie atenţi cum manevrează lanternele, ca să nu atragă atenţia cuiva. Pereţii exteriori ai capelei nu se vedeau din sat, dar, după părerea lui Gil, ferestrele camerei cu tapiserii dădeau spre oraş. Le vor acoperi cu pătura, pentru ca razele lanternelor să nu determine pe nimeni să facă cercetări.

Timpul era vital. Trebuiau să treacă pe lângă cea mai aglomerată cârciumă din oraş şi, dacă voiau să nu fie observaţi când o luau pe singurul drum care ducea la mănăstire, trebuiau să aştepte până se închidea, adică până la două noaptea. În zori, brutăria începea să ofere micul dejun localnicilor cu ochii cârpiţi de somn. Ţinând cont de rucsacul uriaş, le va trebui cam jumătate de oră să ajungă la mănăstire, chiar şi pe scurtătura recent descoperită, şi ceva mai mult timp la întoarcere, spera Sabbie, în caz că reuşeau şi rucsacul va fi şi mai greu. Le rămâneau deci numai puţin peste trei ore ca să găsească tapiseria, să-i înţeleagă mesajul, să localizeze manuscrisul şi să pună totul la loc.

Gil avea îndoieli. Îndoieli foarte serioase. Bănui că şi ea le avea pe ale ei.

Capitolul 30

Ziua a zecea, ora două şi douăzeci de minute
Drumul spre mănăstirea Weymouth

Străbătură oraşul fără peripeţii; luna lumina suficient, panta era pavată, aerul pişcător. Însă odată trecuţi de cârciumă, totul se schimbă. Rucsacul parcă îşi dublă greutatea.

În timp ce Sabbie avansa uşor pe cărarea neregulată

prin întuneric, Gil se lupta să ţină pasul. O durere îi străpungea pieptul până la spate şi se gândea întruna că va face un atac de cord la intrarea în capelă şi va muri, că localnicii îl vor găsi cu faţa în jos şi braţele desfăcute, ca Iisus, în faţa altarului.

Cu asta s-ar pune capăt basmelor despre puterea vindecătoare a capelei.

Sabbie se mişca uşor în faţa lui.

— Mai întâi o să mergem în camera tapiseriilor, spuse ea. Crezi că o să-ţi fie greu s-o găseşti pe întuneric? Adică la lumina lanternei.

Gil nu răspunse. De-abia mai respira ca să se ţină după ea, nu mai putea da şi explicaţii.

— Uite ce e, eu lucrez pe bază de intuiţie şi experienţă şi nu procedez aşa numai dacă alte metode n-au dat rezultate. Acesta *este* talentul meu. Cel mai bine mă descurc în situaţii de criză, spuse Gil, respirând ca pentru ultima oară. Aerul tras în piept nu-i spori deloc încrederea.

La dreapta lor, spre mare, se întindea o plajă cu nisip alb şi fin.

Acolo ar trebui să fim, pe plajă. Un cuplu de tineri frumoşi, care se bucură unul de prezenţa celuilalt.

În schimb, el bâjbâia în întuneric, luptându-se cu cărarea denivelată şi cu groaza că nu va reuşi să descopere nimic.

Zidurile mănăstirii se ghiceau prin beznă, conturându-i silueta pe cerul acoperit de nori. Gil se împiedică de nişte rădăcini împletite şi se trezi pe jos. Întinse mâinile ca să atenueze căderea, dar se propti de nişte resturi de plante şi se lovi la mâna dreaptă.

— Drace! Mi-a intrat ceva în mână.

Sabbie scoase pătura din rucsac, o aruncă peste ei ca să-i acopere ca un cort şi aprinse lanterna.

Din palma lui Gil ieşea o aşchie de vreo şapte centimetri, înclinată într-un unghi ciudat. Îi curgea sânge din locul în care pătrunsese. Vru să pună mâna pe ea şi s-o tragă.

— N-o atinge, îi spuse Sabbie. Nu te mişca.

Se aplecă şi îi prinse mâna, ca să nu mai tremure. Gil presupuse că voia să vadă mai bine rana. Din două mişcări rapide însă, ea îi îndoi mâna spre spate ca să expună aşchia, apoi, repede şi cu pricepere, o trase afară cu dinţii. Scuipă apoi de mai multe ori.

— Dumnezeule! Ce faci? Mi-ai smuls o bucată din palmă!

Sabbie îi puse lanterna în mâna sănătoasă şi arătă spre rană. Sângele se scurgea printre degetele lui Gil.

— Lumineaz-o, îi ordonă ea.

Era prea uimit şi-l durea prea tare ca să facă altceva.

Sabbie scoase un obiect din buzunar, îl desfăcu şi, înainte ca Gil să vadă ce e, i-l puse pe rană. Îl fixă

repede cu bandă izolatoare, ruptă cu incisivii a căror forţă începea s-o cunoască prea bine. Din bandajul umflat ieşea un fir alb subţire.

— E-un tampon, nu? o întrebă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Sabbie merse în spatele lui şi-l ciupi de ceafă. Tare de tot.

— Ai înnebunit? strigă el. Mă doare mai tare ca rana.

— Asta şi vreau.

Adună calmă învelişul tamponului, stinse lanterna şi îndesă pătura înapoi în rucsac.

— Nu te poate durea în două locuri deodată. De mâna aia avem nevoie mai mult decât de ceafă, aşa că să-mi spui când începe să pulseze, că...

— Nici să nu te gândeşti! Probabil c-o să mă muşti de încheietură, protestă Gil.

Aşchia provenea dintr-o tufă de leandru, îi explică ea. Orice parte a acestei plante e otrăvitoare. Cei care i-au folosit crengile ca să frigă carne pe ele au murit. Otrava acţiona ca degeţelul-roşu.

— Mai întâi începe să te doară capul, apoi îţi scade pulsul. În cele din urmă ţi se blochează sistemul cardiovascular. Mori în câteva ore. Nu ştiu dacă e otrăvitoare şi uscată, aşa că am luat măsuri de siguranţă.

— Şi de ce n-ai supt otrava fără să-mi smulgi o bucată

de carne?

— Cu plăcere, răspunse Sabbie, apoi se întoarse şi o luă înainte pe cărare.

Ajunşi la porţile impresionante ale mănăstirii, se opri brusc, privind drept înainte. Gil lăsă rucsacul jos şi-i studie profilul în lumina lunii.

Avea chipul rigid. Era ţeapănă şi hotărâtă. Nu era de mirare. Pentru Sabbie, era o situaţie fără ieşire. Pe de-o parte, dacă nu găseau manuscrisul, nu avea unde să meargă. Nu se putea întoarce la muzeu, nu după ce plecase ca un hoţ, să vâneze comori. Dacă DeVris afla că avea jurnalul, ar pune poliţia pe urmele ei. Nu se putea întoarce în Israel, mai ales că furtul jurnalului s-ar fi adăugat precedentelor ei infracţiuni. Pe de altă parte, dacă reuşeau să găsească manuscrisul, DeVris ar fi urmărit-o, ca să pună mâna pe el. Ajutat de McCullum, era imposibil de spus ce i-ar face.

Sau ce mi-ar face mie.

Gil îşi alungă din minte gândul alarmant. Se întoarse spre ea în întuneric.

— O să-l găsim, îi spuse el calm, cu o voce neobişnuit de blândă. Repetă asigurarea, apoi tăcu.

— Ştiu, îi răspunse ea simplu. Tocmai de asta mi-e frică.

Capitolul 31

Câteva minute mai târziu în curtea mănăstirii Weymouth

Poarta laterală a mănăstirii nu opuse rezistenţă. Lama cuţitului elveţian alunecă uşor între uşă şi cadrul ei şi eliberă zăvorul.

— Am învăţat în armată, spuse Sabbie cu un zâmbet.

Ecoul paşilor lor răsună în holul de la intrare. În după-amiaza anterioară nu se auzise. Dar acum era un zgomot amplificat de întuneric.

— Nu aprinde încă lanterna, îl rugă ea. Aşteaptă să ajungem în camera tapiseriilor şi să punem pătura în geam. Îl prinse de braţ şi îl lăsă s-o conducă în direcţia în care o luase după-masa trecută.

Mergând prin întuneric, Sabbie îi descrise în detaliu planul.

— O să aruncăm o privire la toate tapiseriile, ca să vedem care-ar putea fi a lui Elias. Dacă ne limităm la două minute şi jumătate pentru fiecare, ne trebuie puţin peste două ore. Se sperăm că a lui Elias nu va fi ultima. Presupunând că ne va indica clar ascunzătoarea manuscrisului, ne mai rămâne o oră întreagă să...

Gil se opri.

— Nu, spuse el.

— Nu, ce?

— Nu, începem căutarea în capelă.

Se aşteptă să audă proteste sau cel puţin să-i ceară o explicaţie. Dar Sabbie nu scoase o vorbă.

— Acolo se ruga Elias ca să aibă inspiraţie, îi explică Gil. Apoi îi spuse că avea nevoie de linişte. Să-l lase în pace şi rezolvarea avea să vină de la sine.

Sabbie murmură ceva în semn de acceptare, apoi nu mai rosti niciun cuvânt în drum spre capelă.

Prin mintea lui Gil treceau zeci de strategii. Unele atât de complicate, încât nici nu le putea explica în cuvinte. Le respinse pe toate. Nu era un puzzle obişnuit. Cerea un alt fel de gândire.

Petrecură zece minute de linişte în faţa altarului. Ceva în mintea lui se schimba. Trebuia s-o lase să lucreze singură. Când gândul fu gata să prindă viaţă, dispăru. Fusese aproape, dar nu suficient.

— La ce te gândeşti? îl întrerupse Sabbie. O simţea cum tremură de frig în întuneric. Sper că nu aştepţi să trăieşti una din experienţele mistice despre care vorbea ghidul, nu? Ştii, nu avem toată noaptea la dispoziţie.

— Încerc să gândesc ca Elias. Aici a venit să se roage. Trebuie să înţeleg ce era în capul lui.

— Nu ştiu ce era într-al lui, dar în al meu a apărut o idee. Să mergem în camera tapiseriilor. În timp ce tu gândeşti, eu pot să mă uit la fiecare...

— Asta e! strigă Gil. Luă rucsacul pe umăr şi o

prinse pe Sabbie de cot cu mâna sănătoasă. O conduse cu paşi mari pe coridor, la lumina lanternei ei.

— Fratele Elias avea un singur scop, să ne ajute să găsim manuscrisul. Nu trebuie să căutăm fragmente ca să-i urmăm acţiunile, ci să fim atenţi şi să căutăm indiciile pe care ni le-a lăsat el.

— Nu văd diferenţa.

— Uite, închipuie-ţi că încercăm să-i urmărim pe Hansel şi Gretel. Ai auzit de ei, nu?

— Da...

— Deci închipuie-ţi că îi urmărim ca să vedem unde au plecat. Dacă nu s-ar aştepta să-i urmărim, am căuta în fiecare tufiş după crengi rupte de ei în trecere sau ne-am uita pe jos după urme de paşi de copii. Aşa faci când cauţi indicii. Dar dacă am şti că ei se aşteaptă să-i urmărim, am căuta ceva ce ar lăsa în urmă intenţionat, care să ne ajute să le dăm de urmă. Ca firimiturile de pâine împrăştiate pe jos. Înţelegi?

— Nu chiar. Oricum, trebuie să te uiţi pe jos.

— Da, dar după lucruri total diferite. N-ar trebui să ne gândim care e tapiseria lui Elias, ci la indiciile lăsate de el pentru *noi.*

Sabbie scuturâ din umeri şi porni înaintea lui spre camera cu tapiserii. Încercă să fixeze pătura pe cadrul vechi al ferestrei, dar n-o puteau susţine nici banda, nici agrafele.

Gil aşteptă, cu braţele încrucişate.

Deşi îndreptă lanterna spre el, Sabbie nu-i luă în seamă încăpăţânarea.

— Va trebui să sperăm că nu vede nimeni lumina, continuă ea indiferentă.

Gil aştepta.

Doar n-ai de gând să ignori tot ce ţi-am spus!

Sabbie se plimbă în jurul lui, ridică lanterna spre prima tapiserie atârnată şi începu s-o studieze.

Gil o prinse de cot. De data asta o trase tare.

— Ascultă, ori facem cum spun eu, ori nu mai facem nimic. Cel puţin eu nu mai fac nimic. Eu sunt expertul acum şi, fie că-ţi convine, fie că nu, tu trebuie să mă ajuţi pe *mine.*

— Nu am timp de aşa ceva, replică Sabbie şi se întoarse la tapiserie.

— Nu, noi nu avem timp de aşa ceva. Dacă te uiţi la fiecare tapiserie în parte, la ora şase o să fii la fel de departe de manuscris ca şi acum. Numai că n-o să mai nici timp la dispoziţie, nici noroc.

— Şi-atunci ce facem? În vocea ei se simţea panica.

— Mai întâi, renunţă la logică. Nu te mai gândi. Căutăm ceva special, diferit, care, la prima vedere, nu iese din comun. Desfăşură o tapiserie foarte mare. Ceva ce Elias *voia* să găsim.

Gil se duse în celălalt capăt al încăperii. Lumină pe

rând tapiseriile.

— Poartă-te ca un copil şi du-te unde te conduce privirea, spuse el, continuând verificarea. Uită-te la lucrările din faţă şi vezi ce au în comun.

— Păi... toate au cam aceeaşi mărime, sunt şterse şi...

— Nu, strigă Gil, mutându-şi lanterna pe tapiseriile din faţa ei. Niciun copil n-ar spune asta. Vorbeşte-mi despre scene. Mai ţii minte jocul ăla din copilărie, „Găsiţi diferenţele dintre imagini”? Spune-mi ce le diferenţiază.

— Păi, astea două au doi cai, iar asta trei, începu ea nerăbdătoare. E-o prostie, pierdem timpul.

— Deja ai început să joci cum trebuie. Plimbă-te în jurul camerei şi aruncă-ţi ochii la întâmplare. Mută tapiseriile ca să le vezi bine pe toate. Dacă găseşti o tapiserie care-ţi atrage atenţia, îi spuse Gil, trebuie să mi-o descrii cu glas tare, chiar dacă nu-ţi dai seama ce anume te-a atras la ea. *Mai ales* dacă nu-ţi dai seama.

Gil se duse din nou în capătul celălalt al camerei.

— Nu contează dacă eşti expert în medicină legală, jucător de poker sau un copil care învaţă să meargă pe bicicletă, continuă el. Uneori trebuie să renunţi la control şi să asculţi de vocea ta interioară.

Sabbie cercetă cu privirea tapiseriile şi, în stilul ei inconfundabil, le comentă.

— Doamne în rochii lungi, care nu făceau baie

niciodată şi puţeau de la şapte poşte.

Timpul trecea repede. Prea repede.

Cu fiecare tapiserie, Sabbie făcea remarci tot mai acide.

— Îngeri, mai mulţi îngeri şi heruvimi. Dac-ai avut impresia că referinţele făcute de Elias la îngeri o să ne ajute, eu zic să te mai gândeşti.

Gil vorbea şi-şi punea întrebări. Cu mâna sănătoasă, scotea tapiseriile de dedesubt.

— Uite una cu curmali şi cedri, mormăi el. Recepţionerul spunea că cedrii din Dorset, pe-aici, pe-aproape, au două sute cincizeci de ani...

Sabbie apăru lângă el în secunda următoare, luminând cu lanterna peste umărul lui.

— Ce-ai spus? întrebă nerăbdătoare.

— Că recepţionerul ne-a recomandat o excursie la Dorset...

— Nu. Despre curmali şi cedri.

Gil lumină pe rând tapiseriile din faţa lui.

— A, că pe lucrările astea am văzut cedri, dar că toate sunt pline de plante de un fel sau altul. E o temă comună.

— Şi curmali? Ai spus „curmali”?

— Da, uite-aici. Cedri, curmali şi vreo doi îngeri. De ce?

— Păi, cine-a mai văzut curmali în Weymouth? Şi

unde-ai mai văzut curmali şi cedri la un loc? Nu mai aşteptă răspuns. Cedrii cresc numai în regiuni cu ierni grele, iar curmalii în climat tropical. Aşa cum zici tu, tapiseria asta nu respectă niciun tipar.

Pe vremea lui Elias, explică Sabbie, tapiseriile redau grădinile aşa cum erau. Călugării ţeseau după schiţe trimise de proprietarii acestora, care voiau să expună tapiseriile ca dovadă a bogăţiei lor. Dacă abatele avea ultimul cuvânt în ceea ce priveşte designul general şi ornamentele, când era vorba de naturi moarte, ele întotdeauna redau o viziune optimistă a realităţii. Călugării n-aveau niciun motiv să ţească tapiserii cu curmali şi cedri. Ar fi fost produsul propriei lor imaginaţii. Nevandabile, deci inutile, conchise ea.

— Poate că exact asta avea Elias în minte, spuse Gil, căzând pe gânduri. Dacă nu se putea vinde, atunci ar fi rămas aici...

— ...pentru că era clar că n-o s-o vrea nimeni! încheie Sabbie propoziţia cu o înclinare a capului.

În limitele vieţii sale de ascet, Elias reuşise să înţeleagă că, făcând tapiseria nevandabilă, se va asigura că va rămâne la mănăstire. Extraordinar, foarte inspirat. Elias avea o minte cu care orice ciberdetectiv ar fi vrut să concureze. Şi a trăit în urmă cu o mie de ani.

— O să-l găsim, spuse Gil încet.

— Ce? Manuscrisul? Ce vezi?

— Elias gândeşte ca mine, de fapt, ca *noi.* Poate mai bine, dar în acelaşi sens. Ne va arăta unde e manuscrisul pentru că toţi trei vedem cu aceiaşi ochi. Şi el aşteaptă de foarte, foarte mult, timp, adăugă Gil.

Sabbie se uită din nou la tapiseria cu cedri şi curmali.

— Nu sunt decât doi îngeri. Toate celelalte au cinci sau şase. Nu ştiu ce înseamnă, dar diferă de restul. Dă-mi repede portofelul. Scoate bancnota cu mesajul ascuns al lui Elias şi citeşte-mi ultimele rânduri. Cuvânt cu cuvânt.

Atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepţi, căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin cântecul reînnoirii şi promisiunii de continuitate.

— Ăştia sunt singurii îngeri care cântă, observă ea. Bine. Hai să vedem. „Atunci cerurile se vor deschide...” „Atunci cerurile se vor deschide...” Rosti rar următoarele cuvinte. E acolo, chiar acolo, printre nori. Dumnezeule, e chiar acolo, printre nori.

Gil miji ochii să vadă mai bine. Nu zări niciun nor, doar câteva petice de cer şterse.

— Nu, uită-te cu atenţie, insistă Sabbie. Chiar între

îngeri. Vezi liniile orizontale subţiri dintre ei? Printre ele sunt nişte nori.

Gil scutură din cap.

— Imaginează-ţi desenul colorat, înainte de a de deteriora culorile. Dacă-l priveşti aşa, liniile formează un portativ muzical.

Gil se uită lung la tapiserie, străduindu-se să înţeleagă ce spunea.

Sabbie îi luă degetul arătător şi i-l puse pe diferite puncte ale tapiseriei.

— Aici, aici şi aici. Nu vezi? Norii sunt notele muzicale pe care le cântă îngerii.

Parcă i-ar fi arătat un perete gol. Îl trase câţiva paşi înapoi şi fixă lanterna pe tapiserie.

— Încearcă de aici. Nu vezi?

Nimic. Îşi pierdea răbdarea. Gil se străduia, dar nu vedea nimic.

— Uite, insistă ea, norii sunt mult prea mici şi prea clari faţă de restul imaginii. Ar trebui să umple cerul, ca în restul lucrărilor.

Gil făcu un efort să-şi închipuie ce vedea Sabbie. Îi văzu dintr-odată, un fel de puf odihnindu-se pe liniile subţiri.

— Îi văd. Cred. Sunt mici, aproape cât florile de curmal, dar nu atât de lungi, nu?

Respiraţia ei întretăiată îl făcu să creadă că nu erau

singuri. Întoarse lanterna spre uşă, sperând să-l orbească pe intrus. Sabbie i-o luă din mână şi lumină din nou tapiseria.

— Nu, aici, aici! Sunt flori de curmal, spuse ea, apoi făcu o pauză. Deci e-adevărat, adăugă cu un oftat.

Nu avea timp să-i spună tot ce ştie, ci doar atât:

— Ascultă-mă. Îi puse degetele pe buze. E important.

Începu să-i explice că în textele sfinte scrie că în fiecare generaţie se nasc treizeci şi şase de suflete drepte care, prin simplul fapt că există, asigură continuitatea lumii. Dacă nu ar exista aceşti *tzaddikim,* care aplică judecata lui Dumnezeu, omenirea s-ar afla cu siguranţă într-un mare pericol.

Aceste suflete nu ştiu unul de existenţa celuilalt, nici nu sunt conştiente de propria lor importanţă. Inocente, ele nu vor afla niciodată despre consecinţele vitale ale faptelor lor.

Când aceste suflete şi-au împlinit menirea pe pământ, sunt recompensate, spunându-li-se că, la moartea lor, se vor ridica altele în locul lor, alese din rândul celor care le-au iubit şi ale căror vieţi le-au influenţat.

— Interesant mit, remarcă Gil, nevăzând legătura dintre găsirea manuscrisului şi felul în care urmau să iasă ei din mănăstire.

— N-ai înţeles. *Tzaddik*-ul este descris şi lăudat în

Biblie, de la Proverbe la Psalmi. În Biblie scrie că el este „temelia lumii”, iar în Psalmul 92 se spune clar că *tzaddik*-ul „drept ca finicul[9] va înflori şi ca cedrul din Liban se va înmulţi”. De-asta a reprezentat Elias în tapiserie cedrii şi curmalii.

— Şi care-i legătura cu manuscrisul?

Tocmai asta e, îi explică Sabbie. Ludlow şi-a petrecut întreaga viaţă căutând un lucru, un mesaj străvechi care să-i arate drumul spre perechea manuscrisului din peştera de la Qumran. El credea că manuscrisul găsit era o capcană pentru cei lacomi, un obstacol pentru cei ce văd doar promisiunile de bogăţie din el şi ignoră adevăratul lui mesaj. Ultimul aliniat din manuscris spune doar că mai există unul, în care se află cheia comorii. Dar despre acesta se vorbeşte după descrierea imenselor bogăţii şi a locurilor unde se află.

— Ca ultimele cuvinte ale convorbirii telefonice despre care vorbeai, *adevăratul* mesaj al manuscrisul din peştera de la Qumran este ultimul aliniat, care spune că mai există un manuscris, mai important, care trebuie descoperit. Nu-ţi dai seama? îl întreabă Sabbie emoţionată. Elias îl invocă pe *tzaddik,* pe cel drept, să caute al doilea manuscris şi să descopere adevărata comoară din el.

---

[9] Curmal, arbore din familia palmierilor (n. tr.).

Gil scutură din cap.

— Şi care-i *adevărata* comoară?

— Nu vom şti decât când aflăm ce înseamnă notele muzicale şi găsim al doilea manuscris.

Capitolul 32

Erau atât de aproape de reuşită, incredibil de aproape. Ştiau că mesajul lui Elias era ascuns printre norişorii de pe cerul tapiseriei. Rămânea o singură problemă. Niciunul din ei nu cunoştea notele muzicale.

— Am luat lecţii de pian două luni când aveam şapte sau opt ani, o informă Gil pe Sabbie fără tragere de inimă.

Îşi amintea vag ceva despre avansarea pe portativ cu o singură notă şi că fiecare notă se afla pe o linie sau între ele, dar cam atât. Nu înţelesese niciodată ce era cu diezii sau bemolii. Învăţase odată un truc ca să reţină denumirea notelor. Trebuia să folosească primele litere dintr-o propoziţie... dar nu mai ştia cum s-o folosească.

— Ştiu unde e de pe claviatură, dar atât, spuse Sabbie, apoi mormăi ceva despre ologul care-l sprijină pe ciung.

Gil copie exact aşezarea liniilor şi a norilor în palmă. Semăna tot mai puţin ca un portativ. Ceva nu era în regulă. Îi trebui un minut să înţeleagă ce anume, dar

când obţinu un răspuns, mesajul muzical îşi pierdu orice urmă de înţeles.

— Uită-te la portativ, spuse el tensionat. Numai patru linii orizontale.

— Ce înseamnă asta?

Din câte ţinea minte Gil, în notaţia muzicală modernă portativul avea cinci linii, iar notele se treceau deasupra, între şi sub fiecare din ele, ca să alcătuiască o octavă. Dacă tapiseria avea patru linii, însemna că respecta tradiţia muzicală din vremea lui Elias sau că, mai rău, norii nu reprezentau notele muzicale.

— Oricum ar fi, am dat-o-n bară, rosti Sabbie.

— Stai puţin, poate nu stăm chiar aşa de rău. Ce fac când citeşti notele? Urmezi un tipar, dădu tot el răspunsul. Să presupunem că norii şi liniile reprezintă într-adevăr o notaţie muzicală. Noi nu cunoaştem notele, dar relaţia dintre ele, da.

Sabbie nu părea convinsă.

— Şi dacă nu e vorba de o notaţie muzicală?

— *Atunci* am dat-o-n bară.

— Şi-acum ce facem?

— Repetăm modelul începând cu fiecare notă de pe claviatură.

— Pe ce?

— Pe orga din capelă, spuse Gil agitat. Luă rucsacul şi porni spre uşă.

— Atât? Lui Sabbie nu-i venea să creadă. Reuşim sau ratăm? Ăsta-i planul tău? Nu mai avem nici două ore!

— E singurul mod în care văd eu că putem proceda. Poate te-ai gândit tu la altceva.

Gil o apucă de mână şi începu să fugă cu ea înapoi pe coridorul care ducea la capelă. Cu fiecare pas care îl apropia de încăperea vastă, călca tot mai sigur şi mai uşor. Elias era cu ei şi îi îndemna să se grăbească. Gil ştia exact pe unde merge, de parcă ar fi străbătut coridoarele mănăstirii de sute de ori până atunci.

Capitolul 33

Douăzeci de minute mai târziu
Capela mănăstirii Weymouth

Gil scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Cum de fusese atât de prost? Se gândise numai la notele muzicale de pe tapiserie şi nu făcuse pasul următor. Acum că deja trecuse o oră din cele trei, neglijenţa lui se putea dovedi fatală.

Dacă, sub pânza care acoperea claviatura, vor descoperi clape lipsă sau dacă tuburile imense nu scoteau niciun sunet, nu mai aveau timp să se întoarcă la tapiserii şi s-o ia de la capăt. DeVris sau îngerii Puterii de la WATSC puteau apărea în orice clipă. N-ar

mai fi avut o a doua şansă.

Sabbie ţinu lanternele, iar Gil trase pânza de pe claviatura orgii. Se pregăti să fie dezamăgit, aproape sigur că va vedea un şir de clape de fildeş îngălbenite, din care jumătate lipseau – un lucru pe care nici Elias n-ar fi avut cum să-l prevadă.

Însă priveliştea care-l întâmpină dovedi ani la rând de îngrijire devotată. Scaunul şi orga arătau de parcă tocmai se ridicase o clipă, ca să se întoarcă imediat. Erau atât de curate, unse şi bine şterse, încât străluceau în întuneric; clapele, deşi îngălbenite de vreme, erau netede, curate şi fără nicio pată.

Îl străbătu un nou fior de teamă. Dacă persoana care îşi găsise puterea şi timpul necesar pentru a menţine orga în stare atât de bună a nimerit, din întâmplare, exact combinaţia de note descoperită de el şi Sabbie pe tapiserie? Ştiu răspunsul înainte de a-şi termina întrebarea. Îl cuprinse o senzaţie de siguranţă.

Nu, Elias s-ar fi gândit la asta. Ar fi găsit el o soluţie.

— Ăsta-i de, spuse Sabbie, arătând spre clapa din mijloc. Asta-i tot ce ştiu.

Gil înconjură tuburile mari ale orgii şi se gândi cum funcţionează. Din câte vedea, folosea un sistem de foale. El va trebui să le pompeze în timp ce Sabbie va apăsa pe clape.

Sabbie îi ignoră planul. Îngenunche în faţa foalelor şi

aşteptă să se aşeze el la orgă.

— Probabil că te doare mâna groaznic, îi explică ea.

De fapt, durerea crescuse în intensitate şi-i cuprinsese braţul. Ciudat, dar până în clipa aceea uitase de ea.

— O să simţi cum îţi amorţeşte braţul, adăugă ea calmă.

Aşa era, nu avea de ce să nu recunoască.

— E din cauza otrăvii de leandru. Dacă aş putea, ţi-aş imobiliza braţul. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să-l soliciţi prea mult. Începu să pompeze.

— De ce? Ce s-ar întâmpla?

— Umflu eu foalele. Tu poţi să începi să apeşi pe clape. Ţine lanterna între dinţi, ca să le atingi numai cu mâna sănătoasă.

— Şi dacă nu fac aşa?

— Nu te teme, nu mori, râse ea. Stai, am o idee mai bună. Scotoci printre rezervele lor, scoase banda izolatoare şi-i fixă cu abilitate lanterna în jurul frunţii. Procedă la fel cu a ei. Se întoarse la foale şi începu să pompeze lent şi ritmic. La fiecare împingere, scotea un geamăt scurt, din cauza rezistenţei foalelor. Gil reveni la datoria lui.

Ghidându-se după de, cântă succesiunea de note de pe tapiserie. Aşteptă, neştiind ce se va întâmpla, dar sperând să se întâmple într-adevăr ceva. Dar nu se auzi nimic.

Gil apăsă tastele sistematic, folosind o clapă nouă la începutul fiecărei succesiuni. La început, se opri la fiecare final de combinaţie, aşteptând o recompensă, ca în faţa unui joc mecanic. Pe măsură ce minutele treceau, începutul şi sfârşitul se înlănţuiau.

Sabbie auzea succesiune după succesiune şi îi atrase atenţia de mai multe ori să nu le încurce între ele.

— După cum cânţi, chiar dacă apeşi nota iniţială potrivită, n-o să ne dăm seama. Se amestecă notele.

Gil încercă cu disperare să nu-şi piardă concentrarea. Timpul zbura. Le rămăsese ceva mai mult de o oră şi, în afară de lanternele luminând tot mai slab şi nervii în pioneze, nu descoperiseră nimic care să le răsplătească efortul. Deşi nu recunoştea, Sabbie era vizibil extenuată. De-abia mai avea putere să pompeze destul aer în orgă, pentru ca instrumentul să redea o succesiune de trei sau patru note. Nu-l lăsa inima s-o îndemne să pompeze mai tare, iar braţul, dezmorţit, parcă îi luase foc.

Îşi impuse din nou să se concentreze. De două ori la rând, nu mai nimeri clapa de început. Ca un om pierdut în deşert, se învârtea în cerc. Poate că totul era zadarnic. Se ghidase după instinct, în cel mai bun caz după un indiciu. Era posibil să fi greşit complet.

Gil auzi primul zgomotul, ca şi cum s-ar fi zdrobit ceva. Începu să reia succesiunea pe care tocmai o

cântase.

— Stai! strigă Sabbie. Linişte!

Gil o ignoră. Trebuia să fie sigur că nu ratează succesiunea.

— Opreşte-te! îi ordonă ea grăbită.

Zgomotul creştea în intensitate. Era însoţit de huruitul unui motor de maşină care venea spre mănăstire.

— Stinge lanterna şi nu te mişca, şopti Sabbie. Apoi dispăru în întuneric. Uşa se deschise şi se închise cu repeziciune în spatele ei.

Gil se lăsă pe podea şi se propti cu spatele de scaun. Rămase nemişcat, în întuneric. Auzi cum se deschide o portieră. Cu fiecare pas care se apropia, pietrişul scrâşnea tot mai tare. Urmară un foşnet, apoi un geamăt surd. Apoi linişte.

Bâjbâi cu mâinile de-a lungul peretelui şi se duse la uşa laterală a mănăstirii. Încet, fără să facă zgomot, o deschise foarte puţin. Zări silueta lui Sabbie în lumina zorilor care mijeau. Stătea ghemuită la baza treptelor. La picioarele ei zăcea un trup cu faţa în sus. Portiera maşinii era tot deschisă.

— Adu-mi banda izolatoare din rucsac, îi ceru ea. Şi cuţitul. Stinge farurile mai întâi! Acum, înainte să-şi revină. Grăbeşte-te! se răsti ea.

Gil ezită. Voia să ştie cine zăcea inconştient la

picioarele lor. Voia să ştie ce-o să facă cu el. Mai mult decât orice, însă, voia să fie sigur că bărbatul culcat la pământ era legat fedeleş înainte de a-şi reveni. Se întoarse imediat cu banda izolatoare şi cuţitul.

— Acum dă-mi ceva să-i bag în gură, îi ceru Sabbie.

Gil se gândi la pantoful lui, apoi la un pumn. Nimic nu funcţiona. Duse mâna în buzunar şi scoase portofelul, apoi se gândi mai bine şi-l îndesă la loc neîndemânatic.

— Las-o baltă. Adu pătura, comandă ea.

Se întoarse cu ea într-o clipă.

— Cine naiba e?

— N-avem timp de discuţii. Tăie o bucată din pătură, o îndesă în gura intrusului şi-o prinse cu banda izolatoare. Apoi îşi vârî mâinile sub spatele şi braţele lui.

— Prinde-l de picioare.

Gil îşi încrucişă braţele şi scutură din cap. O durere ascuţită îi săgetă braţul. Se strâmbă, apoi se ridică în picioare ca să-şi comunice hotărârea fermă:

— Eu nu vreau să mă bag.

— Deja ai făcut-o. Ce-nţelegi prin pătrundere prin efracţie?

— Păi, da, dar nu e vorba de crimă.

Luna ieşi de după nori şi lumină slab scena macabră.

— Nu fi copil. Ţi se pare mort? îl întrebă Sabbie,

arătând spre pata umedă care se întindea între picioarele bărbatului.

Lui Gil i se făcu greaţă. Trupul neajutorat de la picioarele lui era o priveliţte greu de digerat, fie el victimă, fie agresor. Chiar mai rău decât lipsa de îngrijorare a lui Sabbie.

Are mult antrenament. Greaţa îl copleşi.

— Cine e? întrebă Gil.

— Tipul de la întreţinere. Face ordine şi pregăteşte mănăstirea pentru vizită. Nu trebuia să apară decât peste jumătate de oră, îl lămuri ea.

— *Ştiai* că trebuie să vină? întrebă Gil uimit.

— Ghidul a vorbit despre el când eram în grădină. E cumnatul ei.

— Minunat.

Sabbie vorbi repede, pe tonul unei persoane care explica de ce întârzie masa cu zece minute.

— Aşa cum văd eu lucrurile, dacă mă gândesc la vânzătorul de la fierărie care se interesa de ce ne trebuie obiectele cumpărate, la criza ta de diabet din timpul vizitei şi acum la ăsta – arătă cu capul spre figura nemişcată de la picioarele ei – poliţiştii o să-şi dea seama imediat cine a intrat în mănăstire. O să descopere uşor de unde provine pătura, iar banda izolatoare e plină de amprentele noastre.

— Păi, curăţ-o!

— Şi pe partea lipicioasă? Mai avem puţin peste o oră. Vrei să stăm de vorbă în continuare sau să găseşti manuscrisul? Se întoarse şi se îndreptă spre capelă.

Gil o ajunse din urmă din trei paşi.

— Ce facem cu el? Şi cu maşina?

— Am vrut să-l aşez într-o poziţie mai confortabilă pe bancheta din spate, dar tu n-ai vrut să te bagi, aşa că acum o să zacă mai departe pe pietriş până vin turiştii pentru primul tur, în jurul amiezii. Până atunci, noi o să fim de mult plecaţi, cu sau fără manuscris.

— La amiază? N-o să-i simtă nimeni lipsa până atunci?

— Nu, e-un beţiv, răspunse Sabbie. În semiîntunericul din curte, schimbă bateriile lanternei la fel de repede ca la lumina zilei. Ştii care-i problema?

Direct la subiect.

— Nu, nu eu, reluă Sabbie, parcă citindu-i gândurile. Tu eşti.

— Eu? rosti Gil uimit.

— Da. Ai spus că lucrezi pe baza intuiţiei şi-a experienţei, dar ţi-ai petrecut ultima jumătate de oră stând în faţa orgii şi lucrând cât de metodic ai putut. Ai lucrat logic şi sigur. Şi total greşit.

Avea dreptate. Odată ce descoperise mesajul lui Elias în norii de pe tapiserie, Gil îl folosise aşa cum ar fi făcut-o oricine. Nu aşa ar fi procedat Elias, după cum

nici el n-ar fi trebuit s-o facă.

Acum ştia exact care e următorul pas. Se lumina şi nu era sigur că mai aveau suficient timp.

— la bancnota asta de un dolar şi citeşte-mi ultima parte a mesajului ascuns, spuse el. Începe cu partea cu cerurile care se vor deschide.

— „Atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepţi...”

— Da, bine. Am trecut de asta, mergi mai departe.

— „... căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin...”

— Asta e! strigă Gil. „Cu vorbele celor care au venit înaintea lor.”

— Cine a venit înainte?

— Jurnalul e scris în latină, dar, dacă manuscrisul a fost creat pe vremea lui Isus, trebuie să fie în ebraica veche!

— Sau în aramaică. De la cap la coadă, adăugă Sabbie în şoaptă.

— Corect. Am cântat succesiunea de note invers.

Gil se aşează pe scaun şi aşteptă ca Sabbie să-şi reia poziţia la foaie.

— Pompează, strigă el.

Avea mintea clară şi se concentra la maximum. Ţinu evidenţa fiecărei combinaţii şi permutare care trebuiau încercate, apoi repetă succesiunea în ordine inversă –

de la dreapta la stânga – ca în ebraică, limba străveche a celor sosiţi înainte.

Nu se întâmplă nimic până la finalul celei de-a şasea combinaţii inverse. Pocnetul puternic sparse liniştea, apoi se transformă într-un huruit de moară asurzitor care umplu capela. Roţi, mecanisme şi contragreutăţi înţepenite de un mileniu se puseră în mişcare cu un geamăt din străfundurile pământului.

Masa altarului se zgudui, gata să cadă. Biblia de pe ea alunecă spre margine, iar crucea mare din mijloc se clătină periculos. Gil sări de pe scaun şi, în lumina lanternei pe care încă o mai avea fixată pe cap, prinse crucea minunat lucrată cu o mână şi Biblia cu cealaltă. Durerea din mâna rănită îi cuprinse braţul până la umăr. Pânzele care acopereau altarul alunecară în jos. Se aplecă şi le luă cu două degete de la mâna sănătoasă, apoi sări imediat de pe lespedea de piatră care aluneca sub el.

Sabbie veni repede lângă el şi mută lumina la picioarele lui. O deschizătură mare şi dreptunghiulară apăru acolo unde, numai cu un minut înainte, fusese lespedea de piatră. Se aplecă să vadă mai bine. Descoperi partea de sus a unui şir de trepte chiar la marginea deschizăturii.

Stăteau unul lângă altul şi se uitau la întunericul de dedesubt. Lespedea se opri brusc.

Gil aşează uşor crucea şi Biblia pe masa acum nemişcată şi-şi smulse lanterna de pe cap. Ţinând-o cu grijă în mâna rănită, o prinse pe Sabbie cu cealaltă şi coborâră amândoi în deschizătura care-i aştepta de aproape o mie de ani.

Capitolul 34

Câteva minute mai târziu
Altarul capelei

Gil mergea înainte prin încăperea subterană. Mirosul de mucegai era înăbuşitor. Lanterna lui pâlpâi, iar lumina slăbi în intensitate. Mai rezistă câţiva metri, apoi se stinse. Baza scărilor rămase în beznă.

La a opta treaptă atinse pământul. Se îndreptă şi se lovi cu capul de tavan. Rezultatul impactului se simţi imediat, neiertător. Piatra dură şi umedă îi zgâriase pielea fină de pe cap, şi simţi durere în ceafă şi umeri. Instinctiv, o trase pe Sabbie jos, ca să nu păţească la fel. Apoi, amintindu-şi că era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă, îi dădu drumul şi-şi permise luxul să alunece pe podea, doborât de durere.

— Hai, îl chemă ea. Nu avem timp de pierdut. Mergi aplecat, dat ţine-ţi capul deasupra inimii. Aşa n-o să se

umfle.

— Ai învăţat asta în armată, nu? se răţoi el. Pipăi oul care îi apărea în vârful capului. Îşi simţi degetele umede şi lipicioase. Nu se mai întrebă de ce simţea miros de sânge.

Sabbie nu-i dădu nicio replică impertinentă şi, măcar acum, nicio instrucţiune. În liniştea din jur, Gil îşi închipui c-o înghiţise camera cu aspect de mormânt.

Nu suntem doriţi aici. Aşa simt. La fel ca tipii care-au descoperit mormântul lui Tutankhamon, o să fim ucişi pe rând, până...

— Nu mai face pe ciudatul cu mine, rosti Sabbie, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Elias vrea să fii aici. Nu faci decât să urmăreşti firimiturile pe care le-a lăsat el în urmă.

Îl cuprinse brusc un calm inexplicabil. Se simţea bine. Foarte bine. Nu erau intruşi, ci musafiri invitaţi, cu complimente din partea unui călugăr care se aştepta ca ei să ducă la bun sfârşit sarcina începută de el.

Gil se ridică încet în picioare şi, rotind lanterna, încercă să cuprindă cu privirea toată încăperea. Simţi, mai degrabă decât văzu, că era goală. I se opri inima în loc.

— Nu înţeleg. Dacă nu-i nimic în camera asta, de ce a săpat-o Elias? întrebă el. I se simţea disperarea în voce.

— Nu fi idiot, îl apostrofă Sabbie. Elias n-ar fi

construit ditamai locul doar pentru un manuscris. Nici dacă ar fi intenţionat asta, n-ar fi reuşit s-o facă fără să-l vadă ceilalţi călugări. Nu, cred că e una din încăperile construite înainte de vremea lui. Mănăstirile astea vechi au fost întruna atacate şi prădate de soldaţi francezi, marinari spanioli, chiar şi de piraţi. După fiecare raid, călugării rămaşi în viaţă reconstruiau edificiul, adăugându-i pasaje secrete în care, în eventualitatea unui nou atac, să ascundă artefactele pe care urmau să le achiziţioneze. Rezultatul a fost un labirint ameţitor de tuneluri subterane care se încrucişau sub mănăstiri ca nişte colonii de furnici. Adesea, călugării săpau la întâmplare încăperi pentru refugiu, pentru ca, dacă tunelurile erau descoperite, să reuşească să supravieţuiască şi să reia munca de construcţie. De-a lungul secolelor, aceste camere au fost date uitării. Fac pariu că Elias a descoperit-o pe asta şi şi-a dat seama că, blocând intrarea cu ajutorul pasajului muzical, găsise ascunzătoarea perfectă pentru manuscris.

— Deci dacă manuscrisul e să fie găsit undeva, acesta e locul? întrebă Gil, plin de speranţă.

— Da, răspunse Sabbie, dacă nu ne-a luat-o altcineva înainte.

Sabbie înaintase. Se ajuta de lanterna care se stingea şi lumina sistematic pereţii plini de umezeală şi

mucegai.

— Miroase a moarte, remarcă Sabbie simplu.

Moartea unui vis. Îmi pare rău, Elias. Se pare că cineva a ajuns aici înaintea noastră.

Gil continuă să mişte lanterna în arc de cerc ca să vadă cât mai mult şi merse fără tragere de inimă de-a lungul peretelui, spre locul opus celui în care se afla Sabbie. Era o muncă zadarnică, dar ea sigur ar insista să cerceteze totul temeinic. S-ar putea să descopere un indiciu despre cel care descoperise manuscrisul înaintea lor.

Îl lovi mai întâi cu piciorul drept. Era într-un colţ, pe podea. Înfipt atât de adânc că ar fi trecut pe lângă el dacă s-ar fi bazat numai pe lumina slabă a lanternei. Gil se îndreptă surprins şi se lovi din nou cu capul de tavan. Nici nu se mai gândi la durere.

Sabbie îi spuse ceva. O ignoră. Îngenunche pe piatra rece şi dură ca să vadă mai bine şi zări o grămăjoară de haine negre, acoperite cu aceeaşi substanţă lipicioasă de pe pereţi. Lanterna pâlpâi, apoi se stinse. O scutură cu forţă şi reuşi să mai lumineze cu ea o secundă, apoi se făcu întuneric.

— Vino-aici! strigă Gil.

Sabbie era deja lângă el.

— Aici, la picioarele mele.

Cutia de lemn smolit era aşezată pe o piatră plată, nu

mai mare decât o tavă. Peticele de material negru care atârnau din cutie o făceau să semene mai degrabă cu o franzelă mare şi mucegăită, nu cu un obiect preţios. Lemnul putrezise pe la colţuri, prin micile crăpături apărute zărindu-se ceva verde. Dar cutia era sigilată cu smoală şi imposibil de deschis fără să fie distrusă.

Se aplecară amândoi, gata să se lovească, mijind ochii ca să vadă detaliile în lumina slabă. Şi lanterna ei pâlpâi şi se stinse.

— Ticăloşii! exclamă Sabbie. Probabil vând bateriile vechi turiştilor, bolborosi ea, mai mult pentru sine.

Stăteau amândoi pe întuneric, cu comoara visată la picioare. Rotiţele din creierul lui Gil se învârteau ca să găsească o soluţie logică. Dar ideea îi veni Sabbie.

— Aparatul de fotografiat! strigă ea.

— Excelent! Bliţul va lumina destul ca s-o ambalăm.

— Nu, îi explică ea, am vrut să spun că trebuie să facem nişte fotografii. Se va pune la îndoială autenticitatea lui. Pe lângă asta...

— Fotografiile pot fi falsificate, replică Gil automat, apoi renunţă la subiect. Dacă voia fotografii, atunci fotografii va avea. Şi el va obţine lumina de care avea nevoie.

Sabbie porni încet spre trepte. Ajunse în capul scării într-o clipă şi-l strigă:

— Eşti gata? O să le fac de-aici, de sus.

— Da.

Primul bliţ îl orbi. Închise ochii prea târziu şi, aşteptând să nu mai vadă roşu şi ca ea să facă fotografiile pe care le voia, se gândi cum să protejeze mai bine ceea ce descoperiseră. Înveli cutia în pătură pe pipăite şi ridică pachetul sub braţ.

Îl propti de şold şi simţi cum îi încălzeşte plăcut spatele. Sabbie fotografia întruna şi-i făcea lumină.

— Nu mai sta înţepenit acolo. Apropie-te de scări, îi strigă ea.

Dar Gil nu se putea mişca şi nu putea spune de ce. Se simţea slăbit de bucurie, dar şi puternic în acelaşi timp. Simţi furnicături în mâna care-i pulsa din cauza durerii provocate de Sabbie când îi scosese aşchia de leandru. Instinctiv, Gil duse rana la gură. Căldura i se răspândi pe buze şi pe gât, îi înconjură ceafa şi capul, apoi coborî pe piept. Inima îi sări din piept, bătând cu forţă, apoi ritmul ei se linişti. Niciodată nu mai trăise un asemenea sentiment de beatitudine.

Cu pachetul strâns sub braţ, porni spre lumina slabă a zorilor care pătrundea prin capela de deasupra. Ieşind din întuneric, trase aer adânc în piept, ca şi cum atunci ar fi respirat pentru prima oară. Era dulce şi răcoros şi îl umplu de un sentiment de veselie pe care nu-l credea posibil.

Nefiind conştientă de schimbările petrecute cu Gil,

Sabbie începu să se gândească cum să pună lespedea la loc, câte fotografii mai putea face şi la ce mai trebuiau să dovedească.

Capela arăta ca şi cum ar fi fost luminată pe dinăuntru. Copleşit de tandreţe, Gil aştepta răbdător ca ea să încheie cu lista de lucruri care trebuiau făcute.

E speriată. Planurile îi dau siguranţă.

— Lespedea se va închide, iar camera subterană va aluneca din nou în uitare, spuse el încet. Nu-ţi face griji.

— Cum de eşti aşa sigur?

Nu-i răspunse.

La cererea lui, Sabbie se întoarse la foalele orgii, iar Gil cântă succesiunea de note de parcă ar fi exersat-o ani de zile. Era aceeaşi frază muzicală care deplasase lespedea şi le deschisese calea spre încăperea subterană.

Cu o mână pe cutia aşezată lângă el, pe scaun, Gil cântă succesiunea de note care deschisese camera, dar de data asta în ordine inversă. Mecanismele puseră lespedea în mişcare şi îndepărtară orice urmă a încăperii subterane, în afara unor zgârieturi proaspete de pe podea.

Sabbie murmură câteva cuvinte de uşurare. Gil nu făcu asta. Ştia că se va întâmpla aşa, de parcă Elias i-ar fi şoptit ce să facă.

— Mă întorc imediat, îi spuse Sabbie, ieşind pe uşă.

Reveni peste câteva minute şi-l informă că muncitorul era tot afară, rece.

— Eşti sigură că nu-i mort?

Sabbie ignoră întrebarea şi luă rucsacul.

— Eşti gata? îl întrebă. Adu cutia aici. E mai multă lumină.

Gil veni la ea, lângă geam.

Cu mare grijă, îndepărtară smoala cu cuţitul şi deschiseră încet cutia. În faţa ochilor le apăru comoara pentru care muriseră Elias şi fratele lui. Iar cuvintele ei ascundeau un mesaj care aştepta de două mii de ani să fie descifrat.

Gil legănă cutia deschisă în braţe, dar nu atinse manuscrisul. Şi Sabbie avea ezitări. Ar fi fost un sacrilegiu să-l atingă. O rază de soare lumina locul în care stăteau. Acum, dimineaţa, manuscrisul care nu văzuse lumina zilei de o mie de ani reflecta razele binevenite ale soarelui şi părea că voia să comunice cu ei.

Gil luă mâna lui Sabbie, mângâie uşor cu ea manuscrisul şi lăsă vocea străveche să o pătrundă şi să-i vorbească.

Capitolul 35

Ziua a zecea, în zori

Sabbie îi zări de la distanţă.

Cu câteva minute înainte, intrarea hotelului li se păruse atrăgătoare, un sanctuar care le ura bun-venit după noaptea lungă petrecută la mănăstire, oferindu-le şansa de a cerceta incredibila lor descoperire. Acum însă, după spusele lui Sabbie, aceeaşi intrare ascundea nişte potenţiali asasini.

Sabbie se ghemui în spatele unui sac de gunoi şi-l trase pe Gil lângă ea. Mirosul era înfiorător.

— Să nu scoţi niciun sunet, şopti ea. Respiră pe gură, ca să nu simţi mirosul. Sunt doi, continuă ea. Exact acolo, în micul spaţiu dintre gardul înalt şi copaci. Arătă cu degetul spre partea îndepărtată a intrării în hotel. Unul e scund. Celălalt, mare şi gras. Al doilea nu pare capabil să se mişte prea repede, dar primul da, şi asta contează.

Gil miji ochii în lumina soarelui matinal şi încercă să-i zărească pe presupuşii lor urmăritori.

Doi bărbaţi în faţa intrării unui hotel. Atât şi nimic mai mult. Puteau să aştepte pe cineva. Gil încercă să vorbească logic cu Sabbie, dar ea era de neclintit. Nu se puteau întoarce la hotel.

— N-am de gând să stau în gunoi numai pentru că tu eşti paranoică.

— Sst, îi atrase ea atenţia. Nu eşti tu ăla care-mi tot spune să am încredere în instincte? Acum îţi spun că ceva nu e în regulă.

Fu nevoit să recunoască logica spuselor ei, care nu era deloc strâmbă. Nicio maşină, niciun autobuz, niciun taxi nu ar fi oprit pe o rază de cincisprezece metri în jurul bărbaţilor. Dacă aşteptau pe cineva cazat la hotel, puteau să fi ales între cel puţin zece locuri mai confortabile. Nu scoteau o vorbă, ci se uitau întruna unul la altul sau peste umerii celuilalt. Comportamentul lor nu avea nicio explicaţie logică. Şi, mai presus de toate, aşa simţea ea, adăugă Sabbie.

— Au venit după noi... şi după asta. Puse mâna pe rucsac, vrând parcă să protejeze preţioasa lor povară. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ne-au găsit atât de repede. Credeam că mai avem şi după-amiaza la dispoziţie.

— Pentru ce?

Încă o întrebare rămasă fără răspuns.

— Vino după mine, dar mergi aplecat.

Gil încercă să protesteze.

— Fac pariu că n-o să ştie că suntem noi de la distanţă. Taci din gură şi fă ce-ţi spun, îi ordonă ea. Mergi încet, dar nu atât de încet încât să ieşi în evidenţă. Trebuie să pari dezinvolt. Fii cu ochii pe mine, dar nu te purta ca şi cum am fi împreună. Dacă

mă opresc, te opreşti. Stai la zece metri în spatele meu. Dacă se întâmplă ceva, iei rucsacul şi fugi cât te ţin picioarele. Orice-ar fi, să nu fugi în aceeaşi direcţie ca mine... dacă mai pot fugi.

— Poftim?

— La trei. Unu... Sabbie se ridică şi începu să meargă lejer de-a lungul clădirii, în direcţia opusă hotelului, cea din care veniseră ei. Gil o urmă, conform instrucţiunilor. Întoarse capul să-i vadă pe cei doi bărbaţi, dar nu mai erau în acelaşi loc. Se uită spre Sabbie, vrând să-i comunice vestea bună, dar n-o mai văzu nici pe ea. Probabil că dispăruse într-una din clădiri. Încercă să-şi alunge panica. Poate c-ar trebui să se întoarcă şi să vadă unde a intrat. Nu, mai bine să meargă înainte şi să găsească o intrare în clădirile de pe strada vecină. Poate că-l aştepta acolo.

O mână puternică îl prinse de umăr, alta îi acoperi gura. Era târât pe o alee mică. Se străduí să-şi menţină corpul drept, îşi recăpătă echilibrul şi-l seceră cu picioarele pe agresor, care căzu la pământ.

— Bună treabă, Sherlock, şopti Sabbie. Se ridică. Vino după mine, aleea asta dă exact în strada următoare.

Norocul era de partea lor. Aleea continua de-a lungul a trei străzi. Erau la distanţă sigură de hotel şi de siluetele întunecate. Sabbie îl conduse la un taxi căruia îi făcuse semn.

— Unde putem mânca un dejun ca lumea? îl întrebă ea pe şofer.

La Maison era la cinci minute distanţă. Clientela era formată din oamenii de afaceri care compensau întâlnirile prea matinale îndulcindu-şi clienţii cu pâine prăjită caramelizată, muiată în cremă Devonshire.

Când şoferul termină de lăudat preparatele culinare şi de condamnat preţurile, ajunseseră deja în faţa restaurantului.

— Ne trebuie un loc public, dar liniştit, îi spuse Sabbie lui Gil. Ăsta e numai bun.

Public sau nu, Gil îi aprecie alegerea. Nu luase cina cu o zi înainte şi murea de foame. Simţi aromele îmbietoare chiar de la intrare, iar stomacul îi chiorăia. Duşmanii imaginari ai lui Sabbie dispăruseră şi va mânca în curând. Dacă, înainte de a termina masa, se va trezi în mijlocul unei scene de luptă din *Naşul*, cel puţin va muri fericit.

Şeful de sală îi studie din cap până-n picioare, privind reprobator ţinuta lor nepotrivită, formată din blugi şi pulovere sport. O privire rapidă pe lista de rezervări indică nepotrivirea sosirii lor neanunţate. Iar sprâncenele încruntate indicară că ambele ofense comportamentale puteau fi trecute cu vederea de o recompensă corespunzătoare.

Sabbie plasă cu discreţie o bancnotă în mâna şefului

de sală şi, cu o voce caldă, pe care Gil n-o mai auzise până atunci, îi ceru ajutorul. Veniseră fără să-şi facă rezervare şi nu erau îmbrăcaţi corespunzător întrucât compania aeriană le pierduse bagajele. În plus, era hipoglicemică şi trebuia neapărat să mănânce ceva.

Fură aşezaţi la o masă imediat şi asiguraţi că personalul va fi informat despre starea ei. Cele câteva mese ocupate erau departe de ei, probabil pentru a asigura liniştea discuţiilor legate de afaceri.

Un tânăr cu coşuri pe faţă le aduse cafea fierbinte şi-i întrebă dacă nu cumva doresc ceai. Fu înlocuit de un chelner băţos şi nervos.

Gil comandă rapid, fără să-i pese ce anume, câtă vreme era cald şi mult. Mâncarea fiind pe drum, formulă cea mai diplomată frază ca să înceapă o discuţie despre ultima criză de paranoia a lui Sabbie.

Dintr-odată, Sabbie înţepeni. Arunca priviri stranii peste umărul lui stâng.

— Nu te uita acum, îi spuse ea. Nu te uita! continuă să zâmbeşti şi să pălăvrăgeşti.

— Bine, spuse Gil, scoţând un zâmbet larg, cu gura aproape închisă. La cine să nu mă uit?

— La bărbatul care tocmai a trecut pe lângă noi. A venit după noi şi i s-a dat deja o masă. Nu-mi miroase-a bine.

— Zău? Păi, tocmai s-a aşezat la două mese în spatele

tău. O fi inventat o poveste mai mişto decât a ta cu hipoglicemia sau i-a dat bacşiş şefului de sală. Sau uite încă una bună: poate avea rezervare, adăugă Gil.

Sabbie îi ignoră tonul sarcastic.

— Nu cred. Am văzut lista de rezervări. Următoarea e doar peste o oră. Pe lângă asta, sunt aproape sigură că l-am văzut în tren şi la hotel ieri după-amiază.

— Şi de ce ţi se pare ciudat? Poate că a venit pentru o întâlnire de afaceri, ca şi ceilalţi. Gil îi arătă grupurile de indivizi care discutau în sala de mese.

— Ne urmăreşte, trase concluzia Sabbie. Nu e unul din cei doi care aşteptau la intrarea în hotel. Asta nu-i bine.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar când cineva urmăreşte pe altcineva n-ar trebui să se ascundă, ştii tu, ca să nu fie văzut? râse Gil.

— Nu, dacă e deştept sau vrea să fie văzut. În plus, adăugă ea scuturând din umeri, ca şi cum ar fi încheiat subiectul, şi el trebuie să mănânce.

La cererea lui Gil, li se aduseră mai întâi ouăle şi cârnaţii. Nu terminaseră de mâncat, dar chelnerul încercă să le ia farfuriile de două ori, ca să le arate că stăteau prea mult. Le trânti pe masă pâinea cu ou când luă capacul de pe vasul de porţelan. Gil refuză oferta exagerat de politicoasă a chelnerului de a-i mai umple o dată ceaşca de cafea, ca nu cumva să se pomenească

cu arsuri de gradul al treilea. Sabbie tăcea, vigilentă.

— Spune-mi ce face acum, îl rugă ea.

Gil se uită peste umărul ei şi îi raportă cu un sarcasm exagerat:

— Păi... uite ceva ciudat. Ia... da, ia micul dejun. Foarte ciudat, după părerea mea. Adică, fii atentă, noi am comandat ouă cu cârnaţi. Bingo! Şi el la fel...

— Mă duc la toaletă, spuse Sabbie şi se ridică. Uită-te dacă mă urmăreşte.

— Ai zis să nu mă uit, veni replica lui Gil.

— Stai aici, îl rugă ea, privindu-l fix.

Făcu câteva remarci despre viitoarea lui aniversare, îl sărută uşor pe frunte ca să păstreze imaginea unui cuplu iubitor, apoi porni spre capătul opus al restaurantului.

Gil îl studie pe bărbatul aşezat la două mese distanţă. De vârstă mijlocie, comun, cu siguranţă britanic, sărmanul individ stătea singur, citindu-şi ziarul şi mâncând. Gil închise ochii şi cedă oboselii. Fusese o noapte lungă şi incredibilă. Trupul lui avea nevoie de somn.

Ţinu ochii închişi numai o clipă, crezu el, apoi îi deschise tresărind. Bărbatul se ridicase de pe scaun, lăsând mâncarea pe jumătate terminată, şi se îndrepta în aceeaşi direcţie ca Sabbie.

Gil se gândi la nenumărate motive pentru care

bărbatul să fi plecat în grabă, începând cu pura coincidenţă şi terminând cu probleme intestinale. Dar prea semăna cu prima lui întâlnire, tot în restaurant, cu Sabbie şi profesorul Ludlow.

Îl urmări cum se îndreaptă spre toaletă. Poate că Sabbie va ieşi înainte ca el să dispară din raza lui vizuală şi va vedea că se speriase degeaba.

Umflătura vizibilă de sub braţul lui stâng îi făcu pulsul să-i crească. Sesizase aceeaşi umflătură la jachetele paznicilor de la porţile muzeului.

Are o armă.

Fără prefăcătorii, fără glume. Aflase adevărul. În timp ce el nu făcuse decât să ridiculizeze temerile lui Sabbie, ea îl ţinuse în viaţă şi protejase manuscrisul, nu era sigur în ce ordine. O luase în râs pentru că-i fusese mult mai uşor să facă asta decât să recunoască adevărul; în comparaţie cu manuscrisul, vieţile lor nu aveau nicio importanţă.

Se temea, şi nu doar pentru viaţa lui. Indiferent cine îi urmărea, era mult mai interesat de ea decât de el. El stătea acolo pe scaun, cu manuscrisul în rucsac, iar tipul plecase după ea.

Plecase după ea!

Trebuia să facă ceva. Să-l cheme pe şeful de sală şi să-i spună... ce? Că un bărbat înarmat s-a dus la toaletă? Ar putea fugi la ea s-o avertizeze sau s-o ajute, la

nevoie. Dar ce trebuia să facă cu manuscrisul?

La naiba cu manuscrisul! Nu pot să stau aici.

Dar, până la urmă, exact asta făcu, rămase pe loc. Aşteptă în linişte, nenorocit, pur şi simplu pentru că aşa îi spusese Sabbie. Înainte de a se ridica de la masă, îi plantase un pupic pe frunte şi-l rugase să nu se mişte de acolo. Indiferent ce se întâmplă. De data asta, o dată în viaţă, o asculta.

Trecură câteva minute până când Sabbie reveni, palidă, dar calmă.

— Te simţi bine? o întrebă Gil uşurat. Ştii că mie mi se întâmplă să fiu lăsat baltă de oamenii care merg la toaletă în restaurant.

Se opri, amintindu-şi de seara când îi văzuse pe Ludlow şi pe Sabbie împreună şi de soarta nefericită a celui dintâi, la numai douăzeci şi patru de ore după aceea. Pe un ton sobru, o întrebă:

— Te urmărea?

— Nicio problemă.

— Nicio problemă, nu te urmărea, sau nicio problemă, l-ai...

Chelnerul apăru cu nota, arătându-le clar că nu avea de gând să le mai aducă nimic, apoi se retrase.

Sabbie îi spuse că trebuia să-şi omoare timpul încă o oră până se deschidea agenţia de închiriat maşini. Cuvintele „să omoare” îl speriară mai tare ca niciodată.

— Ce-ar fi să luăm trenul înapoi? întrebă el, plin de speranţă.

— Nu e niciun tren până târziu, după-amiază. Mergem cu maşina.

Când veni chelnerul, Sabbie scoase încă un cec de călătorie şi i-l dădu lui Gil să-l semneze. El ezită, ridică din umeri şi semnă cu numele lui Ludlow, fără să mai protesteze. Ce mai conta încă un delict?

Chelnerul aproape că-i împinse afară şi trânti uşa după ei, fericit că a scăpat restaurantul de prezenţa lor mizerabilă. Aşteptară pe strada aglomerată, în speranţa că va apărea un taxi. Gil era convins că Sabbie era înarmată. Dar, cu sau fără ea, din cauza rucsacului pe care-l căra în spate, se simţea expus şi vulnerabil.

Începea să sosească tura a doua de clienţi pentru micul dejun şi, odată cu ei, câteva taxiuri. În siguranţă, pe bancheta din spate a maşinii, Gil îşi dădu seama că Sabbie nu-i spusese ce se întâmplase cu bărbatul care o urmărise la toaletă. Gândindu-se mai bine, nici nu-l văzuse revenind din nou la masa lui.

Capitolul 36

Câteva ore mai târziu
Agenţia de închiriat maşini Weymouth-Dorset

Aveau nevoie de o maşină cu patru locuri, îi spuse Sabbie. Una suficient de mare ca să desfăşoare manuscrisul.

— Nu poţi desfăşura un artefact atât de valoros pe bancheta din spate a unui automobil mic, adăugă ea.

Ca să plătească maşina închiriată, Sabbie scoase un alt card de credit, pe numele Sarkami. Numele îi suna cunoscut. Era tipul care se pricepea să lucreze în metal despre care îi povestise. Marele Artificier, sau aşa ceva. Cel care i-a prezentat-o lui Ludlow. În fine, n-avea importanţă.

Ştia că nu e cazul s-o întrebe de unde avea cardul lui de credit. Oricum nu i-ar fi spus adevărul. Iar dacă i l-ar fi spus, n-ar fi crezut-o, deci ce rost avea să mai întrebe? În plus, dacă respectivul card de credit le asigura maşina cu care să plece din Weymouth, ce mai conta?

— Eu iau manuscrisul şi mă aşez în spate ca să încep să-l traduc. Tu conduci. Să nu-ţi soliciţi prea mult braţul, îl sfătui ea cu blândeţe. Ţine-l cât poţi de ridicat.

Gil o privi mirat, apoi îşi privi braţul. În timpul aventurii lor, probabil că-şi scosese bandajul provizoriu pus de Sabbie fără să-şi dea seama. Întinse braţul spre ea, în locul unei explicaţii pe care n-avea cum s-o dea.

Rana roşie şi umflată provocată de aşchia de leandru abia se mai vedea. Dâra roşie a otrăvii de-a lungul braţului dispăruse odată cu durerea şi amorţeala care

indicau că toxina din plantă se împrăştiase în corp.

Nu mai văzuse răni care să se vindece atât de repede, recunoscu ea.

— Probabil că ai un sistem imunitar extraordinar.

— Imunitatea nu te apără de toxine dacă n-ai dobândit rezistenţă la ele. Nu e cazul meu, spuse Gil.

Când erau în mănăstire, durerea şi amorţeala se accentuaseră în timpul nopţii. La altar, când prinsese crucea care aluneca de pe masa zguduită, simţise o durere groaznică. Dar, din momentul în care pusese mâna pe manuscris, îi dispăruse orice urmă de disconfort.

Duse mâna la cap să-şi pipăie cucuiul, consecinţa impactului dur cu tavanul de piatră al încăperii subterane. Ştia ce va găsi înainte de a-l atinge. Cucuiul şi durerea dispăruseră. Nu mai rămăsese nimic din umflătura moale şi dureroasă.

Amândoi scuturară din cap, cuprinşi de uimire. Nu era nevoie de cuvinte ca să înţeleagă întâmplarea la care fuseseră martori.

Aveau de condus două ore, îi aminti Sabbie lui Gil, trei, dacă voiau să străbată Londra, cu traficul ei aglomerat. Ajunşi la periferia oraşului, o să-l îndrume ea spre un loc sigur. Până atunci, trebuia să conducă şi să se descurce de unul singur. Ea trebuia să se concentreze şi să scoată manuscrisul din cutie fără să-l

deterioreze.

— Cutia va fi necesară pentru autentificare, dacă se ajunge până acolo. Iar dacă se dovedeşte că manuscrisul e făcut din aceleaşi foi de aramă subţiri ca acela din peştera de la Qumran, să-l desfăşoare şi să-l traducă într-un vehicul aflat în mişcare era o întreprindere imposibilă. Dar, adăugă Sabbie, nu aveau de ales.

Sabbie mai avea o grijă pe cap. Jurnalul lui Elias dovedea existenţa unui manuscris care, pe vremea lui, fusese considerat o blasfemie. Aparent, punea la îndoială temelia creştinismului. Problema era că nu aveau de unde să ştie dacă mesajul va scoate la iveală ceva nou şi interesant pentru vremurile actuale.

— Interpretările date învăţăturilor şi faptelor atribuite lui Iisus s-au schimbat de-a lungul secolelor. În ceea ce unii au considerat un sacrilegiu la un moment dat, alţii au văzut dovezi de credinţă adevărată, conchise Sabbie.

Indiferent a cui viziune actuală o susţinea manuscrisul, importanţa descoperirii învăţăturilor lui Iisus, dictate de El şi scrise de cineva care a trăit alături de El, era foarte greu de estimat.

Gil se uită la ea prin oglinda retrovizoare.

— Ar fi o provocare pentru toată lumea creştină, comentă el.

— În mod sigur, *dacă* te bazezi pe jurnalul lui Elias.

Îi privi uimit imaginea în oglindă.

— Şi *dacă* crezi ce scrie în manuscris, adăugă ea.

— Ce motiv ar fi avut Elias sau autorul manuscrisului să mintă? întrebă Gil. Ce-ar fi câştigat?

— Ce motive avem noi doi? veni replica ei, însoţită de o ridicare a umerilor.

Gil îşi văzu de condus, ea, de manuscrisul pe care îl desfăşura cu atenţie. Mesajul i se dezvăluia cuvânt cu cuvânt. O umplu de bucurie, apoi de tristeţe. Povestea trădării îi amintea de povestea ei, promisiunea vindecării pleda pentru izbăvire. După ce desfăşură o parte fără riscul de a distruge documentul, începu să citească cu glas tare, ca să audă şi Gil cea mai frumoasă poveste a lumii, nerostită de nimeni până atunci.

Capitolul 37

Treizeci şi trei de ani înainte de crucificare
Sud-vestul Ierusalimului, drumul principal
spre Hebron şi Egipt

Hainele pe care fata le ţinea pregătite pentru nou-născut era cele mai fine din câte văzuse ea vreodată. Printre servitori se zvonea că stăpânul casei

le primise de la un general roman de rang atât de înalt că, se spunea, îi raportează direct lui Ponţiu Pilat.

Servitoarea se considera norocoasă că face parte dintr-o gospodărie cu stăpân renumit, a cărui prietenie era câştigată cu bunurile furate în raidurile campaniilor romane. Îşi permise fericirea – scurtă, numai de o clipă – de a atinge marginea materialului excepţional, închipuindu-şi cum ar fi să fie ea stăpâna casei şi să se bucure de luxul şi plăcerile pe care le poţi cumpăra cu bani.

Ţipătul stăpânei o trezi din reverie. Se întoarse la timp, ca să vadă cum moaşa aduce copilul plin de sânge pe lume.

— Asta-i ultima bătălie în care-a trebuit să lupte, o auzi ea pe bucătăreasa bătrână spunându-i doicii. Amândouă stăteau în prag şi priveau. Afurisitul ăsta mic n-o să ducă lipsă de nimic.

Tânăra servitoare roşi la vorbele răutăcioase, sperând că stăpâna ei nu le auzise. Fu chemată să ajute la îmbăierea şi înfăşarea sugarului în primele lui haine de mătase, aşa că uită de alte griji.

Haggai ben Asher aştepta lângă fântâna din curtea interioară de unul singur, cum vrusese el. Ţipătul primului său copil aduse cu el uşurarea pe care o aştepta. Copilul trăia. Astăzi s-a născut un fiu în casa lui Asher, iar numele lui va fi Micah, Domnul fie

lăudat.

Mai mult de douăzeci de ani, soţia lui se unsese sârguincioasă cu zeci de licori şi balsamuri prescrise de doctor, dar nu rămăsese grea. Perfect conştient că evreilor le era interzis să-şi ia a doua nevastă, se gândise totuşi şi la soluţia aceasta, ca să fie sigur că moştenirea lui va trece în mâinile generaţiilor următoare. Dar acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, lumea devenise iar frumoasă.

Muncise mult şi reuşise să facă negoţ şi să adune cantităţi mari de metale fine. Până astăzi, însă, nu avusese ceea şi ultimul ţăran primise fără nicio grijă şi preocupare: un fiu, un fiu minunat.

Când ieşea cu prietenii, Haggai o acuza pe nevastă-sa că nu e în stare să facă copii. Dar când stătea singur în încăperile sale, se întreba dacă, fără să-şi dea seama, nu-l jignise pe Dumnezeu. Poate că dorinţa de a strânge avuţii fusese atât de mare, încât Dumnezeu se supărase pe el. Totuşi, la fel ca tatăl şi bunicul lui, căuta siguranţa pe care ţi-o dau bogăţia, aurul şi pământurile care se puteau da în schimbul libertăţii în vremurile de restrişte din Ierusalim sau, la nevoie, în schimbul vieţii unui evreu. Plânsetul ascuţit al nou-născutului îi umplu inima de bucurie şi ştia că Dumnezeu îşi întorsese din nou faţa către el.

Unii oameni îl considerau trădător, prieten cu

duşmanul şi iubitor al lui. Alţii credeau că se apropie numai de cei cu aceeaşi origine nobilă. Iar alţii spuneau că, făcând negoţ numai cu fariseii din pătura de jos şi de mijloc, îşi trădase moştenirea de saducheu. Adevărul era că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dezbaterile pontificale nesfârşite din cadrul sectei despre superioritatea legii nescrise faţă de cea scrisă. Şi, dacă va fi să vină vreodată, cum se întâmplase în secolele anterioare, înainte de ocupaţia romană, când nu mai puţin de opt puteri mondiale îi dominaseră pe evrei, aceiaşi critici de acum vor veni la el să-i cerşească ajutorul, banii pe care îi adunase cu sudoarea frunţii, spunându-i că averile lui câştigate prin muncă grea trebuie folosite ca să le salveze vieţile nedemne.

Nu, el nu avea timp nici de discuţii, nici să se apere de criticile lor. Era un om cu simţ practic, tată de familie de-acum, şi ştia prea bine unde-o să ducă dezbaterile lor filosofice, când se aflau sub ameninţarea sabiei romane. Cu toate acestea, bârfele scornite de nenumăratele guri rele şi invidioase îi făceau viaţa grea în Ierusalim. Soţia lui se plângea de o schimbare în atitudinea servitorilor şi, deşi el nu-i confirmase bănuielile, ştia că pălăvrăgeala lor nu mai era o bârfă nevinovată.

Acum totul se va schimba. O să-şi mute soţia şi copilul nou-născut în casa cea nouă care se înălţă la

malul mării, lângă Qumran. Să ridici o casă uriaşă, la distanţă mare de Ierusalim, era ceva ieşit din comun. Prietenii şi familia i-au atras atenţia că soţiei şi copilului le va fi greu în locul acela îndepărtat, dar Haggai era sigur că nu vor duce lipsă de nimic, graţie avuţiei lui. Înainte de toate, se mândrea cu independenţa lui şi considera că acţiona logic, mai ales la gândul liniştitor că-şi va feri familia de ochi critici.

Imensa moşie care-l aştepta pe el, pe soţia lui şi pe copilul lor, Micah, era părăsită acum, supravegheată numai de un servitor, până în ziua când se vor încheia noul recensământ şi sistem de impozite impus de Cezar Augustus. Poate dacă regelui Irod nu i s-ar fi dat un an în plus pentru recensământ, copilul s-ar fi născut în casă nouă. Ce binecuvântare ar fi fost! Dar Haggai fu nevoit să recunoască, în sinea lui, că, amânând mutarea, va plăti taxele mai mari pe casă numai peste un an, iar asta era tot o binecuvântare. Da, toate erau la locul lor. Aşa cum trebuie să fie. La urma urmei, muncise din răsputeri ca să ducă un trai bun şi era corect să se bucure de el.

La câţiva kilometri depărtare, într-un staul, se auzi ţipătul ascuţit al unui alt copil nou-născut. În jurul lui nu erau nici servitoare, nici pânze fine cu care să fie înfăşat, nici promisiunea unei moşii întinse, unde să fie apărat şi alintat. Ca şi fiul lui Haggai ben Asher, acest

prim născut, sănătos şi puternic, a adus mare bucurie. Avea toată viaţa înainte.

Capitolul 38

Ziua a zecea, la mijlocul dimineţii
La nord-est de Weymouth, North Circular Road
În drum spre Londra

— De ce te-ai oprit? întrebă Gil.

— Pentru că aici s-a oprit Micah, la naşterea celui de-al doilea copil. Pe lângă asta, trebuie să mă duc la toaletă. Opreşte la următoarea staţie de benzină.

Gil încuviinţă din cap. Trebuiau oricum să cumpere benzină şi, pe deasupra, îl îngrijora ceva. O oprire scurtă îi dădea ocazia să-şi verifice bănuiala. Nu trebuia s-o alarmeze şi pe Sabbie, dacă nu era sigur. Până atunci, o s-o ţină pentru el.

— Deci ce părere ai? o întrebă.

— Nu sunt sigură. Ştiu destul de bine aramaica, dar n-am mai lucrat cu ea de mult, iar programul ăsta de traduceri nu-i bun de nimic. Dar, dacă reiese că al doilea copil e cine cred eu... Tu ce crezi?

Gil aranjă oglinda retrovizoare şi, pentru a zecea oară în ultimele zece minute, se uită în spatele lor.

— Credeam că manuscrisul e un text autobiografic.

Cel puţin aşa spunea jurnalul lui Elias, nu? Până acum, pare a fi povestea altei vieţi. Autorul manuscrisului nu spune un cuvânt despre el.

— Şi nici nu are de gând.

Pe tonul jovial care-i plăcea lui Gil, Sabbie explică motivul pentru care naşterile erau povestite la persoana a treia. În opinia ei, era foarte posibil ca povestea să fie, totuşi, autobiografică. Acum două mii de ani nimeni nu s-ar fi gândit să-şi povestească viaţa la persoana întâi. Totul se scria ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva. Relatarea la persoana întâi nu era ceva obişnuit.

— Gândeşte-te la Evangheliile din Noul Testament. Imaginează-ţi ce ciudat ar fi ca Luca să spună: „În ziua aceea, eu şi Iisus am discutat asta şi asta, şi a venit la noi o femeie...” Pe atunci, lucrurile se descriau prin ochii unui martor, deşi autorul era şi el implicat. Chiar şi acum o mie de ani, când Elias a povestit cum a murit fratele său ars pe rug, a folosit metoda vremii. Ultima parte, în care prezintă arderea pe rug şi propriile lui sentimente, nu e doar neobişnuită, ci complet nouă. Şi era, probabil, considerată o erezie.

— Deci autorul manuscrisului şi-a scris povestea vieţii ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, spuse Gil.

— Da, dar acum două mii de ani nimeni nu s-ar fi gândit să-şi scrie biografia. Ideea că suntem destul de

importanţi ca să lăsăm în urmă o poveste autobiografică e un concept modern. Dacă te gândeşti că, în vremurile de atunci, individul în sine era total neimportant, dacă te gândeşti că nici măcar nu se scria la persoana întâi, rezultă că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-şi scrie povestea vieţii pe un manuscris de aramă, dacă nu cumva...

— ...povestea era atât de importantă...

— ...sau unul dintre cei implicaţi în ea era atât de important... adăugă Sabbie.

— ...încât trebuia scrisă, concluzionă Gil.

— Exact.

Nu mai era nimic de spus. Trebuiau să aştepte ca manuscrisul să le spună şi restul poveştii.

Se apropiau de o staţie de benzină. Gil nu ridică piciorul de pe pedală până când nu fu gata să treacă de drumul lateral. Apoi fără să semnalizeze, coti pe rampă.

— Hei, strigă Sabbie. Vreau să rămânem întregi.

— Eu, tu şi documentul? o tachină el, apoi redeveni serios. Stai liniştită, şi eu am aceeaşi intenţie.

Rămase cu ochii în oglinda retrovizoare, aşteptând să apară automobilul negru, care îi urmărea de douăzeci de minute. Nicio maşină nu veni după ei în staţia de benzină. Îşi aruncă ochii pe autostradă, la timp să vadă automobilul negru trecând pe lângă staţie în drum spre

Londra. Pericolul exista doar în mintea lui.

Umplu rezervorul cât Sabbie merse la toaletă. Când o văzu că se întoarce, îi făcu semn că se duce şi el.

Sedanul verde nu i-ar fi atras atenţia, dacă n-ar fi fost plăcuţa roşie, ca a lor şi a automobilului negru care-i stârnise îngrijorarea. Vezica lui putea să mai aştepte. Nu putea s-o lase singură pe Sabbie.

— Credeam că vrei şi tu la toaletă, îi spuse ea, uimită de întoarcerea lui rapidă.

— Spune-mi, o întrebă în timp ce apăsă pedala, toate maşinile închiriate din Anglia au plăcuţe de identificare roşii?

— Nu. De ce?

N-avea rost s-o alarmeze.

— Eram doar curios. Era un fel de joc cu ele în copilăria mea. Nimic important.

Sabbie ridică umerii şi se întoarse la traducere.

Gil conduse cu ochii mai mult în oglinda retrovizoare decât la drumul din faţă. Deşi nu zări nicio maşină mai deosebită în spatele lor, ştia că erau urmăriţi. Cine venea pe urmele lor şi cu ce maşină erau întrebări la care nu avea niciun răspuns. Nu încă.

Trecu jumătate de oră până să-şi dea seama că nu plătise benzina cu care mergeau spre Londra. Zâmbi şi ridică şi el din umeri.

Am s-o trec pe lista mea cu infracţiuni.

Capitolul 39

Cu şaptesprezece ani înainte de crucificare
La jumătatea drumului dintre Medeba şi Bethlehem

Micah îşi reţinu lacrimile până ajunse la peşteră. Odată aflat în siguranţă, într-un loc despre care numai el ştia că există, îşi permise luxul să-şi dea frâu liber sentimentelor. Lacrimile îi brăzdau obrajii plini de praf. Măcar nu le dăduse satisfacţia să-l vadă plângând. La urma urmei, trecuseră trei ani de la Bar Mitzvah şi, chiar dacă asociaţii tatălui său îl tratau tot ca pe-un copil, era considerat major printre ceilalţi evrei. Toţi cei patru ucenici din atelierul tatălui său erau deja însuraţi la vârsta lui, iar unul avea deja un băiat. Dar fiecare se comporta mai copilăreşte decât băieţii mai tineri care îi înlocuiseră şi îi cerşeau atenţia.

În dimineaţa asta, ca să-şi demonstreze priceperea, cei trei fii ai asociatului celui mai în vârstă al tatălui său îl făcuseră pe Micah s-o ia la goană. Luaseră fiecare câte o suliţă dintre cele noi şi făcuseră un cerc în jurul unui ied. Aruncaseră pe rând suliţele în bietul animal îngrozit. La sfârşit, iedul se târî spre mama lui, sângerând şi behăind, apoi muri, cu suliţele atârnându-i în carnea sfâşiată.

Când Micah începuse să strige şi să-i ameninţe pe băieţi dacă nu se opresc din măcel, aceştia smulseseră suliţele din iedul mort şi porniseră după el. În orice altă zi, poate că s-ar fi gândit la ce-i aşteaptă dacă se atingeau de fiul lui Haggai, dar erau atât de ameţiţi de putere că nu le mai păsa de nimic.

Jonah, capul fierarilor tatălui său, îi îndrumase într-o direcţie greşită, pentru ca Micah să aibă timp să fugă. Tatăl lui s-ar fi albit la faţă dac-ar fi aflat de fapta lui Jonah. Haggai punea mare preţ pe capacitatea unui bărbat de a răspunde la violenţă cu violenţă. Ar fi fost şi mai furios dac-ar fi ştiut că fierarul îi dă învăţătură fiului său. La urma urmei, Micah era fiul cel mai mare din familia cea mai bogată din cartier şi era menit pentru lucruri mult mai înălţătoare decât cele aflate de la un fierar neştiutor.

Pentru Micah însă, orele petrecute cu fierarul erau cele mai frumoase din viaţa lui. De la el învăţase să vadă lumea întreagă într-o bucată de metal şi în abilitatea cu care-l prelucra în acea clipă.

— Nu, nu! exclama Jonah. Nu scobi argintul. Metalul e ca o femeie. Trebuie s-o încălzeşti cu tandreţe, numai când e moale şi maleabil se va mişca aşa cum vrei. Ţine minte, când vine vorba de un metal, de femei sau chiar de viaţă, trebuie să aştepţi momentul potrivit. E cea mai importantă abilitate, dar şi cel mai greu de învăţat.

Răbdare, ai răbdare, adăuga Jonah. Îi ciufulea părut băiatului. Asta e diferenţa dintr-un fierar priceput şi un maestru. Şi numai cu răbdare devii un soţ bun.

Pe atunci, Jonah îşi irosea înţelepciunea cu Micah. La fel au păţit şi criticii aspri ai tratamentului barbar aplicat celor săraci şi sclavilor. Dar în anii care au urmat, înţelepciunea lui Jonah fu pentru Micah lumină călăuzitoare atunci când nu era nimeni de la cine să ceară mângâiere sau un sfat.

Dacă tatăl lui Micah ar fi aflat de sfaturile lui Jonah despre prelucrarea metalelor sau despre viaţă, probabil că l-ar fi omorât. Ideile radicale ale meşterului fierar, inclusiv cele despre tratamentul egal care trebuia aplicat tuturor oamenilor, nu erau decât erezii.

Micah bănuia că mama lui ştia despre orele petrecute de el cu fierarul, deşi nu pomenise nimănui de ele. Nici când află că Jonah e mort, că nu s-a descoperit cauza morţii, că n-a fost nimeni la înmormântare. Nici măcar atunci. Micah păstră secretul, plânse în tăcere şi încercă disperat să-şi amintească sfatul înţelept şi iubitor pe care-l luase de bun atâţia ani la rând. Jonah îi fusese tată în mai multe privinţe decât îi va fi Haggai vreodată.

Vocile agresorilor lui Micah nu se auzeau în peşteră, în locul îndepărtat unde stătea lângă colecţia lui de instrumente şi resturi de metale preţioase. Trase aer

adânc în piept. N-o să-l găsească aici niciodată.

Micah trase lângă el o bucată de aramă ondulată. Luă ciocanul de lemn şi fetrul, cu care era la fel de obişnuit ca şi cu propriile mâini. Începu să lovească metalul proptit de piatra netedă care-i servea drept banc de lucru şi se lăsă prins de ritmul hipnotizant al loviturilor de ciocan. Durerea provocată de cruzimea agresorilor lui se stingea pe măsură ce metalul se netezea şi începea să strălucească.

Niciodată n-a fost altfel. Deşi voia din tot sufletul să fie acceptat de ceilalţi şi să aibă prieteni, dorinţa lui era ca stelele, iluzorie şi imposibil de atins. Prea mult aici, prea puţin dincolo. În ciuda timpului petrecut cu esenienii din apropiere, păstrătorii credinţei tot intrus îl considerau. Jonah îşi spunea că n-aveau încredere în el din cauza tatălui său bogat, dar ştia că nu era numai atât la mijloc.

Era atras de ei pentru că le respecta idealurile şi pentru că Jonah îi admira atât de mult, dar nu se putea împăca deloc cu ascetismul lor. La început, traiul lor privat de posesiuni materiale şi relaţii personale reprezentase o alternativă a lumii oferite de tatăl său, a celor bogaţi şi puternici. Dar, după un timp, Micah observase că zgârcenia omenească nu dispărea nici printre cei mai religioşi oameni, ci doar îşi schimba forma şi devenea, în loc de foame de avuţii, foame de

materialism spiritual.

Chiar şi printre cei mai tineri, orfanii şi proscrişii adoptaţi de esenienii care trăiau în condiţii mizerabile în comparaţie cu cei mai săraci servitori ai tatălui său, un tânăr era considerat virtuos numai în funcţie de devoţiunea sa faţă de Dumnezeu. Nu conta că se purta crud cu omul care-l luase la el în casă când nimeni nu-i oferise adăpost şi mâncare, nu conta că nu mişca un deget pentru ceilalţi copii sau pentru celelalte suflete devotate care îl acceptaseră printre ele ca pe unul de-ai lor. Câtă vreme părea cel mai pios şi, prin vorbe şi fapte, i se supunea lui Dumnezeu, se bucura de cel mai adânc respect printre esenieni.

În acelaşi timp, Micah nu se putea imagina ca saducheu, conspirând pentru putere, întotdeauna în numele Atotputernicului, nici ca fariseu, prins în dezbateri nesfârşite despre amănunte nesemnificative care, zice-se, le dovedeau devoţiunea faţă de Dumnezeu, un Dumnezeu care, pentru Micah, se detaşase chiar de nevoile şi zbaterile celor care-l adorau.

Pieptul lui Micah se umplu de un dor de nedescris. Ar fi dat orice să aibă un prieten, un confident, fie el om, fie o zeitate, nu conta, cineva care să-l înţeleagă, să-l iubească şi să-l aline pe tânărul care se lupta din tot sufletul să găsească rostul şi bunătatea vieţii, un suflet

care visa la egalitatea între oameni, între bărbaţi, femei, servitori şi, de ce nu, sclavi.

Visurile lui îi erau o povară la fel de mare ca bogăţia tatălui său, pentru că ele îl îndemnau să exploreze lumea, în timp ce bogăţia îi stătea în cale. Îi datora prea mult unui tată care-l copleşise cu un lux invidiat până şi de fiul unui centurion roman. Îi era obligat şi mamei sale, care-i dăduse viaţă, surorilor sale mai mici, şi servitorilor, care contau cu toţii ca el să ducă mai departe moştenirea financiară a familiei şi să le ofere sprijin la bătrâneţe.

Viaţa lui plină de aventuri şi descoperiri fusese schimbată pe un trai împovărat de obligaţii cu mult înainte ca el să ştie ce înseamnă acest cuvânt. Nu avea cale de scăpare. Soarta lui nu era diferită de cea a celui mai sărac evreu devenit sclavul romanilor. Amândoi erau prizonierii altuia.

Atâta doar că închisoarea lui era plină de avuţii. Când îi împărtăşise gândurile sale lui Jonah, fierarul se făcuse alb la faţă de frică:

— Să nu pomeneşti niciodată tatălui tău despre lucrurile astea, îl avertizase el ferm. O să fie sfârşitul tău. Nu te mai gândi la aşa ceva.

Jonah avea dreptate. Să aducă vorba despre asemenea lucruri însemna să atingă punctul sensibil care există într-un om, să se confrunte cu

inimaginabilul şi să anuleze orice viitoare relaţii cu omul respectiv. Dacă ar fi încercat să-şi exprime dorinţele în faţa tatălui său, dacă ar fi scos o singură vorbă de nemulţumire faţă de traiul pe care Haggai i l-a pus la dispoziţie cu atâta grijă, ar fi denigrat tot ceea ce tatăl său considera valoros. Şi nu ar fi avut nimic de câştigat.

Când responsabilităţile unei vieţi condamnate din start păreau de-a dreptul copleşitoare, Micah căuta singurătatea în peşteră şi în lucrul cu metalele. În vreme ce meşterii tatălui său confecţionau săbii care omorau oameni, el crea numai lucruri frumoase, care nu făceau rău nimănui.

În lumina slabă a peşterii, Micah ciocănea în continuare tabla de aramă. Se legăna în ritmul loviturilor şi se închipui plimbându-se liber sub razele soarelui, înalt şi curajos, aducând adevăr şi pace în sufletele semenilor, apoi urcând la cer, unde îl aştepta un Dumnezeu binevoitor.

Tatăl ceresc fu repede înlocuit de unul pământean, mânios că fiul său uitase de aniversarea pentru care făcuse atâtea pregătiri. Mama lui Micah, Ruth, e probabil îngrijorată, îl imploră pe tatăl lui să aibă răbdare, îi liniştеşte surorile şi se roagă ca primul ei născut să nu fie bolnav.

Tatăl îi promisese că, de ziua lui, îi va îndeplini

dorinţa de a-l lua cu el în expediţia pe Drumul Mătăsii. Ştia că Haggai regreta promisiunea făcută, iar întârzierea lui era scuza perfectă ca să-l mai amâne un an. Puse repede jos uneltele şi bucata de aramă şi fugi din peşteră, renunţând la precauţiile obişnuite de a pleca neobservat.

Capitolul 40

Ziua a zecea, la amiază
La nord-est de Weymouth, North Circular Road
În drum spre Londra

Sabbie ridică ochii de pe manuscris şi-l surprinse pe Gil privind în oglinda retrovizoare.

— Avem o problemă, spuse ea.

De unde naiba ştia?

Gil urmărea sedanul verde din spatele lor de jumătate de oră. De când plecaseră de la benzinărie, se ţinea la distanţă de o maşină de ei. Deşi drumul cotea şi soarele nu se mai reflecta în parbrizul maşinii, tot nu-l vedea bine pe şofer.

Încercând să-l oblige să-i depăşească, aprinse luminile de ceaţă şi încetini cât putu de mult. Maşina din spate făcu la fel. Nu mai avea nicio îndoială. Erau urmăriţi, iar şoferul nu avea de gând să se ascundă.

— Ai vreo idee? o întrebă Gil pe Sabbie.

— Da, cred că va trebui să-l tăiem, răspunse ea, fără să-şi ridice ochii de la manuscris.

— Poftim?

Sabbie repetă recomandarea, apoi adăugă:

— N-aş vrea să fac aşa ceva. Dar nu avem de ales.

— Şi cum o să facem asta într-o maşină în mişcare?

— A, păi n-o s-o fac eu. Nu-i domeniul meu. Mai ţii minte că ţi-am vorbit de bărbatul care face facsimilele false pentru muzeu? El ar trebui să se descurce.

— Cum? Să taie manuscrisul? întrebă Gil uluit.

— Sigur că manuscrisul, despre ce credeai că vorbesc? Pot să mai traduc puţin din el, dar văd după cât e de strâns legat că voi ajunge la un punct în care, dacă insist, îl distrug. Trebuie tăiat în bucăţi ca manuscrisul din peştera de la Qumran.

— Credeam că vorbeşti despre maşina care ne urmăreşte.

Cât încercase el s-o protejeze de grijile legate de siguranţa lor, ea avusese timp să se gândească cum să desfăşoare partea finală a manuscrisului. Era timpul s-o trezească la realitatea cu care se confrunta el de jumătate de oră.

— Poftim? Te referi la maşina verde? îl întrebă ea, fără să se uite în jur.

Gil înclină din cap.

— Nu-ţi face griji. N-o să aibă curajul să se apropie de noi pe autostradă.

— Ştii cine e? întrebă el, plin de speranţă.

— Nu, spuse Sabbie şi se întoarse la traducere.

— Atunci cum poţi fi aşa sigură? Se uită la ea prin oglinda retrovizoare, aşteptând un răspuns.

— Am învăţat în armată, glumi ea şi începu să citească.

— Uite, îmi pare foarte rău că trebuie să te întrerup, protestă Gil sarcastic, dar vreau să aflu cine mă urmăreşte cu gândul să mă agreseze fizic. Ce-o să se-ntâmple când ieşim de pe autostradă?

Sabbie oftă, enervată că era întreruptă din nou.

— Mai întâi, nu pe tine te urmăreşte. Îl doare-n cot dacă eşti mort sau viu.

— Asta mă linişteşte pe deplin...

— Ar trebui.

— Deci nu vrea decât manuscrisul?

— Şi pe mine.

— De ce?

— Pentru că sunt unul din cei mai buni traducători din lume, dacă e să te iei după DeVris, deşi nu s-ar zice, după statul de plată. Acum pot să revin la ce mă pricep cel mai bine...

— Ce o să se întâmple când ieşim de pe autostradă? insistă Gil.

— O iei la dreapta.

— Nu fi măgăriţă. Ce o să se întâmple cu manuscrisul şi cu tine?

— M-am îngrijit eu de asta.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu.

Capitolul 41

Şaptesprezece ani înainte de crucificare
Medeba, la est de Marea Sărată

Excursia de ziua lui Micah nu se deosebi cu nimic de obişnuitele călătorii de afaceri ale tatălui său.

— Mai întâi trebuie să mă opresc la magazinele a doi clienţi. Apoi, dacă avem timp, mâncăm ceva repede la Saul ben Simon. Am mult de discutat cu el, aşa că vreau să-ţi găseşti ceva de făcut când ajungem acolo. Poţi să mergi prin oraş, dar nu prea departe. Dacă fiul cel mai mic al lui Saul... cum îl cheamă... Tobiah, e acasă, poţi să te joci cu el.

N-avea rost să-i spună tatălui său că el nu se mai „juca” cu băieţii. Şi dacă s-ar mai fi implicat în astfel de întreprinderi copilăreşti, nu pe Tobiah şi l-ar fi ales ca tovarăş. Era cu trei ani mai mic decât el şi bârfea ca o fată. Nu suporta gândul că trebuia să-şi irosească încă o

seară evitând încercările lui Tobiah de a-l trage de limbă ca să aibă sămânţă de scandal a doua zi. Dar dorinţele lui Micah nu aveau nicio importanţă. Tatăl lui nu-i cerea părerea şi nici nu-i păsa dacă era de acord cu itinerarul, nici azi, nici altă dată. Se aplecă şi mângâie calul care mergea în buiestru, pe care-l iubea mai mult decât pe tatăl lui, şi simţi cum îl cuprinde antipatia faţă de bărbatul care întotdeauna călărea cu câţiva metri înaintea lui.

Când ajunseră la casa lui Saul ben Simon, se întunecase de mult. Oraşul era aglomerat. Oamenii sărbătoreau anularea taxei romane, atât de apăsătoare încât aproape că stârnise o revoltă. Evreii oraşului considerau revocarea ei drept o victorie, dar Micah o considera doar o victorie de moment. În câteva luni, romanii vor impune o altă taxă, mai mică, dar cu aplicabilitate mai mare. Cu timpul, taxele vor fi tot mai mari, dar niciodată atât de mari încât să incite la revoltă. Era un truc inteligent, pe care romanii învăţaseră să-l folosească în avantajul lor.

La sosirea lor, tânărul efeminat îi aştepta la poartă. Toate speranţele lui Micah de a-l evita se năruiră imediat. Nu numai că băiatul era dornic să stea de vorbă cu el, dar îl şi anunţă că-şi petrecuse toată seara aşteptând să meargă cu el în oraş.

— Sărbătoresc anularea taxei, ştii, şi magazinele vor

fi deschise până noaptea târziu, anunţă Tobiah vesel.

Micah petrecu următoarea oră copleşit de tristeţe, mergând pe străzi alături de Tobiah, îndurând pălăvrăgeala lui prostească despre ce stupizenie mai făcuse unul sau altul.

Ca să se răcorească, dar şi ca să mai scape de vorbăria lui Tobiah, Micah propuse să bea ceva şi să mănânce turtă dulce la un magazin din apropiere. Se propti împreună cu povara insuportabilă de un perete jos de piatră, de unde îi vedeau pe cheflii. Băiatul făcea întruna semn cu mâna trecătorilor. Mulţi dintre ei începeau să meargă mai repede când vedeau cine îi salută. Înviorat de răgaz, Micah manifestă mai multă îngăduinţă faţă de tovarăşul său.

— Hei, uite-acolo, îi spuse el, trăgându-i un cot în coaste. Patru tinere fără însoţitoare.

Cea mai frumoasă dintre ele îi aruncă lui Micah o ocheadă. Se uită lung când trecu pe lângă el şi zâmbi triumfătoare când văzu că o urmăreşte cu privirea pe stradă.

Micah se înveseli. Era distractiv.

— Hai să mai căutăm fete! sugeră el, apoi îşi aminti preferinţele limitate ale lui Tobiah.

Băiatul părea că oboseşte cu fiecare minut, dar Micah nu avea niciun chef să-l ducă acasă. Ca să-l ţină treaz, începu să-i vorbească despre mulţimea care trecea pe

lângă ei.

— Uită-te la ăia, râse Micah, arătând spre doi beţivani care trăgeau după ei trei măgari prin aglomeraţie. Şi la alea! adăugă el, observând două femei îmbrăcate sumar, de proastă reputaţie, care-şi expuneau fără jenă arsenalul bine reprezentat. Băiatul dădu din cap, mai mult adormit decât treaz.

Deodată, pentru Micah, mulţimea începu să dispară. Un tânăr cam de vârsta lui se îndrepta spre mijlocul străzii. Se mişca prin furnicarul de oameni, dar parcă nu era nimeni în jurul lui. Din toate părţile se auzeau râsetele şi comentariile obscene ale beţivilor. Unii îi împingeau şi-i înghionteau pe cei care se apropiau prea mult de ei sau pur şi simplu fără niciun motiv. Alţii proferau jigniri la adresa lor, frustraţi şi nerăbdători. Însă tânărul trecea prin mulţime fără efort. Mergea cu o seninătate pe care Micah n-o mai văzuse la nimeni până atunci.

Străinul nu era îmbrăcat de petrecere. Purta un caftan simplu din pânză albă aspră, iar pe cap un acoperământ ţesut, cu model necunoscut.

— Cine-i ăla, Tobiah? întrebă Micah, dându-i un cot tovarăşului său. Acolo, în mijloc.

— Ştiu foarte puţine despre el. De ce întrebi? vru să afle Tobiah, trezit brusc de posibilitatea de a bârfi.

— Arată aşa de diferit, ştii. Interesant.

— Interesant! Tobiah scoase un rânjet ca şi cum ar fi ştiut ceva.

Nu ca tine, prăpădit şi depravat ce eşti! îşi zise Micah. Ştiind că băiatul i-ar spune mai multe dacă ar primi o sămânţă de bârfă în schimb, Micah îşi ţinu gândurile pentru sine şi se rezumă să dea din cap.

Tobiah, incitat de posibila lor înclinaţie comună, îi spuse tot ce ştia:

— Îl cheamă Yeshua, Yeshua ben Yosef, începu el agitat. Se spune că, la naşterea lui, unii au zis că s-a născut regele evreilor din Bethlehem şi din toată lumea.

Chicoti dispreţuitor la absurditatea ideii, apoi continuă:

— Se mai zice că, atunci când regele Irod a auzit că preoţii din Templu proclamau că s-a născut un bebeluş trimis să împlinească profeţia lui Mesia, s-a înfuriat. A ordonat percheziţionarea tuturor caselor din Bethlehem, ca să găsească bebeluşul. Nu ştiu dacă e adevărat, dar oamenii spun că Irod a ordonat să fie omorâţi toţi nou-născuţii. Nu neapărat din cauza lui Yeshua ben Yosef, dar s-a întâmplat în vremea în care s-a născut.

Cu o zi înainte ca ordinul de pruncucidere, cum spun părinţii mei, să fie executat, părinţii lui Yeshua au fugit cu el la Alexandria, unde au trăit în siguranţă, în casa rudelor bogate ale tatălui lui Yeshua.

— Nu poartă haine de om bogat, remarcă Micah absent, incapabil să-şi ia ochii de la silueta care se mişca lent, de parcă aluneca prin mulţime.

— Se spune că dispreţuieşte dragostea pentru bogăţii. Ar putea fi un om avut, dacă ar vrea. Cică nu e un tâmplar prost, ştie să facă hamuri şi e şi pescar. Vreau să spun, când se ţine de treabă.

— Mie nu mi se pare că ocoleşte responsabilităţile, medită Micah pentru sine.

— Păi, din câte am auzit, e mai mult ciudat decât leneş. Familia lui s-a mutat la Nazareth când el avea numai doi ani, dar el poartă hainele locului unde stă.

Micah dădu din cap absent.

— Dar nu numai straiul lui e ciudat. O să dea de mari necazuri! anunţă Tobiah încântat.

Micah se întoarse spre el şi-l privi cu interes.

— Ce înţelegi prin necazuri?

— Se dă drept învăţător şi pune la îndoială înţelepciunea marilor preoţi. Îşi face duşmani pe unde nu trebuie, dacă înţelegi ce vreau să spun, rânji Tobiah.

În aparenţă, cuvântările radicale ale lui Yeshua împotriva taxelor romane, a evreilor pe care-i ştia corupţi şi a oricăror delicte comise împotriva săracilor îi creaseră proasta reputaţie de om care aduce necazuri. Îi îndemna pe oameni să se pregătească de venirea împărăţiei lui Dumnezeu şi să-i respingă pe falşii

profeţi. Dintre detractorii lui, cel mai periculos era Ananus, marele preot, despre care Yeshua pretindea că-şi desemnase fiul şi ginerii să-i urmeze în ierarhia Templului.

Tobiah se opri scurt să-şi tragă răsuflarea şi, spre disperarea lui Micah, se apropie mai mult de el.

— Ştiu că nu e treaba mea, continuă băiatul, dar se spune că, atunci când se roagă, vorbeşte cu „Tatăl lui din ceruri". Susţine că te poţi ruga oriunde, pe câmp sau printre munţi sau în pădure, la fel de bine ca în Templu. O, cum se mai enervează preoţii!

De emoţie, inima lui Micah bătea să-i spargă pieptul. Cum era posibil ca un tânăr de vârsta lui, fără niciun ban care să-i asigure protecţia, să se ridice împotriva preoţilor din Templu?

După spusele lui Tobiah, romanii şi preoţii din Templu nu erau singurele ţinte ale lui Yeshua. Îi denigra şi pe farisei, numindu-i ipocriţi şi necinstiţi. Nu avea cuvinte frumoase nici pentru saduchei, despre care credea că se îmbogăţeau pe seama suferinţei altora. Îşi făcuse duşmani şi printre esenieni, deşi mulţi nu ştiau ce să creadă despre el.

Dintr-odată, numele Yeshua i se păru cunoscut.

— E Yeshua! Ştiu cine este! L-am auzit pe bătrânul Abidan ben Ehud vorbind despre el chiar ieri. Şi el spunea că agită spiritele.

— Şi face numai rău, adăugă Tobiah, pufnind satisfăcut.

Din cauza emoţiei, Micah pierdu din vedere obiectul discuţiei. Scrutând feţele celor din mulţime, descoperi că silueta lui Yeshua dispăruse printre ei. Dar imaginea tânărului extraordinar i se imprimă în minte.

— Poate că acum are multe necazuri, dar o să aibă şi mai multe dacă nu termină cu prostiile lui, concluzionă Tobiah, dându-şi importanţă. Ţine minte vorbele mele, Micah, asta nu va fi ultima oară când vei auzi de Yeshua!

Capitolul 42

Ziua a zecea, la începutul după-amiezii
Centrul Londrei

— Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să ştii câteva lucruri, îi spuse Sabbie lui Gil.

El tocmai făcuse cea mai rapidă manevră de schimbare a benzii din istoria şofatului şi, conform instrucţiunilor primite de la Sabbie, executa o întoarcere într-o zonă interzisă, când ea abordă pentru prima oară subiectul morţii ei iminente.

Maşina verde nu se vedea nicăieri, lăsată în urmă de cascadoriile de şofer ale vigilentului Gil.

A avut dreptate. La urma urmei, nu a fost nicio problemă.

— Putem să discutăm despre asta când ajungem unde mergem? Dacă te hotărăşti vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

— Coboară şi lasă-mă pe mine să conduc, îi spuse ea.

O ignoră. Drumul se înfunda la treizeci de metri în faţă.

— În ce parte? Stânga sau dreapta? Pe unde?

— Dreapta. Mergi încet. Încerc să pun manuscrisul înapoi în cutie. Nu mai intră.

— Şi acum?

— Urmează indicatoarele spre gară. Spune-mi când mai ai de mers două străzi.

N-avea rost s-o întrebe de unde era el să ştie când mai avea doar două străzi până la destinaţie, dacă nu mai fusese niciodată acolo. Sabbie încerca să aşeze manuscrisul în cutia putredă şi gata să se rupă. Nu era o treabă uşoară. Documentul era de două ori mai mare decât înainte de a-l desfăşura.

— La naiba! o auzi mormăind, apoi se uită mirat cum scoate două plase de cumpărături din hârtie pânzată. Puse manuscrisul într-una şi cutia în cealaltă.

Mulţumită de soluţie, se îndreptă de spate şi se uită peste umărul lui Gil.

— Bine, aproape am ajuns, spuse ea când mai aveau puţin până la gară.

Deci mergem cu trenul.

Era logic, având în vedere că erau urmăriţi.

— Acum fă exact ce îţi spun. Şi, măcar o dată în viaţa ta, nu mai pune întrebări.

Instinctiv, Gil se uită în oglinda retrovizoare.

Uite-o. Ca şi cum n-am fi lăsat-o în urmă niciodată.

Maşina verde se ţinea după ei. De data asta nu mai păstra distanţa de o maşină, ci se apropia cu fiecare secundă. Avea să-i depăşească pe strada următoare. Evident, asta intenţiona şoferul ei.

— La dreapta! strigă Sabbie. Acum!

Gil se întoarse să vadă dacă banda era liberă.

— Acum! repetă Sabbie.

Strânse din dinţi şi răsuci volanul fără să ştie dacă din direcţia opusă venea vreo maşină.

— Acum mergi tot înainte, orice-ar fi. Nu te opreşti, nu faci viraje, mergi numai înainte.

Gil încetini la două curbe şi trei limitatoare de viteză, dar respectă indicaţiile lui Sabbie.

— Acum opreşte la curbă şi coboară, ordonă Sabbie când se apropiau de zona pentru pasageri de lângă gară. Lasă cheile. Vino după mine.

Gil opri maşina, ieşi, apoi o luă la fugă. O ajunse din câţiva paşi. Sabbie mergea cât putea de repede, cărând cele două plase. Intrară în gară, înaintară pe podeaua alunecoasă şi trecură pe lângă ghişeele de bilete.

Gil respira atât de greu încât nu mai reuşi să o întrebe unde merg. Oricum nu conta. N-avea de gând să dezbată chestiunea.

Şoferul maşinii verzi ieşi să-i urmărească. Deocamdată erau în avantaj, dar la un moment dat vor trebui să se oprească. Gil nu-şi dădea seama la ce le folosea toată alergătura.

Sabbie ţâşni spre ieşire, printr-o uşă turnantă. Pe drum, îşi dădu seama că uşa se mişca mult prea încet şi că oamenii care ieşeau nu se deplasau nici ei mai repede. Deci ar fi fost amândoi în pericol. Ezită, apoi schimbă direcţia, gata să se ciocnească cu Gil. Se întoarse, dădu la o parte o pubelă care bloca o uşă de sticlă şi metal şi o împinse cu putere. Spre mirarea lui Gil, uşa se deschise în urma forţei cu care fusese împinsă. Într-o clipă, se treziră amândoi afară din clădire, în parcarea laterală.

Maşina neagră îl luă pe Gil prin surprindere. Le blocă drumul, aproape că-i doborî, apoi opri cu un scârţâit de frâne în faţa lor. Când se deschise portiera pentru pasager, Gil se aşteptă la ce era mai rău. Dar Sabbie se înghesui pe locul din faţă şi îi spuse să se urce şi el.

— Trânteşte-o! Trânteşte uşa, îi ceru ea, când maşina demară.

Plecară, lăsându-şi urmăritorul cu buzele umflate în

gara de care se îndepărtau.

Capitolul 43

Trei ani înainte de crucificare
Betania, la est de râul Iordan

În orice poziţie stătea, pe Micah îl durea neîncetat spatele. Hainele de vară atârnau şi i se răsuceau pe trup. Aerul înăbuşitor, plin de praf şi îmbâcsit de duhoarea excrementelor de animale, îl sufoca. Încercă să-şi aducă aminte cât de norocos era că-şi călărea măgarul bătrân şi credincios, în vreme ce alţii străbăteau aceste distanţe pe jos.

Sunt prea bătrân pentru asta.

În tinereţe, aşteptase cu nerăbdare o aventură emoţionantă. Părăsise afacerea cu arme a tatălui său cu zece ani în urmă şi devenise bijutier şi artizan în metale. Suferise mult în locuinţe mizere, consumând hrană aproape necomestibilă şi mergând la întâlniri periculoase, impuse de călătoriile de afaceri. Pentru el era clar că, oriunde s-ar deplasa, va găsi oameni cu aceleaşi trăsături bune şi rele.

Trecuse mai mult de un deceniu de când străbătuse aceste străzi. Parcă nu se schimbaseră deloc. Sărăcia, mizeria, depravarea erau aceleaşi de ani de zile. În

tinereţe, Micah îl detestase pe tatăl său pentru că îi condamna prea uşor pe cei săraci. Astăzi, şi el avea aceeaşi părere despre masele mizere.

După cum îi plăcea să spună, devenise un om practic. Visurile tinereţii muriseră odată cu soţia şi fiul lui încă nenăscut. Soarta le fusese pecetluită de un legionar care, mânându-şi calul înainte, călcase peste tânăra femeie însărcinată care nu reuşise să se dea la o parte din calea lui.

Lena fusese iubirea vieţii lui, o femeie cu spiritul liber, care nu tolera căsătoriile aranjate şi venise la el ca egală a lui. Puternică şi sinceră, blândă şi iubitoare în acelaşi timp, era prezentă în toate. Cu ea şi pentru ea fusese fericit şi putea face orice.

După moartea ei, nimic nu mai avea rost. Nu mai vru nici să se ocupe cu vânzarea de metale fine, nici să pună mâna pe unelte. Prietenii aveau grijă de el. Îl hrăneau când nu voia să mănânce şi îl adăposteau când nu avea puterea să se întoarcă acasă.

Un an de zile fusese ca un mort, sculându-se numai ca să recite Kaddish, rugăciunea tradiţională prin care sufletul Lenei se ridica în Olum Haba, Lumea care avea să vină.

Apoi, la comemorarea morţii ei, în timp ce recita Kaddish, suferinţa lui Micah dispăru miraculos. Eliberat de agonie, motivul morţii Lenei şi a fiului lor

nevinovat îi apăru clar în faţa ochilor. De fapt, nu exista niciun motiv, nici mântuire, nici Dumnezeu. Drept, liniştit şi liber, părăsi Templul şi nu se mai întoarse niciodată în el.

Având un nou scop născut din amărăciune, se străduí să-şi reia meşteşugul şi să-şi refacă viaţa. Poate c-ar fi reuşit, nu-i trebuia mult să supravieţuiască, dacă Irod Antipas n-ar mai fi impus o taxă nouă, de data asta pe toate bunurile cumpărate sau vândute în Galileea. Fusese lovitura care-i nenorocise pe meşterii cu stare, mai bine situaţi ca el şi, cu toate că era dispus să lucreze orice, puţinele oportunităţi le erau rezervate bărbaţilor cu familii sau cu relaţii. El nu avea nici una, nici alta.

Tatăl său avusese dreptate tot timpul. Siguranţa financiară era mai importantă decât o viaţă pioasă, iar încrederea în sine, mai degrabă decât cea în Dumnezeu, era calea de urmat de către un om inteligent. Acum Micah se întorcea acasă, gata să dea ochi cu omul pe care îl denigrase în tinereţe, să-i ceară iertare şi ajutor.

Cu o noapte înainte de a pleca spre casă, în timp ce-şi strângea lucrurile pentru călătorie, un prieten vechi îi dădu o lovitură neaşteptată.

— Nu te poţi duce acasă, îl avertiză Ieremia.

— De ce nu? îl întrebă Micah. Aici sunt înglodat în sărăcie şi datorii. Puţinii oameni cu bani ştiu că nu trebuie să-i arunce pe bijuteriile lucrate de mine. Nu are

rost. Sunt un ratat. Mă întorc la familia mea şi o să le cerşesc iertarea şi ajutorul.

— Uşa lor nu mai e deschisă pentru tine.

— Te înşeli. Dragostea unui tată nu moare atât de uşor, oricâţi ani au trecut. Iar mama mea mă va primi cu braţele deschise şi cu lacrimi în ochi. Poate şi cu o masă copioasă.

Micah râse. Stomacul îi chiorăia de pe acum.

— Nu, Micah, nu va fi aşa, îi spuse Ieremia grav.

Se opri din împachetat.

— Ce tot spui acolo?

— După ce ai plecat, tatăl tău nu numai că te-a dezmoştenit, dar merge la Templu în fiecare seară şi rosteşte Kaddish, rugăciunea morţilor, pentru tine.

— Mă pomeneşte în Kaddish! Nu, nu se poate, strigă Micah, nevenindu-i să creadă. Te înşeli.

Dar Ieremia nu se înşela, căci îl văzuse pe tatăl prietenului său, care mai degrabă îşi socotea fiul mort decât să-i dea voie să-şi facă singur o viaţă. Atunci nu avusese inima să-i spună ce văzuse. Anii trecuseră, Micah călătorise foarte departe de casă, şi întâmplarea îşi pierduse din intensitate. Dar acum nu mai avea de ales.

Spre marea lui uimire, fără să mai rostească un cuvânt, Micah se apucă iar de împachetat şi a doua zi dimineaţă îşi luă rămas-bun de la prietenul lui.

— Dar de ce vrei să te întorci? îl întrebă acesta.

— Nu ştiu. Aşa trebuie să fac.

— Nu te aşteaptă nimic acolo, prietene.

— Nici aici nu am nimic.

Acum, după lungi zile de călătorie, Micah se apropia de Nazareth. Era de vină poate călătoria, poate căldura înăbuşitoare, poate faptul că astăzi, la cea de-a treizecea aniversare, nu se putea lăuda cu nimic, în afara câtorva obiecte de argint şi aramă, lucrate de mâna lui. Nu avea nimic al lui, niciun loc unde se putea duce. O masă bună şi un scurt răgaz în care să scape de arşiţa după-amiezii l-ar fi întremat trupeşte, dar nu i-ar fi umplut golul din suflet.

Mersul constant al bătrânului său măgar, mai lent cu fiecare oră prin soarele fierbinte, îl adormi. În vis auzi strigătele unei femei. Alungă din minte imaginea Lenei, care ameninţa să-l bântuie din nou, şi se chinui să rămână treaz.

Măgarul se opri să pască la malul râului, în locul renumit unde îşi găsise scăparea David, în timpul revoltei lui Absalom, acum o mie de ani. De aici mai erau o oră sau două până în sudul Galileei.

Călătoria lui Micah fusese mai scurtă decât crezuse el. Se bucură de odihna neaşteptată în locul care îi fusese atât de drag în copilărie. Acolo veneau să se odihnească soţiile fermierilor după-amiaza, iar vocile

lor blajine îi legănaseră de multe ori somnul în iarba înaltă.

Astăzi, pe mal se adunaseră peste o sută de oameni. Unii stăteau în grupuri mici, alţii singuri, în tăcere. Cu toţii se uitau la un bărbat mai înalt decât toţi cei prezenţi, cu umeri laţi, bronzaţi, şi cu o pânză albă în jurul şoldurilor. Din părul şi barba neagră, care luceau roşietice în soare, se scurgeau picături de apă. Intrase în apă până la brâu, alina şi conducea spre mal o femeie tânără, care ţipa de bucurie.

La apropierea lor, o femeie bătrână aşezată printre surate de vârsta ei se ridică şi se alătură micului grup de la malul râului. Deşi mulţimea care aştepta părea că se închide în faţa ei, bărbatul din apă îi făcu semn să se apropie. Îi luă mâna şi-l lăsă s-o ducă în mijlocul apei învolburate, liniştite sub atingerea lui blândă.

Doi bărbaţi veniră lângă ei şi o ajutară pe bătrână, în timp ce bărbatul îi turna apă pe cap. La sfârşit, ea se întoarse încet la mal. Părea transformată, mergea drept şi fără să se clatine, de parcă apa i-ar fi înviorat nu numai trupul, ci şi sufletul.

Micah descălecă şi se apropie de ea. Femeia se întoarse ca şi cum ar fi ştiut că e acolo, îi zâmbi şi-l îmbrăţişă. Apoi, fără un cuvânt, plecă mai departe, înconjurată de privitorii care o aşteptau cu braţele deschise.

Pe Micah îl copleşi o tristeţe dulceagă. Vru să întindă mâna şi s-o tragă pe femeie înapoi. Cuprins de nostalgie, de cântecul aproape imperceptibil care se auzea lângă urechea lui, dorea nespus să afle ce simte ea, să ştie ce ştie ea, ceea ce ştiuse şi el odată, ceea ce suferinţa şi lupta îi spălaseră de mult din suflet.

Buzele sale începură să rostească o rugăciune. Îl implora pe Dumnezeu să-l scape de amărăciune şi supărare. Nu-i cerea nimic altceva decât şansa de a-l servi încă o dată, cu vorba şi cu fapta, ca să aducă şi el altora bucuria şi speranţa pe care le primea el de la bărbatul din faţa lui.

Apoi, ca şi cum el însuşi ar fi fost purificat de apă, se deplasă prin mulţime. Fusese prefăcut în bărbatul care ar fi fost dacă ar fi dus o viaţă fără suferinţă.

La îndemnul lui Micah, cei ce aşteptau să fie botezaţi îi lăsară pe cei mai bolnavi şi mai slăbiţi să meargă înainte. Se asigură că oamenii intrau în apă după cât de slăbiţi erau trupeşte. Vocea lui, calmă şi mângâietoare, le dădea încredere. Cei agitaţi şi certăreţi aşteptau acum răbdători. Când toată lumea primi botezul, Micah se întoarse la animalul lui.

— Iacob, strigă botezătorul către prietenul său de pe mal, du-te şi roagă-l pe bărbatul acela să rămână. Vreau să stau de vorbă cu el.

— Dar în seara asta mergem la... protestă Iacob.

— Repede, Iacob! ordonă bărbatul. Nu-l lăsa să plece. Iacob nu acceptă să se supună.

Un altul, chemat şi el de pe mal, se apropie de botezător. Vorbind destul de tare ca să-l audă şi Micah, lămuri de ce nu vrea Iacob să facă ce-i cere:

— Noi nu credem că e o idee bună să-l vezi, Yeshua. Lui Iacob şi mie nu ne place. Ar putea fi un spion roman. Poate cineva de la Templu. La urma urmei, imediat ce a venit aici, a început să facă ordine. Oamenii ascultă mai mult de el decât de mine sau de Iacob.

Botezătorul nu luă în seamă explicaţia şi mai strigă o dată la Iacob:

— Opreşte-l! Spune-i să vină să ia cina cu mine. Fă cum îţi spun!

Iacob mormăi ceva, dar îl ascultă. Merse cât de încet putu, în speranţa că nu-l va prinde pe Micah din urmă.

Micah se mişcă şi el la fel de încet, ca să fie sigur că botezătorul va primi răspunsul lui afirmativ.

Niciunul nu vorbi în drum spre cârciuma cea mai apropiată. Iacob şi Petru dispărură în tăcere. Odată măgarii lor duşi la adăpost, Micah şi botezătorul se aşezară la o masă simplă, dar binevenită. Gazda lui Micah se prezentă:

— Eu sunt Yeshua ben Yosef. Tu cum ai ajuns să fii

cine eşti?

Micah nu ştiu să-i dea o explicaţie despre viaţa lui sau despre transformarea prin care trecuse în acea zi, aşa că îi răspunse evaziv:

— Nu ştiu încă.

— Nimeni nu ştie. Poate că de aceea ne-am întâlnit astăzi, spuse Yeshua zâmbind.

Micah înclină din cap. Nu îndrăznea să-l privească în ochi pe cel care-i inspirase atât respect încât se simţea nevrednic în faţa lui.

Yeshua îl îndemnă să-i povestească trecutul, iar Micah vorbi cu o sinceritate cu care nu mai vorbise de la moartea iubitei lui Lena.

— Aş putea să povestesc călătoriile care alcătuiesc viaţa unui om, drumurile de neguţători pe care le-am străbătut de la Tir la Sidon, în vest, sau rutele caravanelor de la Damasc, înspre nord-est. Aş putea să te încânt cu povestea aventurilor mele pe drumurile imperiale care străbat toată Palestina, sau cu ceea ce am învăţat la Antiohia şi la graniţa egipteană. Dar nu cred că asta vrei să auzi, nu?

— Nu, într-adevăr, răspunse Yeshua şi pe buze îi înflori un zâmbet.

— Atunci voi răspunde întrebării pe care o pune inima ta, continuă Micah. Am călătorit în lung şi-n lat. Am mers în căutare de cunoştinţe şi averi, nu

întotdeauna în ordinea asta. Am avut dascălii cei mai înţelepţi şi am fost învăţăcelul cel mai sârguincios.

În tinereţea lui, explică Micah, un fierar iubitor şi înţelept i-a arătat o lume şi un om despre care altfel nu ar fi aflat niciodată. După ce a plecat din casa tatălui său, Micah şi-a petrecut viaţa explorând lumea înainte de a se apuca de meşteşugul prelucrării metalelor.

O perioadă scurtă a locuit cu Apollonius din Tyana, care credea că practica iluziilor se justifica dacă era folosită în scopuri benefice. Marele învăţător, renumit pentru puterea cu care vindeca şi pentru poţiunile lui împotriva durerii, îl învăţă pe Micah câte ceva despre „dezamăgirile iubirii", jocuri abile ale mâinilor care îl făceau pe omul cu minte să ignore ceea ce vedea cu propriii ochi. Din manuscrise şi de la cei cu multă învăţătură, Micah află simplitatea lui Lao Tzu, înţelepciunea lui Confucius şi disciplina lui Buddha. Numai după aceea a fost pregătit să-şi întemeieze familia pe care alţii o aveau deja de zece ani.

Yeshua făcu un semn de acceptare cu capul.

— Ai fost înţelept că ai călătorit şi ai învăţat. Acum cunoşti bine lumea şi felurile ei.

— Adevărat, rosti Micah. Dar nicăieri în viaţa mea de zi cu zi nu am putut aplica învăţăturile sau întreprinderile miraculoase care se pot manifesta graţie lor. Soarta m-a făcut înţelept, dar nu mi-a dat niciun

scop... Până acum.

— Şi acum? întrebă Yeshua.

În ziua aceea totul s-a schimbat. Fusese obligat să recunoască ineficienţa vieţii lui şi lipsa de înţeles a existenţei lui.

— Acum m-am schimbat. M-am regăsit pe mine însumi.

— Încă nu ai fost botezat.

— Nu, dar am fost transformat. I-am atins pe cei atinşi de tine. Spiritul era în ei aşa cum e în tine şi... Micah îl privi fix pe Yeshua în ochi. Şi mi-a transmis şi scopul care trăieşte în tine.

Yeshua părea încremenit. Se adresase nenumăraţilor convertiţi, vindecase supuşi, dar niciunul nu-i vorbise ca Micah. Pentru ceilalţi era conducătorul, vindecătorul, tatăl. Pentru Micah era un frate. Şi după asta tânjise el de atâţia ani.

Stătură de vorbă până noaptea târziu, ca doi prieteni vechi, ca doi egali. Îşi spusese fiecare povestea, fiecare ascultând-o pe-a celuilalt. Îşi împărtăşiseră învăţăturile, înţelegerea, pierderile, visurile şi, mai presus de toate, scopul. Împreună erau mai puternici decât separat. Deşi nu rostiră cuvintele, era de la sine înţeles că Micah va rămâne alături de Yeshua şi va propovădui alături de el.

— Trebuie să spunem un lucru. Nu vreau nimic de la

tine, decât să fiu cu tine, să te ajut în munca ta, să călătoresc alături de tine şi să învăţ de la tine. Atât îţi cer.

— Te-ai gândit vreodată că eu sunt cel care ar putea învăţa de la tine? Cei ce se numesc apostolii mei se îngrijorează ca femeile bătrâne. Trebuie să adaug, cu toată sinceritatea, că nu sunt deloc puternici. Spun că subapreciez mânia pe care o trezesc în cei care se opun învăţăturilor mele.

— Şi ce te sfătuiesc?

— A, asta e problema. Deşi intuiesc pericolul, nu ştiu cum să-i facă faţă. Poate dacă te învăţ pe tine despre împărăţia Cerurilor, tu o să mă înveţi pe mine despre oameni şi natura umană şi-o să-mi arăţi minunatele îndeletniciri pe care le-ai aflat pe tărâmurile acelea de la răsărit.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Micah încet.

O umbră de preocupare umbri faţa lui Yeshua:

— Nu neapărat.

Yeshua îi pomeni de teama lui că cei doisprezece care călătoreau cu el nu-l vor privi cu bunăvoinţă.

— Oameni fiind, le-a intrat în cap că nimeni nu mai poate pătrunde în cercul nostru.

Credeau că nu pot fi mai mult de doisprezece apostoli, îi explică Yeshua, la fel ca cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Pentru apostolii lui, un număr mai

mare ar fi un sacrilegiu. El nu era de acord cu asta, dar îi privea cu îngăduinţă.

— Sunt oameni buni în felul lor, deşi nu atât de învăţaţi şi poate nici atât de nobili ca tine.

În primele ore ale dimineţii, lui Yeshua îi veni o idee şi puseră la cale un plan. O să-l aducă pe Micah în cercul lor nu ca apostol, ci ca scrib care să noteze faptele lor de fiecare zi pentru posteritate sau, la nevoie, pentru tribunal.

— O să le spunem că scrii viaţa mea pentru generaţiile care vor urma şi care ar putea fi dornice de asemenea detalii, îi spuse Yeshua şi făcu un gest amplu din mână. Apoi continuă, râzând la absurditatea unui asemenea lucru. Cel puţin scrierile tale o să fie dovada nevinovăţiei mele dacă sfârşitul meu va fi unul nefericit, încheie el şi ridică pocalul de vin în semn de toast. Însă trebuie să te previn. Văzând că nu au de ales şi trebuie să te accepte ca scribul meu, o să-ţi facă viaţa grea. Mă tem că vei fi, încă o dată, un proscris.

— Am încredere în tine şi în mine însumi, îl asigură Micah pe Yeshua. M-am întors cu speranţa că voi fi binevenit în casa tatălui meu, dar am descoperit cel puţin că sunt binevenit în casa Domnului. Nu caut să mă număr printre apostolii tăi. Dacă soarta a hotărât să-ţi fiu scrib, mă consider binecuvântat.

Capitolul 44

Ziua a zecea, la mijlocul după-amiezii
Hillingdon Towne Centre, Londra

Era înalt pentru un sirian şi avea umerii laţi. Şuviţele cărunte se răzvrăteau în toate direcţiile, iar nasul proeminent, ochii căprui afundaţi în orbite şi tenul închis îi dădeau înfăţişarea unui vultur uriaş bătrân.

Sarkami îi însoţi pe Gil şi pe Sabbie la el acasă, pe o alee dosnică, printre curţi mici, îngrijite cu migală. Palisade albe delimitau proprietăţile, iar pubelele grase şi curate erau aliniate frumos şi aşteptau să fie golite.

Pentru Gil, scurta plimbare pe jos de la maşină la casa lui Sarkami fu mai puţin plăcută. Nici Sabbie, nici el nu scoaseră o vorbă. Nu păreau să aibă nevoie de cuvinte.

Gil rămase şi el tăcut, deşi tăcerea nu-i făcea bine. Era un intrus, martor forţat al acelei comunicări intime dintre ei. Ar fi vrut să fie în altă parte, oriunde altundeva.

Sarkami ducea o plasă, Sabbie pe cealaltă. Gil mergea în spatele lor, intrigat de mulţumirea care se citea pe feţele lor. Vedea o altă Sabbie, o femeie pe care ar fi dorit din suflet s-o cunoască, produsul altei vieţi. Avea un chip blând şi frumos şi se uita des în ochii lui Sarkami. Se ţineau de mână şi păşeau în acelaşi ritm.

Îl cuprinse furia şi se înroşi la faţă. De ce se supăra? Nu avea niciun drept asupra ei. Dar nici nu trebuia să se uite cum face dragoste cu individul ăla.

Patru încuietori blocau intrarea din spate, verde-marin, a casei lui Sarkami. Cam multă protecţie pentru o căscioară umilă. Însă ceea ce văzu în spatele uşii îl surprinse şi-l amuză.

Decorul nu se deosebea prea mult de propriul lui apartament. Mobila pătrată, simplă şi utilă, umplea un spaţiu minim. Camera avea un singur scop, de a completa confortabil şi eficient activitatea desfăşurată în ea.

Acolo unde Gil ar fi instalat calculatoare şi monitoare, două mese lungi şi un birou susţineau menghine, instrumente de tăiat, unelte de gravură, cerneluri, foarfeci, hârtie şi creioane. Pe jos se întindeau peste tot prelungitoare.

Pe masa lungă pliantă de lângă perete era o „zonă liberă". Era acoperită cu o pânză albă fină, pe care se aflau fâşii de pergament, câteva suluri de facsimile şi cel puţin zece fâşii de aramă, asemănătoare cu fragmentele din manuscrisul din peştera de la Qumran pe care i le arătase Sabbie la muzeu. Cărţi, praf, resturi de hârtie, bucăţi de metal şi schiţe ocupau fiecare părticică din cameră, în afară de „zona liberă". Acesta era atelierul pe care Sarkami îl numea casă. Gil îl

înţelegea perfect.

Sarkami îl ignoră pe Gil şi se întoarse spre Sabbie:

— A fost foarte greu?

Ea îi făcu semn că da.

— A ştiut că eşti acolo, la sfârşit?

Încă o înclinare a capului.

— L-au lăsat să moară încet şi l-au întors cu faţa spre cadavrul lui Sarah.

— A spus ceva?

— Că-i pare rău, spuse ea, apoi izbucni în lacrimi.

Sarkami se arătă nedumerit.

— Pentru ce? Nu le-a dat jurnalul.

— Ştiu. A spus că-i pare rău că lucrurile au sfârşit aşa.

Sarkami scutură din cap întristat.

— Victimele se autoacuză de cele mai multe ori, ştii, rosti Sabbie, ridicând uşor din umeri. Deşi nu puteau face nimic să-i oprească pe agresori. Un bărbat foarte inteligent a încercat să mă înveţe asta mai demult, adăugă ea şi se uită la el cu subînţeles.

Închise ochii, îi deschise după o clipă şi continuă:

— Mi-a spus c-ar fi vrut să fie acolo când se va sfârşi. I-am promis că n-o să dăm greş. A zâmbit şi-a spus să nici nu ne gândim c-o să dăm greş. Apoi mi-a spus să iau tot din seiful din cuptor şi să plec de acolo.

— N-a fost nicio problemă cu jurnalul?

— Nu. Era acolo, în seif, cu paşaportul pe care i l-ai dat pentru Gil. Cine l-a omorât n-a ştiut că se afla doar la câţiva metri de el. Îşi înăbuşi un suspin.

— Altceva? o îndemnă Sarkami.

— Lângă jurnal a lăsat un teanc de cecuri de călătorie în valoare de câteva mii de lire. Pe ele scria: „Ia-le. O să ai nevoie de ele." Vocea i se întrerupse de emoţie. Când mă gândesc la salariul lui, cred că a făcut economii ani întregi ca să strângă suma aia.

Sabbie căzu în braţele lui Sarkami.

Gil se uita la ei uimit. N-o crezuse pe Sabbie capabilă de atâta dragoste, nici pentru Ludlow, nici pentru altcineva.

Fata îşi suflă nasul într-o batistă oferită de Sarkami, apoi continuă să vorbească:

— Ar fi trebuit să ştiu c-a fost mâna băieţilor lui McCullum. Scria WATSC peste tot. Numai ei ar fi putut s-o ţină pe soţia lui în viaţă până la sosirea lui şi s-o rănească suficient ca să...

Căzu pradă suspinelor încă o dată, iar Sarkami o alină ca data trecută. Când îşi reveni, povesti mai departe. Până când nu-l văzuse pe McCullum la muzeu, nu ştiuse că intrase şi el în joc. Probabil că şeful WATSC se deşteptase şi nu mai comunica prin e-mail cu DeVris. Altfel, şi-ar fi dat ea seama de legătura dintre ei.

Mai era ceva, dar nu veşti bune.

— McCullum nu era singurul pe urmele lui Ludlow. Când am plecat de la profesor, am surprins doi bărbaţi, sigur nu de la WATSC, spionând apartamentul. Unul din ei era foarte gras, celălalt scund şi negricios. Cred că cel din urmă avea o cicatrice pe obraz, dar nu sunt sigură.

Sarkami se întunecă la faţă.

Sabbie mai spuse că îi văzuse pe cei doi din nou la Weymouth, în faţa hotelului lor. Nu credea că ei o văzuseră vreodată, dar nici de asta nu era sigură.

Sirianul o întrebă dacă întâlnise pe cineva în Weymouth. După felul în care accentuase cuvântul „întâlnise”, Gil era convins că folosise un eufemism, din cauza prezenţei lui.

— Pe unul l-am aranjat în toaleta din restaurant, iar pe altul l-am lăsat legat la mănăstire. Nu erau băieţii lui McCullum, de-asta mi-era frică.

— Tipul de la mănăstire? Mie mi-ai zis că se ocupa cu întreţinerea!

— Atunci aveam lucruri mai importante de rezolvat, răspunse ea simplu, apoi ieşi din cameră cu Sarkami. Gil auzi cum se închide uşa în urma lor.

Se întoarseră peste câteva minute.

— Dă-mi portofelul tău, îi ceru Sabbie, întinzând mâna.

El nu schiţă niciun gest.

— Îmi trebuie bancnotele cu traducerea ca să i le dau lui Sarkami.

— Du-te dracului! strigă Gil.

Îi suportase destule, o lămuri el. Era sătul să fie tratat ca un copil, unul potenţial mort.

— Ai obţinut ce-ai vrut de la mine. Acum ce-ar fi să plec şi să vă las pe voi doi să faceţi ce vreţi?

Sabbie şi Sarkami îl priviră uimiţi. Zâmbiră şi dădură amândoi din cap.

Gil se înfurie şi mai tare. Se purtau în acelaşi fel, dar erau mai enervanţi. Le spuse ce părere avea el despre zâmbetele lor superioare şi despre manuscris.

— Nu înţelegi, îi spuse Sabbie. N-am terminat cu tine.

— Şi ce, vrei să spui că n-o să mă lăsaţi să plec?

— Nu, n-am terminat cu tine pentru că manuscrisul mai are nevoie de tine. Mai ai multe de făcut. Când o să fii pregătit să afli, o să fie totul foarte clar...

Iar îl tratau ca pe-un idiot.

— Ce e? întrebă el. Nu sunt destul de deştept sau de violent sau de cum vrei tu ca să intru şi eu în joc?

— Întrebi dacă nu eşti suficient de violent? i se adresă Sarkami pentru prima oară. Nu, nu eşti suficient de violent să aperi manuscrisul de cei care vor să-i distrugă mesajul. Nu cred. Mă rog să fii aşa. Te aşteaptă

o îndatorire mult mai importantă, care cere mai mult decât capacitatea de a-i depista pe eventualii urmăritori şi de a le lua gâtul.

Gil aşteptă o explicaţie, dar nu primi niciuna.

— Ce fel de îndatorire?

— Una pe care numai tu poţi s-o duci la îndeplinire, îi spuse Sabbie.

Atingerea ei pe umăr îl electrizează. Căldura pe care o simţise când descoperise manuscrisul îl cuprinse din nou. Manuscrisul se afla în mâinile ei. I-l întinse.

— Ia-l, îl îndemnă ea. Citeşte-l şi pe urmă protestează, dacă vrei, şi o să facem cum spui tu.

Gil o privi lung. Ştia ce va simţi înainte ca ea să-i pună documentul în mână.

Mânia i se stinse, şi odată cu ea şi neîncrederea. Trădarea fusese ştearsă şi luase cu ea grijile meschine şi gelozia care-i întunecase mintea şi inima. Ludlow – Dumnezeu să-l odihnească – Sarkami, Sabbie şi el aveau acelaşi scop: să respecte promisiunea celor dispăruţi mai demult, de a proteja manuscrisul şi de a face cunoscut mesajul vechi de două mii de ani pe care-l conţinea.

Dar Gil nu-şi putea da seama cui îi era adresat mesajul.

Capitolul 45

A doua zi după crucificare, dimineaţa
Casa lui Iosif din Arimateea, Iudeea

Fusese un vis cumplit, încheiat exact când Micah întinse mâna să-l prindă. Poate că era mai bine aşa. Se trezi cu o groază cumplită în suflet. Trădarea lui Iuda, arestarea lui Yeshua şi fuga celor doisprezece. Noaptea trecută, în numai câteva clipe, totul se schimbase, totul se pierduse.

Dacă n-ar fi fost atât de prost, atât de liniştit de asigurările lui Yeshua, Micah ar fi intuit pericolul şi poate că ar fi putut face ceva ca să-l împiedice.

Ultimele zece zile i se păruseră interminabile. Din clipa în care apostolii auziseră că Ponţiu Pilat avea de gând să-l aresteze pe Yeshua, discuţiile dintre ei le aprinseseră spiritele hotărâte. Simon voia să stea de vorbă cu preoţii din Templu şi să le alunge supărarea, promiţându-le că-l va ţine pe Yeshua departe de Ierusalim şi că-l va convinge să-şi domolească atacurile la adresa lor şi-a fariseilor. Bartolomeu şi Iacob spuneau că vieţile tuturor erau în pericol şi că era mai bine să nu meargă la Ierusalim pentru sărbătoarea Paştelui evreiesc.

Yeshua susţinuse că cea mai bună cale era să nu

opună rezistenţă: „Gărzile romane mă vor căuta oriunde m-aş duce. Nu trebuie să iau pe nimeni cu mine. Fiecare dintre voi are o îndatorire mult mai sfântă decât să vină cu mine la închisoare sau, în cel mai rău caz, să moară pe cruce lângă mine. Dac-o fi să fie, prefer să mor aşa cum am trăit, respectând voinţa Tatălui meu."

Privind înapoi în timp, Micah se mustră amarnic pentru că susţinuse planul lui Yeshua de a sărbători Paştele la Ierusalim. Cu toţii ştiau ce pericol îl pândeşte acolo, dar nu fusese chip să-l convingă.

Noaptea târziu, când ceilalţi dormeau, Yeshua se consultase cu Micah. Era cu o seară înainte de a porni în călătorie. Îşi argumentase fiecare punct de vedere cât de bine putuse. La sfârşit, când nu mai găsi niciun element logic în favoarea lui, spusese simplu:

— Trebuie să fac ceea ce trebuie.

Micah ştia că, odată ce luase o hotărâre, Yeshua rămânea neclintit ca Templul, aşa că se străduise să-l convingă să intre în oraş pe ascuns. Nici de data asta nu reuşise:

— Mă duc la Ierusalim să sărbătoresc cu fraţii mei. Dacă ei mă recunosc şi mă urmează, aşa să fie.

Ajunşi în oraş, temerea cea mai mare a lui Micah se adeverise. La porţi îi aşteptau mult mai mulţi oameni decât îşi închipuiseră. Înconjurat de mulţimea care îl

urma şi-l aclama, Yeshua se îndreptase spre Templu. Când îi văzuse pe cămătarii care lucrau în acea zi sfântă, se înfuriase cumplit. Incapabil să se controleze şi conştient de consecinţele faptelor sale, îi alungase pe necredincioşi din Templu.

În seara aceea, Yeshua nu spusese mai nimic la Seder[10], deşi, atunci când vorbise despre vin şi pâine, apostolii nu-l înţeleseseră. Numai Micah, care stătea lângă el, înţelesese pe deplin simbolismul sângelui şi trupului din vorbele sale.

Când Yeshua amintise de cel care îl va trăda, majoritatea nu-l luaseră în serios. A-l trăda pe Yeshua însemna a se trăda pe ei înşişi, ziseseră ei, şi nu voiau să vorbească despre aşa ceva. Doar Micah înţelesese cât de mare era ameninţarea trădării şi doar inima lui suferise la gândul celor ce aveau să se întâmple.

La cererea lui Yeshua, Micah se alăturase celorlalţi şi se închinase după tradiţie la Seder, deşi ştia foarte bine că era ultima oară când mâncau împreună.

Micah era învăţăcel, cum îi spuneau ceilalţi doisprezece în bătaie de joc. Pentru ei, el nu va fi niciodată un apostol, un simplu urmaş, nu un mesager. În adâncul sufletului, însă, Micah ştia că Yeshua credea

---

[10] Sărbătoarea din noaptea Paştelui evreiesc, în amintirea exodului evreilor din Egipt (n. tr.).

cu totul altceva despre el.

— Vreau să ştii un lucru, îl asigurase el. Cu toţi suntem învăţăcei, urmaşi ai căii Domnului. E o onoare, nu o ruşine să fi numit aşa. Stai liniştit, dragul meu prieten, şi tu eşti apostol, la fel ca şi ei. Tu vei purta cuvântul meu pe tărâmuri şi în vremuri la care ei nici nu se gândesc. Vei fi întotdeauna Apărătorul Cuvântului. Numai tu singur eşti apostolul meu drag, al treisprezecelea.

Micah gustase din bucatele de sabat în tăcere. Yeshua îi interzisese să vorbească despre cele ce aveau să se întâmple. Mergând împreună spre Grădina Ghetsimani, devenise tot mai conştient de mascarada care urma să se petreacă. Obosiţi de drum, cei doisprezece dormeau. În sfârşit, era liber să aibă grijă de prietenul lui, care rămăsese singur.

Acolo, sub măslini, Yeshua îi vorbise lui Micah despre *tzaddikim,* cele treizeci şi şase de suflete drepte care se nasc în fiecare generaţie şi care, prin propria lor existenţă, asigură continuitatea lumii.

Conform Făgăduinţei făcute lui Abraham, îi explică Yeshua, Dumnezeu va veni pe Pământ o dată la o mie de ani ca să-i aleagă dintre cei mulţi pe cei drepţi. Numai *tzaddikim,* cei drepţi, care aplică judecata Tatălui, pot împlini promisiunea făcută de Dumnezeu lui Abraham, Făgăduinţa Continuităţii. Fără ei, soarta

omenirii ar fi în mare şi greu pericol.

Dar aceşti *tzaddikim* nu ştiu unul de existenţa celuilalt, şi nu sunt conştienţi de propria lor importanţă. Inocenţi, ei nu vor afla niciodată despre consecinţele vitale ale gândurilor, credinţei şi faptelor lor.

— Eu ştiu lucrurile astea, spusese Micah cu glas scăzut.

Yeshua îl privise uimit.

— Unii spun că tu eşti *tzaddik,* adăugase el.

— Eu nu spun aşa, căci, dacă aş spune, aş dovedi că nu sunt, rostise Yeshua.

— Dar nici nu spui că nu eşti.

Yeshua zâmbise.

— Eşti înţelept, aşa cum am dorit, prieten drag, căci tu ştii cele despre care eu nu pot vorbi.

Micah înclinase din cap.

— Bine, spusese Yeshua bucuros. Atunci lasă-mă să-ţi mai spun un lucru. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, am primit binecuvântarea şi povara pe care tu ştii că le am, şi dacă nu sunt în stare să-mi duc la bun sfârşit îndatoririle sfinte, atunci, când sufletul meu îşi va pierde învelişul muritor, mă rog ca tu, dragul meu frate, să te ridici şi să-mi iei locul.

— Rugăciunea ta e şi a mea, şoptise Micah.

— Trăim vremuri grele, continuase Yeshua. Lucrurile

nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Nici oamenii, adăugă el, cu gândul la apostolii care dormeau. Se va întâmpla că aceia care nu suportă adevărul îl vor îngropa. Şi pe mine, de asemenea.

Micah rămăsese cu ochii la mult iubitul lui Yeshua. Lacrimile i se scurseseră pe obraji. Înţelesese.

— Nu-ţi cer decât ceea ce ştiu că vei face...

— Bucuros, îl întrerupsese el.

— Da, zâmbi Yeshua. Şi ceea ce numai tu poţi să faci. Îţi cer ca, orice mi s-ar întâmpla, să nu laşi adevărul să moară odată cu mine.

— N-aş putea suporta să...

— Îmi dai cuvântul tău? insistase Yeshua.

— În faţa lui Dumnezeu.

Yeshua zâmbise din nou, aparent mulţumit, deşi tremura. Nu avea haină, pentru că, în drum spre Ghetsimani, o dăduse unui bătrân care suferea de frig în aerul rece al nopţii. Micah îşi scosese caftanul şi îl rugase să-l îmbrace, să se încălzească.

— Dar tu o să rămâi numai cu pânza din jurul şoldurilor, protestase Yeshua. Nu pot accepta. Lasă, mi-e bine.

Micah insistase că sacrificiul lui era nesemnificativ.

— Tot ceea ce sunt şi ceea ce am îţi dau ţie din inimă, în numele lui Dumnezeu, cel Prea Înalt.

Yeshua acceptase haina lui Micah. Pe faţa lui se

aşternuse pacea.

— Şi acum, prieten drag, lasă-mă cu El.

Micah se uitase la el. Nu putea să împiedice trădarea unuia din cei doisprezece apostoli, pe care o profeţise Yeshua. Îl chinuia gândul a ceea ce avea să se întâmple în curând.

Apoi, când nu-l mai putuse suporta, durerea lui născuse un plan care să salveze viaţa lui Yeshua. Îi venise inima la loc. Da, exista o cale de a salva viaţa prietenului său! Dacă urma să fie arestat şi omorât pe cruce, el îl putea elibera. Frica se transformase în speranţă, furia în bucurie. Nu conta ce făceau ceilalţi doisprezece, el, Micah, al treisprezecelea, dispreţuit de ei, şi-ar putea salva prietenul mult iubit.

Fugise la Yeshua să-i dezvăluie planul, dar, sub ochii lui, Iuda intrase în grădină şi, cu un singur sărut care arătase soldaţilor pe cine să aresteze, îi trădase şi pe om, şi pe Dumnezeu.

În timp ce gărzile romane îl duceau pe Yeshua, apostolii se împrăştiaseră, temându-se pentru viaţa lor. Niciunul nu rămăsese în grădină, nici nu plecase după el, să pledeze pentru el sau să-i fie alături. Ştiau bine că i-ar împărtăşi soarta dacă ar interveni şi tuturor le păsa mai mult de ei decât de el.

Şi Micah fugise din grădină, dar nu ca să fie în siguranţă, ci ca să caute ajutorul necesar pentru a

pregăti vicleşugul la care se gândise, dar de care n-ar fi vrut să se folosească. Cu o seară înainte, planul lui se născuse din meditaţiile lui dominate de frică. Acum era singura speranţă a lui Yeshua.

Capitolul 46

Ziua a zecea, seara
Hillingdon Towne Centre, Londra

Îl lăsară pe Sarkami să facă ce ştia el mai bine: să pregătească porţiunile rămase din manuscris, pentru ca Sabbie să le traducă. Asta presupunea să decupeze în fâşii partea din interior. Era o treabă monotonă, care avea să dureze toată noaptea.

— Nu putem risca să-l desfacem după ce a trecut peste el un mileniu sau două, spuse Sabbie.

Gil ştia că avea dreptate, dar amândoi simţeau că tăierea manuscrisul în bucăţi era un sacrilegiu. Unul care nu putea fi îndreptat mai târziu.

Nu puteau rămâne la Sarkami peste noapte. Deşi făcea toate lucrările de restaurare şi facsimilele false în Londra, era considerat membru al personalului muzeului şi, implicit, prima persoană pe care Sabbie o va căuta şi care era uşor de depistat. Acum că intraseră în joc încă doi jucători, era foarte periculos. Aşa că

Sabbie şi Gil plecară la un hotel aglomerat şi stătură treji toată noaptea. Sarkami urma să le telefoneze când va termina.

Sabbie luase două camere. Nu era necesar, dar Gil nu obiectă. Îi va prinde bine puţin timp singur.

— O cameră e pentru noi, alta pentru ei, îi explică Sabbie. Lăsăm lumina aprinsă într-a noastră şi facem ce vrem.

Cealaltă cameră era pentru a urmări ce se întâmpla în stradă. Ar fi fost ciudat să tot stingă lumina de câte ori ar fi vrut să se uite pe fereastră şi pe urmă să o aprindă iarăşi.

— Acum stăm cu ochii în patru şi aşteptăm, adăugă ea.

Gil se împotrivi impulsului de a merge imediat la geam ca să se uite în stradă, cu sau fără lumini aprinse. Se aşează pe pat, în faţa ei. Îi aştepta o noapte lungă.

Sabbie se cocoţă pe marginea patului dublu, îşi aruncă pantofii şi începu să-şi maseze picioarele.

— Joci şah? îl întrebă ea.

Doar nu vrea să jucăm şah ca să treacă timpul!

Gil făcu semn din cap că da.

— Şi adversarul a făcut vreodată rocadă?

Rocada era o mutare foarte eficientă, dar mult prea rar aplicată. Muţi regele din poziţia obişnuită, cea din mijloc, într-un colţ ferit. Dintr-o singură mutare,

zădărniceşti toate planurile adversarului. Gil ştia foarte bine ce era rocada. Era una din strategiile lui preferate.

— Ei bine, acum noi suntem puşi în situaţia asta.

McCullum nu era singurul rege de pe tablă. Mai devreme, Sarkami acţionase pe deplin justificat când plecase cu ea în cealaltă cameră. Acum ea îi povesti amănuntele lui Gil.

Sarkami îi spusese că cei doi bărbaţi pe care-i văzuse ea în faţa casei lui Ludlow erau Abdul Maluka, şeful studioului Musulmanii pentru Adevărul în Lume, şi garda lui de corp, cuţitarul Aijaz.

— Sunt sirieni, o informase Sarkami.

— Compatrioţi de-ai tăi! exclamase ea. Înţelegea cât de puternică era legătura lui cu ţara natală.

— Nu. Maluka e născut în Siria, ca şi mine, dar nu e compatriotul meu. Urmăreşte să scoată la lumină mesajul din manuscris numai ca să-şi atingă scopurile. Altfel l-ar distruge. Nu e compatriotul meu, repetase el.

— Sunt atât de diferiţi, Maluka şi McCullum, observă Sabbie, întorcându-se spre Gil. Nu ţi s-a părut cunoscut cel care era să ne prindă la mănăstire?

Gil făcu eforturi să-şi amintească figura lui. Faţă ridată, trup contorsionat. Da, erau ale unui îngrijitor de la muzeu, dar ca majoritatea celorlalţi, nu-i dăduse atenţie. Dar Sabbie îl recunoscuse imediat, chiar şi pe

întuneric, deşi habar n-avea că era spionul lui Maluka, un potenţial asasin.

— Mai e ceva ce ne scapă, rosti ea.

Şi Sarkami era convins de asta. Piesele nu se îmbinau cum trebuie. Gorilele lui McCullum şi Maluka cu asasinul lui apăruseră în apartamentul lui Ludlow în acelaşi timp şi, aparent, cu aceeaşi intenţie. Din nou, omul lui McCullum din restaurant sosise la Weymouth concomitent cu Maluka şi omul lui. Nu puteau fi simple coincidenţe. Iar DeVris ieşea în evidenţă pentru că lipsea. Nu se potrivea, iar piesa lipsă putea însemna o rocadă în desfăşurare.

Cel mai bine era ca manuscrisul şi traducătorul cel mai bun să se afle în locuri diferite. Cel puţin pentru moment. În plus, spuse Sabbie, manuscrisul conţinea mult mai multe informaţii decât cele revelate la o simplă traducere.

— Ce-ai observat la scena din Grădina Ghetsimani? îl întrebă ea pe Gil. Când Yeshua îi vorbeşte lui Micah, chiar înainte să vină gărzile romane să-l aresteze? Ce altceva îţi aminteşti?

Singurul lucru care-i rămăsese în minte lui Gil era imaginea lui Micah dându-i caftanul său lui Yeshua şi rămânând numai cu pânza din jurul şoldurilor, cum îi zicea Sabbie piesei respective de îmbrăcăminte. Un detaliu bizar ca să fie menţionat pentru cititorii de peste

milenii.

— Excelent, exclamă ea. Tocmai asta e. De ce a inclus Micah detaliul ăsta în manuscris?

— Adică în afară de faptul că tremura de frig ca o piftie când a rămas fără caftan? întrebă Gil râzând.

Sabbie nici măcar nu zâmbi. Fiecare cuvânt gravat în aramă însemnase timp şi spaţiu preţios consumat. Detaliul trebuie să fi fost cu adevărat important, altfel n-ar fi fost menţionat. Gil nu se arătă impresionat.

— Nu te-ai prins, comentă Sabbie frustrată. Uite, scena e confirmarea pe care o căutam. E ceea ce căuta Ludlow... Stai! exclamă ea emoţionată. Ştiu cum să-ţi spun ca să înţelegi. Scena e *indiciul* pe care ni l-a lăsat Micah. Ca acela lăsat de Elias în pagina ascunsă din jurnal. Parcă ne spune: „Trebuie să vă spun ceva important. Căutaţi aici indiciul."

Şi aici se ascundeau cele mai importante indicii.

— În fragmentul în care Yeshua e arestat, Micah ne spune exact cine e el. Iar Evangheliile lui Marcu şi Ioan îi confirmă vorbele. În ele se vorbeşte despre un ucenic care a fost în Grădina Ghetsimani, în noaptea care a urmat Cinei celei de Taină. Discipolul purta numai o pânză în jurul şoldurilor. Acest bărbat era, citez, „învăţăcelul iubit de Iisus". În Evanghelii, Ioan vorbeşte despre acelaşi învăţăcel aflat lângă Iisus la Cina cea de Taină, acolo unde spune Micah că stătea la

Seder. După Ioan, acest ucenic iubit l-a întrebat pe Iisus: „Cine e trădătorul tău?” Nu-ţi dai seama? Scenele descrise de Micah în manuscris sunt exact cele povestite de Marcu şi Ioan în Evanghelii. Ucenicul iubit descris de ei în Scripturi e Micah.

— Micah *al nostru*?

— Micah al nostru. Pentru apostoli, el nu era decât un învăţăcel pe care Iisus îl iubea mai mult decât pe ceilalţi, dar doar un simplu învăţăcel. Pentru Iisus însă el era apostol, cel de-al treisprezecelea apostol.

Micah citase în manuscris exact cuvintele rostite de Iisus, gravate în aramă pentru eternitate de mâna omului pe care Iisus l-a iubit cel mai mult. Ei doi descoperiseră cel mai important document din istoria umanităţii. Era incredibil, dacă stăteai să te gândeşti. Şi mult prea important ca să cadă în mâinile unor persoane indezirabile.

— Până acum, manuscrisul confirmă ce scriu Evangheliile despre viaţa de adult a lui Iisus, spuse Sabbie. Şi exact lucrul pe care McCullum şi organizaţia lui ar vrea să-l arate lumii. În acelaşi timp, mesajul din el e tocmai lucrul pe care Maluka şi MTW vor să-l îngroape pentru totdeauna. Amândoi au o mizăă, o mizăă uriaşăă.

Dar nimeni nu ştia ce va dezvălui restul manuscrisului. Dar găsiseră indiciul care putea

confirma sau nega Evangheliile. Putea dezvălui un adevăr la care nu se gândise nimeni şi care putea să zguduie temeliile creştinismului.

— Atunci poziţiile se inversează, spuse Gil sigur pe el, deşi n-ar fi vrut deloc să fie aşa. Maluka va vrea să arate lumii manuscrisul ca să demonstreze că creştinismul e fals chiar în esenţa lui.

— Iar McCullum, ca să distrugă orice urmă a existenţei lui, îl completă Sabbie.

— Ai auzit vreodată expresia „a intra în gura lupului”? o întrebă Gil. Înseamnă că noi avem un document a cărui importanţă e greu de imaginat şi nu putem decât să sperăm că nu se va întoarce împotriva noastră. Mai mult, cred că am intrat în gurile a doi lupi.

— Sau ale mai multora.

Capitolul 47

A doua zi după crucificare, după-amiaza
La nord de Ierusalim

Apostolii se adunaseră în ferma veche şi părăsită. Trecuse mai mult de o zi de la arestarea lui Yeshua, iar prietenii şi ucenicii se temeau pentru viaţa lui. Cei doisprezece reveniseră din ascunziş şi, discutând unii cu alţii, aflară de la cei mai devotaţi lui Yeshua că

acesta era mutat dintr-un loc într-altul şi supus unor interogatorii batjocoritoare şi unor hotărâri egoiste şi arbitrare.

Totuşi, apostolii îşi continuară cearta. Când Micah nu-i mai suportă, îi luă deoparte şi le prezentă planul său. Dar chiar în timp ce-l ascultau, aflară că Yeshua era crucificat. Gata cu certurile. Trebuia să treacă la fapte.

Propunerea lui Micah era oarecum riscantă, dar nu pentru apostoli. Fiecare fu de acord cu ea şi se puse imediat pe treabă, procurând ierburile de care avea nevoie Micah ca să prepare elixirul morţii al lui Apollonius, o poţiune pe care învăţase s-o pregătească în ultima sa călătorie în Orient. Yeshua putea bea licoarea dulce şi aromată chiar şi pe cruce.

Dacă totul decurgea conform planului, la câteva minute după ce-o va bea, toţi vor crede că a murit. Antidotul, care trebuia administrat exact la două zile după poţiune, îi va anula efectele.

Era un plan relativ simplu, cu un singur punct slab, respectiv efectul elixirului. Dacă va bea prea puţin, se va trezi prea repede şi lumea va vedea că e viu. Dacă va bea prea mult, nu se va mai trezi niciodată. Timpul era vital. Iar antidotul nu avea întotdeauna efectul dorit, acela de a-l readuce la viaţă pe cel aproape mort.

Administrat după două zile, omul se va trezi.

Administrat după una singură, nu se va mai trezi. Gândul că Yeshua va muri bând elixirul preparat de el îi străpungea lui Micah pieptul ca pumnalul unui soldat roman, dar, din câte se părea, era singurul plan care le dădea o oarecare speranţă.

Au căzut de acord cu toţii ca Micah să apeleze la Iosif din Arimateea. Cei doi vor cere trupul lui Yeshua ca să-l înmormânteze. Odată aflaţi în siguranţa unui mormânt, apostolii îi vor administra antidotul care urma să-l trezească pe Yeshua din somnul ca de moarte. Între timp, Micah se va duce pe dealul de lângă Qumran, ca să pregătească peştera lui secretă pentru sosirea lor. Acolo, în peştera izolată şi sigură, nu vor fi descoperiţi, iar Yeshua se va vindeca şi va prinde puteri noi.

Pentru prima oară, apostolii nu se certară. Din câteva mişcări atente şi deliberate, Micah desenă o hartă amănunţită, pentru ca ei să ştie cum să ajungă la peşteră. Apoi plecă la Iosif ca să-i ducă amândoi lui Yeshua elixirul morţii chiar în timp ce atârna pe cruce.

Iosif din Arimateea, plângând din suflet moartea iminentă a lui Yeshua, se grăbi să-l ajute. Îl imploră pe Ponţiu Pilat să-i dea trupul lui Yeshua. Se rugă de el timp îndelungat şi, după ce-i promise numeroase favoruri, în cele din urmă Pilat acceptă. Iosif nici nu avea nevoie de mai mult. Se putea baza deja pe

Nicodimus, care îi dădu lui Micah hainele şi măgarul său, ca să se dea drept ajutorul lui Iosif dacă îi oprea vreun soldat roman.

Iosif îl duse pe Micah în locul unde Yeshua atârna pe cruce şi, când ajunseră pe Golgota, arătă ordinul semnat de Pilat pentru eliberarea trupului celui răstignit.

— N-a murit încă, îl informă dezinteresat un soldat roman gras. Se uită lung la Micah, care era bine ascuns în zdrenţe şi privea în gol. Apoi se întoarse la prânzul mâncat numai pe jumătate.

— O, nu! Ni s-a spus că e foarte slăbit şi că nu va rezista decât câteva ore. Nu pot veni mai târziu. N-am toată ziua la dispoziţie.

— Şi ce să fac eu? Pot să-l împung cu sabia, dacă vrei, spuse soldatul, scoţând arma din teacă, dar te va costa. N-avem voie să le grăbim sfârşitul.

Soldatul se uită peste umăr să vadă dacă nu se întorsese vreun coleg de-al lui.

— Cred că timpul înseamnă foarte mult pentru tine. Ar fi păcat să stai aici câteva ore, poate zile întregi.

Toată lumea ştia că soldaţii romani puşi să-i păzească pe cei crucificaţi primiseră o asemenea sarcină pentru că erau prea bătrâni, prea proşti sau prea incompetenţi să facă altceva. Din aceleaşi motive, erau şi cei mai corupţi. Pentru câteva monede din aur luau gâtul

oricui, chiar şi al celui de la care le primeau, dacă nu era atent.

Zâmbind cu subînţeles, Iosif duse mâna la haină şi scoase un săculeţ pe care i-l oferi soldatului.

— Am ceva aici care te-ar putea ajuta să-mi scurtezi aşteptarea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Soldatul băgă sabia înapoi în teacă. Micah se uită la Iosif şi amândoi respirară uşuraţi. Interesat numai de conţinutul săculeţului, romanul îl smulse din mâna lui Iosif şi-i turnă conţinutul în palmă.

— Ce-i asta? întrebă el, dând la o parte monedele şi ridicând sticluţa cu elixirul morţii.

— Conţinutul ei te va aduce în posesia monedelor de aici, îi răspunse Iosif, ridicând un săculeţ mult mai greu. Toarnă-l într-un pocal cu vin şi dă-i-l să-l bea prizonierului Yeshua din Nazareth. Vinul o să fie acru, dar n-o să-l mire că primeşte o băutură amară.

— Ăla? N-o să-l vrea, replică soldatul.

— Spune-i că i l-a adus Iosif din Arimateea, ca să-i aline durerea. Atunci va avea încredere şi-l va bea. Nu te teme, băutura nu va face altceva decât să-mi scurteze mie aşteptarea şi să te îmbogăţească pe tine. Pe urmă putem să ne întoarcem amândoi la treburile noastre.

— De ce să nu-l împung cu sabia, ca un porc *ce* e?

— Pentru că ai primit instrucţiuni clare să-l laşi să atârne şi să sufere până moare. Hai, nu ne crea

probleme amândurora.

Soldatul ridică din umeri, luă săculeţul şi se aşeză în aşa fel încât celelalte gărzi să nu vadă că ia mită. Numără monedele cu repeziciune. Râse şi le ascunse în haină, apoi se întoarse şi plecă fără o vorbă.

Iosif se întoarse în locul unde Micah lăsase calul liber.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Micah. A luat banii şi a plecat sau o să facă ce i-ai spus?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur...

Aşteptară. După spusele lui Iosif, soldatul putea să-i dea lui Yeshua băutura, dar la fel de bine putea să ia banii şi să nu facă nimic. Sau putea să le facă semn celorlalte gărzi să-i aresteze în orice clipă. Nu putea decât să-şi aştepte soarta, la fel ca Yeshua pe a lui.

Deşi se îndreptase iniţial în direcţia crucii pe care fusese răstignit Yeshua, soldatul se opri şi vorbi cu doi bărbaţi care nu purtau uniformă. Râseră toţi trei şi, pe măsură ce minutele treceau, ultima şansă a lui Yeshua se irosea din cauza unui individ prost şi arogant.

În cele din urmă, după ce se plesni peste coapsă şi se scuturăde râs la unul din comentariile auzite, porni spre Yeshua, a cărui viaţă se scurgea pe cruce. Iosif şi Micah mijiră ochii, încercând să vadă ce face. Li se păru că soldatul se urcă pe cruce şi dă elixirul unui crucificat, dar nu erau sigur cui, din cauza distanţei prea mari. Încet de tot, după ce se opri să se uşureze la

baza unei cruci, se întoarse la ei.

— Gata, îi anunţă. Luaţi-l repede de-aici. Dacă spuneţi cuiva despre asta, eu o să neg şi-o să mă asigur că n-o să mai vorbiţi niciodată.

Iosif şi Micah făcură semn din cap că sunt de acord, apoi plecară imediat în direcţia din care venise romanul.

— Opriţi-vă! îl auziră strigând.

Li se tăie respiraţia. Soldatul ridică mâna şi scutură un săculeţ invizibil, ca să le dea de înţeles ce voia. Iosif ezită. Dacă îl plătea acum, porcul putea să le ia banii şi să nu le mai dea voie să treacă. Dacă-i arăta că nu avea încredere în el, totul era pierdut. Cerând ajutorul lui Dumnezeu în gând, scoase săculeţul dolofan din mânecă şi-l aruncă în palma care-l aştepta. Minune! Garda se dădu la o parte şi le dădu voie să treacă.

Văzură atâtea cruci, încât nu le veni să-şi creadă ochilor. Feţele condamnaţilor, încremenite de durere, pline de sânge, păreau toate la fel. N-aveau cum să-l recunoască pe iubitul lor Yeshua. Dar porniră în direcţia în care mersese şi soldatul şi se opriră amândoi deodată în dreptul aceleiaşi cruci, ştiind a cui umbră pogora deasupra lor.

O, de-ar fi putut să sufere ei în locul lui! îl coborâră cu cea mai mare grijă şi-l purtară pe braţe pe lângă micile grupuri de soldaţi care-l credeau mort şi le

cerură alţi bani ca să le permită să treacă de ei.

Planul reuşise!

Odată ajunşi la mormântul pregătit de Iosif, apostolii îi vor administra antidotul, iar Yeshua se va trezi. O, ce se va mai amuza când va auzi de vicleşugul cu care i-au păcălit pe romani! Iar Micah îi va aştepta nerăbdător în peştera lui, unde vor sărbători cu toţii.

Dar lucrurile nu aveau să se desfăşoare conform planului. Poate soldatul roman nu făcuse exact ce trebuia, poate celelalte gărzi deveniseră bănuitoare sau – gând care-l îngrijora cel mai tare pe Micah – poate că unul dintre apostoli îi trădase. În orice caz, Micah şi Iosif fură întâmpinaţi de gărzi romane care păzeau mormântul unde avea să zacă Yeshua.

— Ce ne facem? strigă Micah disperat. Nu se va trezi fără antidot, pe care nu i-l putem administra dacă n-au dispărut efectele elixirului.

— Nu te îngrijora, îl linişti Iosif. Gărzile mă vor lăsa să intru şi să ies, ca să-l pregătesc pe Yeshua pentru înmormântare. Mâine, la apusul soarelui, o să merg la mormânt, o să-i iau trupul şi-o să-l duc apostolilor, iar ei o să-i dea antidotul, conform planului tău.

— Dar cum o să-l scoatem din mormânt, dacă gărzile îţi vor urmări toate mişcările?

— Gărzile se schimbă la amiază. Cei doi care-l păzesc acum nu se vor întoarce până la miezul nopţii, îi

explică Iosif. Când se întorc, drept mulţumire că m-au lăsat să-l pregătesc pe Yeshua pentru ritualul înmormântării, voi aranja să primească vin. Ei se aşteaptă la mită, aşa că nu vor fi miraţi. Îi ştiu bine pe soldaţii care fac de pază acum. O să se îmbete zdravăn. O să pun şi eu ceva în vin, ca să-i ajut. Nu eşti singurul care-a auzit de elixire, adăugă Iosif vesel. Cât ei dorm, o să-l duc pe Yeshua la apostoli ca să-i dea antidotul, iar ei ţi-l vor aduce ţie. O să vin şi eu la voi mai târziu, în peştera de lângă Qumran.

Iosif continuă să vorbească pe un ton din ce în ce mai încrezător:

— După că-l duc pe Yeshua la apostoli, mă întorc repede aici şi, cât gărzile sunt tot adormite, o să acopăr gura mormântului cu o piatră mare, ca să nu vadă că nu mai e mortul. O să le explic că pun piatra ca să nu între nimeni să fure ceva sau să profaneze mormântul. Soldaţii n-o să îndrăznească să spună nimănui că s-au îmbătat, că au adormit şi că nu m-au văzut mutând piatra. Din moment ce eu n-o să am de ce să mă plâng, cine să pună la îndoială că şi-au făcut datoria, dacă ei nu fac scandal?

Micah nu era la fel de încrezător ca Iosif. Era prea multă nesiguranţă în mintea lui.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la gărzile de la mormânt. Ce altceva am mai trecut cu vederea?

Cuprinzându-l părinteşte pe după umeri, Iosif dădu din cap în semn că-l înţelege. Oamenii buni se învinovăţesc pe ei înainte de a de vina pe alţii.

— Acum, Micah, trebuie să pleci, îl anunţă el. Trebuie să pregăteşti antidotul. Probabil că Bartolomeu s-a întors deja la grajd cu mirul cu aromă specială pe care l-ai cerut.

Micah şovăi.

— Du-te, îi ordonă Iosif. Te aşteaptă apostolii. Peste două zile, tu şi Yeshua veţi fi împreună din nou.

Capitolul 48

Ziua a zecea, seara
Hotelul Carlton Bay, Londra

Gil dădu drumul la apă fierbinte şi făcu un duş. Auzea cum Sabbie face duş în camera alăturată. Când termină, ea se întorsese deja şi nu voia decât un singur lucru. Caldă, binevoitoare şi complet goală, îl aştepta pe cearşafurile răcoroase. Era un vis devenit realitate, iar trupul lui răspundea fără ezitare.

— Amândoi simţim nevoia să ne detensionăm, îi spuse Sabbie simplu.

— Poftim?

— O să dormim mult mai bine după aceea, continuă

ea cu glas mângâietor.

Gil înghiţi în sec. Se strecură în aşternut şi se întoarse cu spatele la ea.

— Nu, mulţumesc, îi spuse şi se acoperi pe umeri.

— Cum, mă refuzi? îl întrebă uimită.

Nici el nu credea că e posibil, dar tot mai era chinuit de gelozia care-l orbise în apartamentul lui Sarkami. Nu avea de când să cedeze. Închisese ochii spunându-şi că, atâta vreme cât lucrau ca profesionişti, nu avea niciun drept să fie gelos. Dar dacă trecea de limitele serviciului, atunci supărarea lui era justificată.

Nu mai putea suporta durerea pe care o simţise când o văzuse cum se uita la Sarkami. Ieri ar fi dat oricât ca ea să-l privească aşa cum îl privise pe vulturul acela bătrân. Dar ea voia să facă sex cu el numai ca să se elibereze amândoi de tensiune.

Gil se răsuci şi se ridică în capul oaselor.

— Îţi dai seama că nu ştiu nimic despre tine? o întrebă el, acuzator. Absolut nimic. Cu mine te porţi exact ca şi cu un coleg de serviciu, iar cu ceilalţi eşti numai lapte şi miere.

— Ceilalţi? Care ceilalţi?

— Sarkami, Ludlow...

— Ludlow! Dumnezeule, mi-a fost ca un bunic. El şi Sarah m-au luat sub acoperişul lor când nu aveam unde să mă duc. Iar Sarkami! L-ai cunoscut. Nu ţi-ai

dat seama? E cel mai înţelept bărbat pe care îl cunosc şi omul cu cele mai sănătoase principii. Nu s-ar da la o parte de la nimic, nu şi-ar cruţa nici măcar viaţa, dacă ar crede că ceea ce face e bine. Nu cunosc mulţi oameni asemenea lui. Mă îndoiesc că tu cunoşti. Ce-ai crezut? Că suntem iubiţi? Că-mi plac bărbaţii în vârstă?

Gil roşi la absurditatea geloziei lui. Ce putea spune? Că îşi dorea atât de mult s-o ia în braţe, încât nici nu mai gândea cum trebuie, că era cuprins de-o dorinţă nebună s-o cunoască, să-i atingă mintea şi trupul în acelaşi timp?

Scutură din cap, frustrat că nu ştia ce să spună şi că se încăpăţâna ca un catâr. Căută zadarnic cuvintele potrivite. Ştiu că tonul pe care i se adresa era nepotrivit chiar în timp ce vorbele îi ieşeau pe gură, iar ea îl va înţelege greşit.

— Niciodată nu spui nimic despre tine, rosti el, mult mai acuzator decât ar fi vrut. De la tine am parte când de una caldă, când de una rece. Eşti distantă şi rece, îmi impui relaţii strict profesionale, pentru ca apoi, brusc, să vrei să facem dragoste. Nu mai înţeleg nimic.

— Şi ce-ai vrea, o femeie plângăcioasă care să-ţi înşire toate necazurile prin care-a trecut înainte de-a face sex?

Avea dreptate. Faptul că nu-i povestise viaţa ei era o schimbare plăcută şi binevenită. Totuşi, exista o diferenţă între a-ţi turui necazurile şi a face pe fecioara

de gheaţă.

— Ascultă, începu el, când vorbeşti despre viol, o faci ca şi cum...

— Violul? întrebă ea uimită. Se înroşi de furie. Asta vrei? Să-ţi povestesc cum e să fii violată? Ce, crezi că-i sexy? Ia imaginează-ţi. Un cuţit la gât şi patru bărbaţi care te călăresc şi râd de suferinţa ta. Să-ţi vezi prietena cea mai bună cu gâtul tăiat pentru că s-a apărat, apoi să te uiţi cum trupul ei e batjocorit, în timp ce din el se scurge ultima picătură de sânge. Să simţi picăturile fierbinţi de urină pe faţă, când violatorii nu ştiu cum să te umilească mai mult.

Gil privea în gol, incapabil să se mişte sau să vorbească. Imaginile descrise de ea i se întipăreau în minte pentru totdeauna şi îl copleşea ruşinea pentru aroganţa cu care o tratase.

Sabbie îl privi fix fără să clipească, încercând, în aparenţă, să afişeze aceeaşi mină indiferentă pe care o folosise cu succes atâta vreme. Înclină din cap aproape imperceptibil, ca şi cum ar fi fost de acord cu vocea ei interioară care-o îndemna să-i încredinţeze lui Gil secretele şi ruşinea ei.

Mai erau şi alte lucruri de spus. Încă un viol, mult mai perfid decât primul, ai cărui autori erau cei lângă care trăia şi lupta. Politica momentului, se pare, cerea să nu se raporteze violul. Ofiţerii superiori din Aleph

hotărâseră că investigarea unei infracţiuni atât de grave ar pune în pericol SWAT.

— Mi s-a spus că, din păcate, momentul „incidentului” nu era potrivit. Nu era potrivit, repetă ea. Bugetul Aleph-ului urma să fie revizuit şi, având în vedere părerea publicului despre punerea în pericol a femeilor, consiliul militar a hotărât că, cu cât se va face mai puţină publicitate incidentului, cu atât mai bine.

— Dar ce ai păţit tu nu avea nimic de-a face cu armata, remarcă Gil, uluit.

N-avea importanţă, îi explică ea.

— Nu voiau să apară probleme. Eu eram o problemă. Alana, una mai puţin, pentru că murise. Am cerut să ni se facă dreptate amândurora şi au făcut ce trebuia ca să-mi închidă gura.

Sabbie solicitase o audiere. Aleph acceptase. La audiere participaseră colegii şi ofiţerii ei superiori. Cei pe care contase ca martori în favoarea ei vorbiseră despre imoralitatea şi lipsa ei de discernământ. Femeile cu care luptase cot la cot şi pentru care şi-ar fi dat şi viaţa au descris-o drept instabilă şi libertină. Prietenii, care mai de mult o îndemnau să iasă cu bărbaţi mai des, au spus că era o femeie care se angaja regulat în escapade sexuale riscante cu mai mulţi parteneri.

I s-a pus la îndoială activitatea militară. Mici delicte despre care nici nu fusese informată au fost amplificate

ca să se accentueze judecata ei precară şi lipsa de responsabilitate.

— Poţi face pe oricine să arate cum vrei tu, spuse ea, scuturând din umeri. Moartea Alanei a fost considerată inadmisibilă. S-a stabilit o audiere separată săptămâna următoare, dar a fost anulată mai târziu, bineînţeles, la cererea părinţilor ei. În final, am făcut ce trebuia.

Sabbie refuzase demobilizarea onorabilă oferită de Aleph. Fără nicio explicaţie, plecase să-i caute pe cei care-i luaseră viaţa Alanei şi i-o nenorociseră pe-a ei. Aplicând metode la care Gil nici n-ar fi îndrăznit să se gândească, reuşise să scoată de la primul ei agresor numele celorlalţi.

— Şi, dacă n-ar fi fost Sarkami, aş fi continuat să ucid, în speranţa unei recompense pe care n-aş fi primit-o niciodată.

Gil se crispă de uimire. Ce legătură avea Sarkami?

— Una foarte puternică.

A apărut tocmai când trăgea ultimul glonţ în capul celui care-o violase.

— Am îndreptat arma spre el, deşi n-aveam de gând să-l omor. La urma urmei, nu-mi făcuse niciun rău. Una e să ucizi pe cineva pentru ceea ce ţi-a făcut ţie sau altui suflet nevinovat. Cu totul alta e să omori pe cineva pur şi simplu pentru că a fost martorul involuntar al răzbunării tale.

— Am stat faţă în faţă, eu cu arma în mână şi cadavrul la picioare. Nu ştiu ce aşteptam de la el. Poate să se îngrozească. Măcar să-i fie frică.

Dar nu se întâmplase aşa ceva. Sarkami o întrebase calm cum avea de gând să scape de cadavru şi dacă va fi înmormântat cum se cuvine. Cu aceste cuvinte o făcuse să conştientizeze actul ei violent şi îi transformase prada într-o fiinţă umană.

Îi povestise totul lui Sarkami, de la început la sfârşit, aşa cum îi povestea lui Gil acum.

— Apoi a făcut un lucru incredibil. M-a întrebat dacă mă poate ajuta.

Oferindu-i ajutorul, îi redase viaţa. Nu mai era un animal care se apăra într-o lume care voia s-o distrugă, ci o fiinţă umană capabilă să trezească simpatia – şi compasiunea – altora.

Îi spusese lui Gil tot ce era de spus şi aştepta de la el o reacţie. Se luptă disperat să găsească altceva decât obişnuitele cuvinte de alinare şi milă. În cele din urmă, îi spuse o singură propoziţie, un gând simplu, venit din inimă:

— Aş vrea să nu fi trecut prin atâtea suferinţe.

Sabbie îl privi cu un surâs strâmb, ezită, apoi, dintr-odată, se dărâmă. Zidul. Furia. Distanţa. Suferinţa îngrozitoare. Până şi ceea ce Gil crezuse că e capacitatea ei de a judeca la rece totul.

Toate trecuseră, iar ea plângea şi suspina cum n-ar fi crezut-o în stare. Tânără şi tristă, foarte tristă. Iar Gil ştia că era prima oară când plângea din ziua în care viaţa ei fusese distrusă.

Când se opri, o luă în braţe fără să spună nimic. O mângâie pe păr, o sărută pe frunte şi îi aduse câteva şerveţele în care Sabbie îşi suflă nasul de vreo zece ori. Apoi, când nu mai avu lacrimi, o înveli cu duioşie şi-i aduse un pahar cu apă.

Ea întinse braţele spre el, îl luă de gât şi-l trase spre ea. Numai atunci făcură dragoste. Încet, plini de energie, sincer. Se uitau întruna unul la altul, sorbindu-se din priviri şi bucurându-se de plăcerea pe care şi-o ofereau şi de fericirea că trăiau.

Capitolul 49

Ziua a unsprezecea, dimineaţa devreme
Hotelul Carlton Bay, Londra

Fusese un vis foarte sexy. Se îmbrăţişau într-o formă şi într-un ritm perfect. Ea îl întâmpina cu fiecare mişcare. Trupul ei excitat îl ajuta să anticipeze mişcarea următoare şi simţiră amândoi plăcerea, el odată cu ea şi ea odată cu el.

Gil se trezi şi blestemă raza de soare care-i pătrunse

în minte şi-l trezi din somn. Cât ar fi vrut să se întoarcă. Numai câteva clipe. Să-i simtă mirosul, s-o atingă, ca şi cum ar fi fost reală. Apoi simţi un val de plăcere şi îşi aminti. Nu fusese un vis.

Se răsuci cu greu să vadă cât e ceasul. Nouă fără un sfert. Nu dormiseră până în zori. Chiar în timp ce el aţipea, ea începuse să-i dea indicaţii cum să ducă manuscrisul în America, dacă trebuia să plece singur. Încercase s-o tachineze ca să-i scoată din cap gândurile negre, dar nu reuşi.

— Poţi pune manuscrisul în bagajul de mână. Ştiu, sună ciudat, dar n-ar trebui să ai probleme. N-o să te întrebe nimic nici la punctul de control. Treaba lor e să caute obiecte potenţial ameninţătoare. Nu poţi arunca un avion în aer cu un manuscris.

Gil nu se lăsă uşor:

— Nu poţi să te plimbi cu un manuscris de aramă antic fără să fii întrebat de unde-i ai.

— De fapt, să ştii că poţi. Când ajungi la vama americană, o să te întrebe dacă ai ceva de declarat. Le spui că nu, pentru că nu aduci niciun obiect aflat pe lista lor de obiecte care trebuie declarate. E posibil să nu te controleze.

— Şi dacă o fac?

— O să se uite pe lista de bunuri furate şi o să verifice dacă nu-ţi apare numele pe lista infractorilor căutaţi.

Dacă eşti curat, te lasă să treci.

Era discutabil, conchise el, dacă ea îl însoţea.

— A, dacă vin cu tine, se schimbă situaţia. Sunt un infractor cu cazier.

Sabbie îi spuse să se odihnească şi se duse în cealaltă cameră ca să se uite în stradă. Nu apăruse nimeni peste noapte. *Semn bun,* îşi zise Gil. Sabbie nu era însă la fel de optimistă.

— Să nu-mi spui că şi tu te iei după zicala că nicio veste înseamnă o veste bună. N-am timp de struţi care-şi îngroapă capul în nisip.

Gil procedă înţelept şi-şi reţinu impulsul de a-i corecta concepţia greşită despre comportamentul animalelor. Nu era nici momentul, nici locul potrivit. Pe lângă asta, el nu se situase la înălţime. Sabbie era cea care conducea. Îl depăşea cu mult. Şi nici nu avea nevoie de somn, ca el.

Gil se ridică şi ascultă. Nu se auzea apa curgând la duş. Probabil era la toaletă.

Bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Poate că era în camera cealaltă şi verifica strada a mia oară. Trase draperia şi făcu cel mai înviorător duş, cum nu mai făcuse de multă vreme până atunci.

Capitolul 50

A doua zi după crucificare, seara
La nord de Ierusalim

Micah se opri să-şi tragă respiraţia. Mersese cât de repede putuse fără să atragă atenţia şi, cu toate că Iosif îl asigurase că totul era în regulă, era înspăimântat. Se apropie precaut de grajd.

O lumină slabă răzbătea prin pereţi. Era oare o cursă întinsă de romani ca să-i prindă pe apostoli? Sau pe el?! Nu, nu avea ce să se întâmple într-un timp atât de scurt. În afară de apostoli şi de Iosif, toţi credeau că Yeshua zace mort în mormânt.

Micah se furişă mai aproape. Auzi câteva glasuri cunoscute. Strângând traista cu ingrediente preţioase pentru fiertura care îi va salva viaţa lui Yeshua, rămase tăcut, în aşteptare.

Vocea groasă a lui Petru era cel mai uşor de recunoscut:

— Trebuie să avem grijă şi de noi. Numai din mila lui Dumnezeu am scăpat de arestare şi de crucificare lângă el.

Faptele lui i-au supărat pe prea mulţi. Ne-a pus pe toţi în pericol.

— Aşa e, fu de acord Bartolomeu. Şi pe noi cine ne-ar fi salvat? De data asta a întrecut măsura, provocându-i pe preoţi şi pe farisei. V-am spus c-ar fi trebuit să

mergem în Galileea de Paşte. Nu le-ar fi jignit pe autorităţile de acolo.

Micah se înroşi de furie. Se uită printr-o crăpătură şi văzu că Iacob se pregătea să vorbească:

— Câtă vreme trăieşte, e un pericol pentru noi toţi. Ştiţi cu toţii că ăsta e adevărul. O să vă spun ceea ce niciunul din voi n-a avut curajul să spună. Pentru noi e mai bine dacă nu se mai trezeşte niciodată.

Toma se ridică şi, după cum îi stătea în obicei, deschise larg braţele, pentru ca vorbele lui să fie mai pătrunzătoare:

— Mai întâi l-am urmat pentru că ne-a promis că va deveni regele evreilor şi că vom prospera în cercul lui de apropiaţi. Promisiunea asta e acum fumul de la foc: se ridică şi dispare. După părerea mea, judecăm drept dacă ne ferim de nenorocirea pe care-o va aduce dacă rămâne în viaţă. Nu mai serveşte nici scopurilor noastre, nici alor lui.

— Nici scopurilor lui Dumnezeu, adăugă o voce.

Supărarea îi stătea lui Micah în gât.

Trădătorii! Câte făcuse Yeshua pentru ei, iar ei cum îl răsplăteau? Era acesta un grup de oameni dezamăgiţi, care meditau asupra nemulţumirii lor, ori chiar se gândeau să rănească trupul celui care îi luase sub aripa lui şi îi făcuse sfinţi?

Cu câteva clipe înainte, un asemenea spectacol ar fi

fost de neimaginat. Acum auzea cu urechile lui vorbe atât de grele şi sinistre, că numai Satana le-ar fi putut rosti.

Din câte se întâmplaseră în ultimele zile, oare numai el şi Iosif îl apărau pe Yeshua de moarte? Îl săgetă un gând şi mai negru: oare să aibă încredere în Iosif sau făcea şi el parte din conspiraţia asta odioasă?

Nu, nu Iosif, putea fi sigur de el. Doar purtaseră amândoi trupul însângerat şi zdrobit al lui Yeshua de pe deal şi, la fiecare pas, bărbatul cel bun din Arimateea vărsase lacrimi amare în tăcere. Dintre toţi, numai în el se putea încrede. Se ruşină de gândul nerecunoscător, chiar dacă trecător.

Aşadar, iată unde s-a ajuns.

Noaptea era liniştită şi rece. Micah se forţă să asculte vocile prin crăpătura din pereţii grajdului.

Tadeus fu următorul care vorbi:

— Nu putem să-l ţinem la distanţă şi să ne lase în pace să ne vedem de munca noastră?

Măcar unul e de partea lui!

Tăcerea care se lăsă veni ca o condamnare a cuvintelor lui.

Matei, până atunci tăcut, vorbi şi el:

— Ştim trei lucruri despre preoţi şi farisei: îl urăsc pe Yeshua, au puterea în mâinile lor şi de ei ascultă Ponţiu Pilat. Dacă Yeshua va rămâne în viaţă, romanii îl vor

urmări până în pânzele albe şi, întrucât vom fi şi noi ruşinaţi de ruşinea numelui său, vom fi şi noi vânaţi. Sunt de acord cu Iacob, care spune ceea ce ştim cu toţii, că pentru noi e mai bine ca Yeshua să fie mort.

Sigur pe sine, Matei continuă:

— Moartea lui Yeshua le va aduce oamenilor un martir pe care să-l idolatrizeze, ca să se alieze împotriva preoţilor, romanilor şi fariseilor. Noi, apostolii lui, vom fi onoraţi numai dacă istoria nu va vedea în Yeshua un incitator la revoltă şi un aducător de necazuri. Şi asta depinde de hotărârile – dificile – pe care le vom lua noi astăzi, aici. Cu curaj, unul din noi tot mai poate fi privit ca regele evreilor.

— Voia lui Dumnezeu, se auzi un glas şi râseră cu toţii.

Micah nu mai fu în stare să asculte. Se luptă să-şi controleze furia şi intră în grajd. Se prefăcu prietenos şi le povesti cum el şi Iosif îl păcăliseră pe soldatul roman, cum îl coborâseră pe Yeshua de pe cruce şi îl duseseră în mormântul pregătit de Iosif.

Apoi le spuse că Filat pusese gărzi la mormânt. Dacă nu le-ar fi auzit planurile diabolice, ar fi presupus că sunt îngrijoraţi din cauza lui Yeshua, dar acum, că le cunoştea intenţiile, înţelese că fiecare se temea ca nu cumva Yeshua să-şi revină şi, astfel, să-i pună în pericol.

Întâmpinară cu uşurare şi bucurie vădită vestea că Iosif din Arimateea plănuia să le aducă trupul lui Yeshua la sfârşitul Sabatului. Reţinându-şi cu greu lacrimile, Micah înţelese de ce se bucurau aşa de tare. În curând, el şi Iosif vor pune viaţa lui Yeshua în mâinile lor.

Micah reluă şarada începută de ceilalţi. Le spuse că va trebui să se retragă ca să prepare antidotul care să-l învie pe Yeshua. Le ură noapte bună şi le promise că îl va trezi pe Petru când va fi terminat.

Retras într-un adăpost micuţ de lângă grajd, se întrebă dacă şi lui îi era sortită soarta lui Yeshua. Probabil, dar, tu toate astea, nu se temea.

În timp ce prepara antidotul, începu să se gândească la un plan de a-i salva viaţa lui Yeshua din mâinile celor care voiau să i-o ia.

Cu fiecare oră care trecea, Micah se lupta cu propriul trup, care-i cerea odihnă, aşa cum se va lupta cu orice duşman care voia să-l omoare pe Yeshua. Deşi pleoapele îi cădeau grele pe ochi şi corpul lui voia să doarmă, lucră toată noaptea. Odată cu antidotul, puse la punct şi planul pentru care se ruga să reuşească.

Amestecă două-trei picături din soluţia cu miros pătrunzător cu vinul rămas de la cină şi turnă combinaţia într-o sticluţă. Era sigur că „falsa fiertură” nu va ajunge niciodată pe buzele lui Yeshua. Dacă

acesta avea să fie salvat, atunci numai el îi va administra adevăratul antidot.

Puse sticla cu aşa-zisul antidot pe masa încropită, unde o vor găsi cu siguranţă apostolii care încă dormeau şi se pregăti de drum. După ce turnă cu grijă antidotul într-un recipient de lemn, puse dopul şi-l băgă în traistă.

Odată recipientul ascuns, îl trezi pe Petru şi-l anunţă că antidotul era gata şi se afla pe masă. Mai mult adormit, acesta ascultă cum şi când să-l administreze. La sfârşit, Micah îi mai spuse că pleacă imediat la peşteră, unde-i aşteaptă pe toţi, şi-l lăsă pe apostol să adoarmă la loc.

În lumina lunii, Micah se mai uită o dată la bărbaţii adormiţi, care-şi ziceau apostolii lui Yeshua. Apoi părăsi grajdul, se urcă pe asin şi, cum luna încă domnea strălucitoare pe cer, porni spre casa lui Iosif din Arimateea.

Capitolul 51

Ziua a unsprezecea, la mijlocul dimineţii
Hotelul Carlton Bay, Londra

Se făcuse zece şi Sabbie tot nu apăruse.

N-ar fi plecat singură, nu fără să-mi ţină predica ei

moralizatoare despre ce să fac „dacă nu mă mai vezi niciodată”.

Gil se opri brusc. Previziunile ei negre nu i se mai păreau atât de prosteşti. Nu se poate, se purta ridicol. Ieşise să ia micul dejun sau să cumpere un ziar. Poate că plănuia să se întoarcă înainte de trezirea lui, dar intervenise ceva neaşteptat. Poate că plecase la Sarkami după manuscris.

Alungă imediat gândul că plecase la sirian pentru altceva...

De-abia aştepta s-o vadă intrând pe uşă. O s-o certe că plecase fără să-i lase un bilet, se vor certa zdravăn, apoi vor râde de grijile lui copilăreşti. Minutele treceau. Sabbie nu intră pe uşă şi nici nu telefonă.

Când renunţă la amăgirile de tipul „îi mai dau cinci minute”, puse la punct un plan. Trei lucruri trebuiau făcute. Să verifice dacă Sabbie plecase la Sarkami şi, dacă nu era acolo, să-l anunţe că dispăruse; avea nevoie de ajutorul lui ca s-o găsească. Şi trebuia să recupereze manuscrisul. Oricum, trebuia să ajungă la el.

Reuşise să vadă a doua intersecţie pe lângă care trecuseră când plecaseră de la Sarkami seara trecută. Taxiul oprise la un colţ bine luminat, iar Gil reţinuse numele străzilor, fără un motiv anume. Acum erau cele mai importante cuvinte din vocabularul lui. Al treilea era „bani”.

Scotoci în buzunarul pantalonilor după un card de credit pe care să nu i-l fi dat lui Sabbie. Dacă găsea un bancomat al băncii lui, putea să scoată toţi banii de care avea nevoie. Apoi nu mai trebuia decât să ajungă la intersecţia din apropierea locuinţei lui Sarkami.

O amintire neaşteptată îi aduse pe buze un zâmbet de satisfacţie. Scoase PDA[11]-ul din buzunarul din spate. Nu-l mai deschisese de când plecase de la Cybernet. Se lăsă cuprins de nostalgie. Îi era dor de serviciu, de casă, de viaţa lui. Chiar şi de George. Dar nu foarte tare.

Îi ceru PDA-ului să-i precizeze locaţia unui bancomat local, iar GPS-ul începu să lucreze. Banii îl aşteptau la distanţă de două străzi. Solicită şi localizarea intersecţiei. De acolo, putea reconstitui drumul la Sarkami, pe aleea şerpuitoare dosnică, până ajungea la uşa verde cu patru încuietori. PDA-ul îi oferi o hartă sau indicaţii pas cu pas.

Îşi revenise puţin. Sigur o s-o găsească pe Sabbie la Sarkami. Poate se convinsese că era mai sigur să plece singură şi voia să-i facă o surpriză cât el încă mai dormea în camera de hotel, adică să vină cu manuscrisul tăiat în bucăţi. Altfel i-ar fi ţinut un discurs, cum că nu putea aştepta ziua-ntreagă să se trezească, adăugând că avea de gând să-l sune când ar

---

[11] Personal digital assistant - calculator mic (n. tr.).

fi putut. În orice caz, o să fie foarte fericit s-o vadă.

Îşi luă hainele şi se îndreptă spre uşă. Începea să se simtă ca înainte. Atât de încrezător în sine, încât nici nu se mai obosi să verifice strada înainte de a ieşi.

Capitolul 52

La două zile după crucificare, dimineaţa
Casa lui Iosif din Arimateea, Iudeea

Iosif, cu chipul înăsprit, stătea nemişcat.

— Nu trebuie să te întreb dacă eşti sigur că ai auzit bine, spuse el.

— Aş vrea să nu fie adevărat, dar îţi jur, Iosif, că e aşa cum ţi-am spus. Ţi-am adus antidotul şi te implor să i-l dai tu. Eşti singurul în care am încredere.

— Dar dacă apostolii îi dau poţiunea pe care le-ai lăsat-o?

— N-o să-i facă niciun rău, dar ştiu că nu va ajunge pe buzele lui, rosti Micah amărât. Trebuie să mergi la Yeshua şi să-l duci într-un loc sigur înainte să ajungă apostolii la el. Nu mai pot face altceva pentru el acum.

— Atunci numai de mine depinde, fu Iosif de acord. Mă gândeam să-l duc la ei cu mult înainte de ivirea zorilor. Gărzile care mă cunosc sunt de serviciu de la miezul nopţii. Dar acum mi-e frică să aştept.

— Petru şi ceilalţi dorm duşi şi nu se vor trezi până dimineaţă.

— Ca şi cum ar dormi somnul drepţilor, remarcă Iosif cu tristeţe, apoi ascultă instrucţiunile lui Micah.

Puseră lucrurile la punct în câteva minute. Iosif insistă ca Micah să ia calul lui în loc de măgar, spunând că armăsarul îl va duce la peşteră mai repede şi va avea timp mai mult să se pregătească.

— Mie nu-mi trebuie calul. Dacă reuşesc să-l aduc pe Yeshua la tine, e mai bine să venim călare pe măgari diferiţi. Amândoi pe acelaşi cal atragem atenţia. Dacă, Doamne fereşte, nu reuşesc să-l scot din mormânt, tot nu-mi va trebui un cal care să mă poarte mai repede. Ţie însă îţi va prinde bine armăsarul, ca să ajungi cât mai repede la peşteră.

Se îmbrăţişară mai lung decât altădată şi-şi luară bun-rămas, lăsând nerostite vorbe mai multe decât cele rostite.

Drumul până la peştera de lângă Qumran fu scurt şi lipsit de peripeţii, dar el era prea copleşit de teamă şi de tristeţe ca să se mai bucure de el.

Intră în peştera tinereţii sale. Pământul umed îl întâmpină cu un miros pătrunzător şi familiar. Totul era exact aşa cum îl lăsase. În anii care trecuseră de la ultima vizită în peştera secretă, nu se mişcase nicio

piatră şi, din câte îşi dădea seama, nimeni nu intrase acolo. Ascunse între pereţii răcoroşi, uneltele şi bucăţile de argint şi aramă aşteptau întoarcerea lui.

Era din nou acasă, întâmpinat de amintiri plăcute şi de siguranţa pe care i-o dădea singurul sanctuar din viaţa lui. În tinereţe, petrecuse nenumărate ore perfecţionându-se în prelucrarea metalelor, meşteşug graţie căruia supravieţuise. În peştera aceasta îşi imaginase pentru prima oară o viaţă cu alt rost şi înţeles decât cel al bogăţiei materiale. Aici simţise că-i începe viaţa, şi aici s-ar putea să se sfârşească.

Mai avea o singură zi pentru a-şi îndeplini sarcinile. Alungă panica încolăcită în jurul pieptului şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Dacă intra în criză de timp, totul era pierdut. Nu va reuşi. Nu va putea termina manuscrisul nici dac-ar fi avut de două ori mai mult timp. Chiar dacă mesajul ar fi fost deja elaborat în mintea lui – şi nu era – pregătirea benzii de aramă şi imprimarea lui pe ea cerea mai mult timp decât aveau nevoie ca să-l urmărească. Pe lângă asta, îl aştepta o sarcină şi mai importantă. Dacă n-o ducea la capăt, viaţa lui Yeshua, a lui şi poate a tuturor celor de pe faţa pământului n-ar mai fi avut niciun rost.

Simţi un nou fior de teamă, dar foamea, mai mult decât teama, îi dădea ameţeli. Nu dormise şi nu mâncase de o zi şi jumătate şi nu mai putea continua

aşa.

Scotoci în traistă şi scoase mâncarea de care uitase cu totul. Mirosul puternic de brânză râncedă îl făcu să lăcrimeze.

N-o putea mânca. Scoase vinul şi pâinea tare, apoi mâncă şi bău în timp ce lucra.

Prima parte a manuscrisului, istoria mascaradei din jurul lui Yeshua, trebuia relatată în detaliu. Generaţiile viitoare vor afla toate întâmplările la care el fusese martor, de la trădarea de neiertat la curajul nemaipomenit al celui trădat. Această parte trebuie să redea evenimentele cu fidelitate, dar cuvintele nu erau atât de importante.

Dar ceea ce îl punea pe gânduri pe Micah era alegerea cuvintelor potrivite pentru partea a doua, căci ea, partea interioară a manuscrisului, trebuia să redea cu exactitate cele petrecute. O singură eroare şi întreg documentul va deveni inutil, documentul care va conţine secretul lui Yeshua şi de care va depinde viitorul omenirii.

Dar, deşi o greşeală ar fi avut consecinţe dezastruoase, prea multă prudenţă l-ar fi făcut pe Micah să nu-şi termine treaba la timp. Graba şi lipsa de precizie puteau compromite totul. La fel ar fi făcut şi încetineala.

Micah îşi alungă teama care-i strângea inima. Nu

trebuia să se gândească la cele care depindeau de momentul de faţă. Îndemânarea, hotărârea şi, mai presus de toate, dragostea lui faţă de Yeshua vor face ca mesajele să nu fie pierdute.

Întorcându-se de la Iosif, fusese preocupat de gândul că nu are destulă aramă pe care să scrie toată povestea şi să-şi ducă sarcina la capăt. Ajuns la peşteră, redescoperi rezerva de aramă rămasă din tinereţea lui. Avea suficientă aramă pentru manuscris, chiar pentru două.

Şi dintr-odată mintea i se limpezi. Va face nu un manuscris, ci două. Primul va fi dovada înţelepciunii lui Yeshua, a învăţăturilor sale şi a trădării finale comise de cei în care se încrezuse cel mai mult. În el va trece datele care vor asigura supravieţuirea generaţiilor următoare, secretul pe care i-l dezvăluise Yeshua.

În al doilea manuscris, cel fals, va ascunde un mesaj în mesaj, un semn pentru cei drepţi care-i va îndruma spre adevăratul manuscris. Pe acesta, pe cel adevărat, îl va ascunde într-un loc retras din capătul peşterii, la care nimeni nu putea ajunge decât dacă se târa pe burtă, printr-un labirint întortocheat. Îl descoperise în tinereţe, când avusese un trup musculos. Zâmbi şi îşi aduse aminte că nu mai era un tânăr bine clădit. Dar era convins că se putea strecura în ascunzătoare.

Va ascunde manuscrisul din aramă cu mesajul

adevărat în cutia sigilată cu smoală în care îşi ţinea uneltele cele mai bune. Va încălzi smoala la flacăra lămpii cu ulei în ascunzătoarea din capătul peşterii şi acolo îl va şi lăsa, ca să fie descoperit de un suflet drept şi dat celui căruia îi era hărăzit să-l primească.

Manuscrisul fals îl va ascunde într-una din peşterile din apropiere, unde-şi ţineau esenienii cele mai preţioase documente ale lor. El va conţine o înşiruire inventată de comori ascunse în locuri diferite, ca să-i inducă în eroare pe cei nedemni de adevăratul mesaj din manuscrisul adevărat.

Se gândi cât de simple erau toate şi îi apăru un zâmbet pe buze. Înşiruirea de comori din manuscrisul fals va face să fie scos la iveală cât de repede posibil şi păstrat cât se poate de bine. Cel nedemn să citească mesajul din documentul autentic nu va vedea decât reflectarea propriei lăcomii. Cel drept şi vrednic va citi printre rânduri şi va găsi mesajul ascuns în spatele cuvintelor, care îl va conduce la manuscrisul adevărat.

Dar cum va duce la capăt o sarcină atât de grea Micah nu ştia să spună. Două manuscrise, când de-abia avea timp pentru unul, şi un mesaj ascuns, scris în aşa fel încât să fie înţeles doar de cei vrednici.

Nu pot s-o fac.

I se strânse inima de disperare. Oare era prezis ca povestea trădării să nu fie cunoscută? Sau, mai rău, ca

secretul transmis lui Yeshua să se piardă odată cu el şi, astfel, să fie condamnată întreaga omenire?

Micah închise ochii şi se gândi la chipul prietenului său, care-i încălzi sufletul şi mintea.

— Yeshua, rosti el, totul e pierdut, căci mă tem c-o să dau greş.

I se păru că zăreşte imaginea prietenului său drag printre umbrele din capătul peşterii.

— N-o să dai greş, şopti Yeshua, apoi dispăru la fel de repede cum apăruse.

Când nu-i mai zări chipul, Micah simţi că arama pentru manuscris emana o căldură pe care n-o mai simţise până atunci.

Dacă acum câteva clipe braţele lui erau obosite, acum îi pulsau, pline de energie, dacă inima-i fusese copleşită de teamă şi mintea înceţoşată, acum simţea că avea puterea necesară ca să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Micah lucră cu îndemânare şi hotărâre. Cu mintea goală, condusă parcă de altcineva, îşi duse la bun sfârşit sarcina în orele scurse între apus şi răsărit.

Când auzi tropot de copite pe pietriş, totul era gata. Manuscrisul fals zăcea sub o grămadă de pietre în peştera esenienilor, iar pe cel adevărat îl pusese în ascunzătoarea din capătul peşterii sale. Ambele fuseseră binecuvântate cu rugăciuni. Odată ce ascunsese dovezile muncii sale pline de iubire, se duse

la intrarea peşterii şi aşteptă să i se întâmple ceea ce Dumnezeu îi hărăzise.

Capitolul 53

Ziua a unsprezecea, la amiază
Hillingdon Towne Centre, Londra

În jumătate de oră, Gil scoase banii necesari din bancomat, fluieră după un taxi şi refăcu drumul înapoi spre Sarkami. Îşi imagina întruna aceeaşi scenă: va bate la uşă, îi va deschide Sarkami şi o va vedea pe Sabbie aplecată peste benzile de aramă, luând notiţe pentru traducerea lor.

Într-o variantă din imaginaţia lui, Sabbie se arăta impresionată că găsise singur drumul înapoi. În alta, încerca să dea de el la hotel. Era supărată şi, în acelaşi timp, uşurată că-l vedea intrând pe uşa lui Sarkami. Îi convenea oricare dintre ele.

Dar ce descoperi nu semăna cu niciuna din închipuirile sale. Vopseaua verde era zgâriată, iar peste tot erau împrăştiate aşchii de lemn. Două din încuietorile de la uşa din spate fuseseră forţate şi două lipseau. Gil ezită, neştiind dacă să intre sau nu, dar nu avea altă soluţie.

Se uită la intersecţia din apropiere, unde huruiau

motoarele maşinilor şi camioanelor, şi-şi făcu în minte cel mai rapid traseu spre locul aglomerat, dacă va fi nevoit să fugă. Într-o linişte perfectă, răsuci clanţa, gata s-o închidă brusc la cea mai mică provocare. Nimic nu părea schimbat în camera în care intră. Mesele nu erau răsturnate, cărţile nu erau împrăştiate, nu se vedea niciun semn de luptă. Gil o cercetă atent, lăsând uşa deschisă, ca să aibă o cale de retragere.

Mesele de lucru nu fuseseră atinse. Ca seara trecută, pe masa lungă zări aceleaşi bucăţi de pergament, suluri de facsimile false şi benzi de aramă. Nu ştia dacă să fie îngrijorat sau uşurat. Nu vedea logica celor întâmplate.

Dacă Sarkami ar fi început să taie manuscrisul, ar fi lăsat urme. Un ferăstrău pentru bijuterii, resturi de aramă, pânza pe care lucrase trebuiau să se afle într-un loc vizibil. Dacă Sarkami fusese luat cu forţa împreună cu manuscrisul, atunci ar fi trebuit să se vadă semnele unei lupte, dar nu era cazul.

Se uită agitat în jur, căutând cele două plase de cumpărături lăsate de Sabbie. Nici urmă de ele. Nu se zăreau nicăieri şi nu era acolo nici manuscrisul sau un indiciu care să arate că fusese cu Sabbie acolo seara trecută.

Porni în cea mai mare linişte spre dormitorul în care nu intrase prima oară. Mai ordonat decât camera de zi şi de lucru, arăta ca un dormitor obişnuit. Numai un

pulover galben cu flori, aruncat pe pat, contrasta cu aşternutul din bumbac alb. Inima lui Gil o luă razna când îl recunoscu şi îl copleşi groaza.

Era puloverul lui Sabbie, cel pe care-l purta în fiecare zi, după care se uitase când fugiseră prin gară, acelaşi pulover ridicol pentru care fusese tentat mereu s-o tachineze, pe care-l îmbrăcase de dimineaţă la hotel când se dusese în camera alăturată să vadă ce se întâmplă în stradă. Numai că ceea el luase drept flori erau pete de sânge maronii. Sângele ei.

Simţi teroarea urcându-i până la gât. Sângele sclipea.

Era încă umed?

Inima îi bătea atât de tare că de-abia mai respira. Încet de tot, întinse mâna să atingă puloverul. Cea mai mare pată de sânge era umedă şi lipicioasă. O duse la nas, în speranţa că va descoperi că nu era adevărat. Nu simţi niciun miros.

Numai dacă-l gusta putea ţi sigur.

Nu putea. Ar fi prea...

Nu mai apucă să-şi ducă la capăt ideea. Bara subţire de fier îl pocni în ceafă. Puloverul galben cu pete maronii căzu pe podea, iar Gil se lăsă moale lângă el.

Capitolul 54

La trei zile după crucificare, dimineaţa

Peştera Qumran, Iudeea

Zărind silueta lui Iosif din Arimateea pe fondul cerului fără nori, fugi să-l întâmpine, în speranţa că Yeshua călărea alături de el. Dar Iosif era singur.

— S-a sfârşit. Au făcut exact cum ai spus, îi spuse Iosif cu glas monoton. Apoi plânse în braţele lui.

— E mort! strigă Micah. Petru, Iacob, ceilalţi... I-au...

Iosif îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi-i povesti:

— Au venit imediat ce-au adormit gărzile. Probabil c-au stat la pândă. Tocmai intram în peşteră, când au apărut şi ei cu alţii pe care nu i-am cunoscut. Câţiva dintre ei m-au doborât şi m-au ţinut, iar ceilalţi i-au luat trupul.

— I-am implorat să mă lase pe mine să-l îngrijesc, spuse Iosif amărât. Au râs, vărsând conţinutul sticluţei pe care le-ai lăsat-o tu. Apoi l-au luat şi l-au dus. Cei rămaşi au înconjurat mormântul şi, când au venit şi alţi oameni atraşi de zgomot, mincinoşii au început să strige extaziaţi că Yeshua s-a ridicat la ceruri.

Lui Micah nu-i venea să creadă cele auzite.

— Şi oamenii i-au crezut? întrebă el uimit.

— Oamenii cred ceea ce vor să creadă. La fel ca mine şi ca tine, credincioşii nu voiau să creadă că Yeshua nu mai este.

— Şi gărzile?

— S-au trezit din beţie din cauza agitaţiei şi, văzând că trupul lui Yeshua dispăruse, li s-a făcut frică. O asemenea încălcare a datoriei însemna să fie condamnaţi la moarte, aşa că au strigat şi ei, alături de ceilalţi, că Yeshua s-a ridicat la cer.

Durerea din sufletul lui Micah i se citea pe chip.

— Nu, nu i-am crezut în stare să dea glas unor asemenea minciuni. Nu despre morţi.

— Nici eu. Sunt nişte bieţi soldaţi, să ştii. Dar frica lor s-a transformat în viclenie. Şi acum susţin că Yeshua a profeţit că va fi răstignit şi că va învia.

Scuturând din cap şi nevenindu-i să creadă, Micah întrebă:

— Dar ce-au făcut cu el?

Iosif fu scuturat iar de suspine:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, nici măcar dacă mai trăia când l-au dus cu ei.

— O să-l omoare, şopti Micah. Altfel n-ar avea nicio logică. De ce-au golit sticla în care credeau că se află antidotul? Nu, nu, l-au omorât. Sunt sigur, ca şi cum ar fi făcut-o cu propriile lor mâini.

— N-am putut face nimic. Măcar să-i fi dat antidotul...

— Ştiu, prietene, îl consolă Micah, prinzându-i în braţe trupul scuturat de suspine, ştiu. Apoi se dădu un pas înapoi şi, cu voce întremată, îi dădu instrucţiuni

prietenului său. Nu ştia de ce, dar îi povesti numai despre manuscrisul fals.

— Am pregătit un manuscris, Iosif. L-am pus într-una din peşterile esenienilor de pe deal. E ascuns în capătul ei, în spatele unor pietre. Flavius Josephus şi cu mine ne aventuram până acolo când învăţam împreună cu acelaşi dascăl. Ne jucam de-a aventurierii. O să-şi aducă aminte.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Acum, nimic. Spune-i lui Flavius ce-ai auzit de la mine şi fă-i să te ducă la peşteră, dar să nu cumva să căutaţi manuscrisul. Ţineţi minte care e peştera şi că el există. Trebuie să ştiţi lucrurile astea amândoi, pentru ca secretul să nu piardă. Apoi fii cu ochii în patru şi află dacă a fost descoperit de alţii.

— Şi dacă nu-l va găsi nimeni?

— Atunci, la moartea unuia din voi, celălalt să spună altor doi oameni unde se află. Dar ei trebuie să fie la fel de conştienţi şi de drepţi ca tine şi ca Flavius. Oamenii buni nu sunt ispitiţi de lăcomie şi câştig. Învaţă-i să facă ce te-am instruit eu pe tine şi pe Flavius. Unul din ei, după moartea celuilalt, va dezvălui secretul altor doi oameni care, la rândul lor, vor face la fel, şi tot aşa, generaţii întregi, până când va veni vremea ca mesajul din manuscris să fie scos la lumina zilei. Atunci omenirea va trebui să afle adevărul, mai ales dacă se va

închina şi-i va răsplăti pe alţii asemenea celor doisprezece apostoli.

— Crezi că oamenii se vor închina în faţa celor care vor descoperi manuscrisul în viitor? întrebă Iosif.

O clipă, sufletul lui Micah se lăsă pătruns de îndoiala pe care o alungase până la auzul vorbelor înfricoşătoare rostite de prietenul său. Dacă nu va afla nimeni ce se ascunde în spatele rândurilor care vorbeau despre comori? Dacă nu va găsi nimeni al doilea manuscris? Dacă adevărul nu va scos la iveală niciodată? Mai rău, dacă, odată aflat, nu i se va da importanţă? Omenirea va fi condamnată la pieire.

Nu! Credinţa lui nu trebuie să se aplece în faţa îndoielii. Într-o zi, un suflet drept va găsi calea spre manuscrisul lăsat de el. Va descoperi mesajul, va scoate adevărul la lumină şi îl va folosi ca să dea în vileag minciunile răspândite de apostoli printre generaţiile care vor veni. Şi, la sfârşit, sufletul pe care îl aşteaptă manuscrisul va rosti cuvintele de care depinde soarta omenirii.

Vântul mângâie uşor obrajii lui Micah. Respiră încet şi se lăsă cuprins de pace sufletească. Lucrurile se vor desfăşura aşa cum trebuie. Era sigur de asta, aşa cum era sigur că vede soarele, norii şi copacii din faţa lui, şi chipul obosit împovărat de griji al bunului său prieten.

— Trebuie să pleci acum, Iosif, îi ordonă el. Trebuie

să pleci imediat. În curând vor veni aici. Le-am arătat drumul pe-o hartă.

— Dar şi tu mai ai timp să pleci. Ai calul...

Un surâs luminã faţa lui Micah.

— Acum nu mă mai tem de nimic.

Îl conduse pe Iosif în locul unde se afla calul şi întoarse animalul spre Arimateea.

— Înainte de a pleca, să ştii un lucru. Cei ce-i vor profana amintirea cu neadevăruri nu vor rezista. Yeshua trăieşte. Acum şi pentru totdeauna. Nu doar în amintirea noastră, ci şi în inimile celor care nu l-au cunoscut. Odată mi-a spus că e mai bine să suferi din cauza adevărului decât să te încrezi în minciuni. Mulţumită ajutorului tău, Yeshua pe care-l vor cunoaşte generaţiile următoare va fi Yeshua cel adevărat. Adevărul lui va dăinui peste ani şi îi va elibera pe oameni.

Cei doi se îmbrăţişară. Micah se uită cum Iosif se îndepărtează călare. Soarele cobora deja la orizont.

De ce nu i-ai spus de celălalt manuscris?

Micah zâmbi. Omul trebuie să lupte pentru ceea ce iubeşte mai mult. Sacrificiul purifică sufletul.

Aşteptă. Ropotul familiar al copitelor se va auzi curând, iar cei doisprezece bărbaţi vor veni să încheie ceea ce rămăsese neîncheiat.

Nu se mai temea de nimic.

Capitolul 55

Ziua a treisprezecea, după-amiaza, târziu
Studioul de producţie video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Gil se străduia să-şi recapete cunoştinţa. Mirosul de transpiraţie era atât de puternic, încât parcă-l simţea în gură. Din instinct, îşi dădu capul pe spate, apoi, dându-şi seama că îşi simţea propriul miros, căzu recunoscător într-un somn adânc.

Avea doisprezece ani şi alerga sub soarele fierbinte de la ţară, cuprins de emoţie în faţa lumii pe care urma s-o exploreze de unul singur. Se terminase un trimestru de şcoală şi se simţea liber. Brusc, visul luminos se transformă în realitatea întunecată a unei saltele jegoase dintr-un depozit care duhnea. Nu era deloc liber.

Îl săgetă o durere ascuţită în vintre. Îi cuprinse şira spinării şi-l făcu să se contorsioneze. Gemu.

— Toaleta-i acolo, spuse bărbatul scund, arătând spre o uşă gri din celălalt capăt al încăperii.

Gil sări de pe pat şi ţâşni spre baie. Vomită într-o toaletă murdară, apoi urină un minut. Durerea dispăru.

Doamne, parcă nu m-am mai uşurat de-un an de zile.

Prin minte îi trecu scurt amintirea vagă a unui bărbat mătăhălos.

Un pickhammer începu să-i găurească ceafa. Îşi propti fruntea de peretele rece. O senzaţie plăcută. Nu voia să mai plece de-acolo. Pipăindu-şi firele de barbă, decise că nu se mai bărbierise de două zile, deci era aici de cel puţin douăzeci şi patru de ore, dacă nu de treizeci şi şase. Era slăbit şi-l durea stomacul de foame. Tot atâtea ore trecuseră şi de la ultima lui masă.

Vocea din camera alăturată îi întrerupse gândurile.

— Ai mâncare şi apă aici, când termini.

Gil se forţă să ghicească accentul. Părea britanic. Făcând legătura cu ceea ce văzuse din privirea fugară aruncată în drum spre baie, presupuse că era din Orientul Mijlociu.

Educat. Poate datorită petrolului. Ce naiba caută în hruba asta?

Foamea îi chinuia stomacul. Promiţându-şi că nu va vorbi – indiferent de consecinţe – se întoarse la răpitor şi la apa şi mâncarea care-l aşteptau.

În afară de nesupunere, planul lui era simplu. Va accepta hrana ca să-şi recapete puterile. Va reţine orice informaţie, va aştepta momentul şi locul potrivit, apoi va trece la acţiune pentru a se elibera. Nu se amăgea; ştia că nu e un plan extraordinar, dar îi mai alunga spaima. Mai presus de toate, îi liniştea vocea interioară

pisăloagă, care-l acuza că se vinde duşmanului pentru un pumn de mâncare.

Întors pe patul jegos, încercă să se concentreze pe chipul răpitorului. O cicatrice în formă de semilună îi brăzda adânc obrazul. Purta o jachetă de sport din păr de cămilă, croită pe trupul lui bine clădit. Îi zâmbi amabil. Nu aşa se aştepta Gil să arate un criminal nemilos.

Îl străfulgeră imaginea puloverului pătat de sânge al lui Sabbie. Bărbatul acesta îl răpise pe Sarkami, o aşteptase pe Sabbie şi numai Dumnezeu ştie ce-i făcuse, apoi îl pândise pe Gil şi-l răpise şi pe el. Era cel pe care-l zărise Sabbie în faţa apartamentului lui Ludlow. Jucătorul cel nou din cauza căruia îşi făcuse ea atâtea griji.

Certitudinea îl tortura mai rău decât foamea. Oriunde mergea acest bărbat, moartea venea după el. Iar acum era la mâna criminalului scund şi îmbrăcat fără cusur.

Gil îl privi în ochi. Bărbatul îl privi şi el amuzat, se prezentă ca fiind Abdul Maluka, apoi îi oferi o sticlă rece de Perrier şi o farfurie cu biscuiţi crocanţi.

— Astea o să-ţi potolească foamea. Când o să poţi să mănânci mai mult, o să primeşti. Noi avem grijă de musafirii noştri.

Musafiri pe dracu'! Sunt prizonierul tău.

În mintea lui se produse un declic.

A spus „musafiri”. La plural. Pe cine mai ţine captiv? Poate pe Sabbie. Sau pe Sarkami.

Gil acceptă mâncarea şi băutura, făcând eforturi să-şi ascundă disperarea. Îşi întoarse privirea de la el şi începu să mănânce şi să cerceteze încăperea.

Pereţii erau înalţi de opt metri şi de două ori mai laţi. Nu existau ferestre, doar două uşi, dintre care una ducea la baie. Camera era luminată doar de becurile fluorescente din tavan. Închisoarea lui avea aspectul unui depozit obişnuit. Putea fi oriunde.

— Ai fost drogat, îl informă Maluka. O să resimţi mai multe efecte neplăcute, inclusiv crampe şi greaţă, dar o să dispară cu timpul.

Cu timpul! Ei, cel puţin nu are de gând să mă omoare imediat.

— Durerea de cap şi în ceafă ţi-a fost provocată de impactul cu Aijaz. Arătă cu degetul spre vlăjganul care stătea la uşă şi care dispăru când Maluka îi făcu semn cu capul.

— Ce-ai făcut cu Sabbie? îl întrebă Gil, întorcându-se cu faţa spre el.

Ochii sirianului se îngustară şi dădu din cap aprobator.

— Foarte inteligent, domnule Pearson, dar trucul ăsta n-o să-ţi meargă cu mine.

Gil încercă să găsească logica răspunsului.

— La câteva minute după ce am plecat noi în grabă de la Sarkami, a venit poliţia. Nici măcar ei nu s-au lăsat păcăliţi, continuă Maluka. Scena crimei a fost o treabă de amator, să ştii. Evident trucată.

— Care scenă a crimei?

Pe buzele lui Maluka apăru un surâs discret.

— Cea pe care Sarkami şi Sabbie au înscenat-o, ca să pară că ea a fost rănită şi luată prizonieră, desigur. Dar acum avem lucruri mult mai importante de discutat.

— De ce naiba să simuleze Sabbie şi Sarkami scena unei crime?

— Trebuie să presupun că habar n-ai avut de planurile lor, altfel ai fi plecat cu ei. Dar eu nu cred, oricât aş vrea, că în faţa dovezilor evidente, nu ţi-ai dat seama că ţi-au tras clapa.

— Ea n-ar face aşa ceva. Spera ca vorbele lui să fie mai convingătoare decât le simţea el. Ascultă, ştiu că tu ai luat-o. De ce nu-mi spui adevărul? Doar nu-ţi pot face nimic.

— Exact. Nici ea, deci de ce s-o omorâm?

Îi trecu prin faţa ochilor imaginea omului lui Maluka zăcând nemişcat în curtea mănăstirii. Dacă Sabbie îl omorâse, Maluka n-ar fi ezitat să se răzbune.

— Moartea lui Hassan a fost un accident nefericit, rosti Maluka, de parcă i-ar fi citit gândurile. Avea inima

slabă, o afecţiune despre care am aflat numai după moartea lui recentă. Pe lângă asta, eu nu ucid din răzbunare.

Deci ucizi, dar din alte motive. Ce să zic, ce gând liniştitor.

Gil nu găsea logica întâmplărilor. Era clar că Maluka habar n-avea unde e Sabbie. Altfel, de ce l-ar întreba pe el? Iar dacă avea manuscrisul, pe care l-ar fi furat împreună cu Sabbie, Gil nu s-ar mai afla aici. Deci Maluka avea nevoie de ceva de la el. Întrebarea era ce anume.

— Dar Ludlow? întrebă Gil. Cea mai sigură cale de a afla informaţii despre cineva era să pui o întrebare la care deja ştiai răspunsul.

— Nu eu l-am omorât. Cred că ar fi mai bine să-l întrebi pe dr. DeVris.

DeVris!

Se aşteptase ca Maluka să dea vina pe McCullum. Aşa s-ar fi confirmat cele spuse de Sabbie lui Sarkami. Dar DeVris!

Nu putea trage decât o singură concluzie: Maluka nu ştia de WATSC şi de McCullum, deci presupunea că DeVris e implicat în moartea lui Ludlow. Era singura concluzie logică şi rezonabilă şi arăta punctul slab al lui Maluka.

Dar de ce nu ştie de McCullum? Sau se preface doar ca să mă prindă cu minciuna.

Viaţa lui depindea de următorul răspuns. Dacă, pe de o parte, Maluka se prefăcea că nu ştie de McCullum ca să-l testeze pe Gil, şi dacă Gil nu-i spunea de el, dovedea că nu era demn de încredere şi trebuia lichidat.

Dacă, pe de alta, Maluka nu ştia într-adevăr de McCullum, să-i dea informaţii despre el ar fi însemnat să-i pună pe tavă exact ce dorea. Şi tot ar fi fost lichidat până la urmă.

Ce i-a spus Sabbie lui Sarkami? Probabil că McCullum nu mai folosea e-mailul şi deci n-avea cum să-l depisteze. Dar nici Hassan nu l-ar fi putut depista, deci Maluka habar n-are de implicarea lui.

Maluka începu să vorbească pe un ton mai dur:

— Cred că am fost extrem de răbdător. Aş putea folosi droguri ca să obţin informaţiile necesare, dar cred că eşti destul de deştept ca să rezişti. Pe lângă asta, prefer potrivirea dintre două minţi strălucite. În orice caz, sper să cooperezi, ca să nu trebuiască să-l chem pe Aijaz să mă ajute. Se uită la televizor acum şi se enervează foarte tare dacă e deranjat.

Maluka nu voia să afle nimic complicat, ci doar ce discutaseră Sabbie şi Sarkami.

— Şi dacă s-a întâmplat să stea de vorbă când nu erai de faţă, trebuie să ştiu şi asta.

Îi spuse lui Gil că, după părerea lui, cei doi îl

excluseseră din mica lor conspiraţie, dar că el ştia mai multe decât îşi dădea seama.

— Îmi este de mare folos orice ai văzut sau ai auzit, chiar şi ce ţi-a trecut prin minte. Treaba ta e să-mi spui ce-ai văzut şi ce-ai auzit. A mea e să interpretez.

Gil avea nevoie de timp de gândire, ca să înţeleagă ce se întâmplă. Era oare posibil ca Sabbie şi Sarkami să fi înscenat totul? Puloverul însângerat era menit să-l scoată din cursă?

Ce alt motiv ar fi avut Sabbie să plece de la hotel şi să vorbească cu Sarkami între patru ochi?

Totul arăta că fusese luat de prost. Secretele, distanţa pe care i-o impusese, apropierea ei de Sarkami. Ultimul gând îl săgetă ca un cuţit. Îl lăsase în camera hotel şi-o tulise cu Sarkami, luând cu ei manuscrisul.

Iar lui îl lăsaseră plasa goală!

O idee nu-i dădea pace lui Gil.

Gorilele lui McCullum.

Poate că ele i-au răpit pe Sabbie şi Sarkami. Încă nu avea cum să dovedească niciunul din cele două scenarii. Amândouă impuneau o metodă diferită de a lucra cu Maluka.

Dacă Sabbie plecase cu Sarkami din proprie iniţiativă, atunci probabil că vor vinde manuscrisul celui care va oferi mai mult. Întrucât existau oameni are ar plăti mult mai mult ca să-l ascundă decât să-l scoată

la iveală, cel mai probabil manuscrisul nici nu va mai vedea lumina zilei. În cazul ăsta, Gil nu avea nimic de pierdut dacă-i spunea lui Maluka tot ce voia să afle. Măcar cu el mai avea o şansă ca, în funcţie de conţinutul manuscrisului, mesajul din el să fie făcut cunoscut întregii lumi.

Însă dacă Sabbie fusese răpită de băieţii lui McCullum, să deschidă gura în faţa lui Maluka însemna să distrugă orice şansă. Simpla pomenire a numelui de McCullum lui Maluka i-ar fi dat celui din urmă informaţiile necesare pentru a pune în pericol viaţa lui Sabbie, a lui Sarkami şi manuscrisul. Era o situaţie fără ieşire şi fără continuare, totul era în joc şi nu avea decât câteva secunde ca să ia o hotărâre.

Capitolul 56

Câteva minute mai târziu

În cele din urmă, luă o decizie prostească, dar nu avu de ales. Sub nicio formă nu-i va spun adevărul lui Maluka. La naiba cu toate, Sabbie nu-l trădase. Şi nici nu plecase cu manuscrisul. Aşa ceva era pur şi simplu imposibil. Iar dacă imposibilul se dovedea realitate, atunci nu mai conta nimic. O să blufeze în faţa ticălosului până la capăt sau o să moară încercând.

Neinspirată formulare.

În orele care urmară scoase din el cele mai gogonate minciuni din viaţa lui. Prefăcându-se înfuriat de faptul că fusese tras pe sfoară, îşi aminti aşa-zisele conversaţii imaginare dintre cei doi.

Nu-i fu greu să se descurce printre minciuni. Cuplă fiecare persoană cu o metodă şi un rezultat dat, apoi le ţesu acţiunile în tipare uşor de reţinut. În conversaţiile inventate apăreau chiar mai mulţi suspecţi, pe lângă nume şi motivaţii noi.

La început, Gil nu fu sigur că Maluka o să-i creadă invenţiile frumos înşirate, dar, pe măsură ce orele treceau, faptele prindeau consistenţă şi deveneau credibile, dându-i şanse de scăpare.

Avusese noroc din start. Îşi precedă raportul cu informaţii auzite din discuţiile lui Sabbie cu Sarkami. Fusese o introducere aleasă la întâmplare. Ca şi McCullum, Sarkami era o necunoscută pentru Maluka, care nu ştia ce învârteşte şi ce legături are. Cele spuse de Gil nu puteau fi nici verificate, nici infirmate.

Dacă Gil ar fi pornit de la Sabbie ca sursă de informaţii, Maluka ar fi sesizat imediat că minte. Presupunând că şi ea era prizoniera lui, nici nu îndrăzni să se gândească ce i se putea întâmpla. Sau, în acelaşi mod, la ce îl aştepta pe el dacă Maluka nu-l mai considera util.

Neesenţial. Nu el deţinea controlul. Pentru moment, spunea poveşti şi spera că nu se va pierde în zecile de fire pe care le ţesea.

De cel puţin patru ore, dacă nu mai mult, Maluka îi punea întrebări încuietoare referitoare la informaţiile despre Sarkami. Lui Gil i se închideau ochii. Avea nevoie de odihnă. O nevoie disperată.

Mâncarea promisă nu mai venise niciodată.

— Suntem în magazia de deasupra studioului meu de producţie, îl lămurise Maluka. O să primeşti de mâncare în curând, imediat ce se retrage ultimul schimb.

Nu ştia cât timp mai putea judeca clar. În ultima jumătate de oră, se oprise la timp înainte de a-şi contrazice de două ori o minciună anterioară. Maluka avea o minte rapidă, dar a lui era şi mai rapidă. Cel puţin pentru moment.

Sirianul îşi verifică notiţele. Gil aşteptă următoarea mişcare. Nu veni de la el, ci de la uşa deschisă cu zgomot.

Aijaz trânti corpul cu brutalitate în faţa lor, ca pe-o păpuşă stricată. Era un bărbat cu părul cărunt şi unsuros, palid şi vlăguit. Matahala zâmbi copilăreşte către Maluka, ca o pisicuţă care aduce un şoarece terfelit la picioarele stăpânului.

— Nu ştie nimic, îl anunţă el, apoi aşteptă o confirmare.

Maluka se ridică, se duse la ei şi lovi uşor cu piciorul prizonierul aproape inconştient. Dădu din cap, mulţumit că victima, în viaţă încă, scoase un geamăt.

— Vrei să-l scot afară până-şi revine? întrebă Aijaz.

— Nu, răspunse Maluka. Dar ia-l şi pune-l pe-un scaun.

Maluka se aşează din nou pe scaun, cu faţa spre Gil.

— Acest nefericit e Robert Peterson, fostul asistent al răposatului profesor Arnold Ludlow. Starea în care se află acum e consecinţa refuzului de a spune adevărul când i s-a cerut prima oară. Eu nu cer de două ori, adăugă Maluka, apoi reveni la muntele de minciuni înşirate de Gil.

— Un singur lucru mă nedumereşte, spuse el, ridicând privirea din hârtii. De ce ţi-a spus Sarkami toate astea, dacă el şi Sabbie plănuiau s-o şteargă a doua zi?

Gil se strădui disperat să dea un răspuns logic, dar, înainte de a o face, uşa se deschise din nou.

Salvat de clopoţel.

Din prag, Aijaz făcu semn spre celularul pe care-l ţinea în mâna sa butucănoasă. Când Maluka se duse la el, îi şopti ceva la ureche.

— Veşti bune, spuse stăpânul, întorcându-se spre Gil,

apoi ieşi din încăpere cu Aijaz în spatele lui.

Capitolul 57

O oră mai târziu

Uşa nu se mai deschise timp îndelungat. În acest răstimp, „colegul” lui Gil, Peterson, nici măcar nu mişcă. Zăcea în scaunul în care-l trântise Aijaz, cu capul pe spate şi gura deschisă. La un moment dat, Gil încercă să-l ridice şi să-i dea apa rămasă de la el, eventual să scoată de la el ceva util. Peterson îşi reveni pentru câteva clipe, suspină, apoi căzu iar într-un leşin binecuvântat. Gil reveni la patul murdar, mult mai agitat decât credea că e posibil.

Aijaz se întoarse cu încă un prizonier pe jumătate mort.

Ce naiba, are-o fabrică pe-aici?

Ultima achiziţie, într-o stare jalnică, aducea foarte mult cu persoana pe care Gil o cunoscuse sub numele de DeVris. Aijaz îl ridică în picioare pe directorul Departamentului de Achiziţii al muzeului şi-i trase două palme uşoare.

— Trezeşte-te, netrebnicule, îi spuse râzând, apoi încercă să-l ducă în capătul opus al încăperii.

Directorul se clătină, apoi căzu pe pieptul călăului

său, agăţându-se de el.

— Dă-te jos de pe mine, mârâi Aijaz. Îl aruncă pe DeVris cu capul înainte spre pat, peste Gil, care se luptă să-l împingă la o parte.

Aijaz îi privi amuzat, apoi trase o ladă din colţul opus şi se aşeză pe ea. Scoase un pachet de gumă de mestecat din buzunar şi-şi vârî cinci pastile în gură. Zâmbi plin de mândrie la măreţia gestului, mormăi ceva şi începu să mestece gogoloiul. Gil rămase în aşteptarea următorului episod din coşmarul din care nu reuşea să se trezească.

Când i se păru că nu se distrează suficient mestecând gumă, zdrahonul ieşi din încăpere şi reveni cu un DVD player portabil din care urlau măscăricii trupei Three Stooges.

Perfect. Excelent.

DeVris se ridică singur. Părea destul de vioi. Se uită la paznicul lor şi-i spuse lui Gil destul de tare:

— Ăstuia i se zice Aijaz. Vorbeşte o engleză de baltă. Poţi să spui orice în faţa lui.

Auzindu-şi numele, Aijaz afişă rânjetul care-i scotea în evidenţă cel mai bine gura pe jumătate ştirbă. Încheind cu măiestrie arta mestecatului, lipi gogoaşa de gumă de lada pe care stătea. Speriat, probabil, de observaţiile lui Maluka la adresa faptei lui reprobabile, se răzgândi, o dezlipi meticulos cu un şerveţel, se ridică

şi-o aruncă în coşul de gunoi.

Aijaz făcu toate aceste lucruri cu mândria unei prim-balerine aplaudată la scenă deschisă, conştient că ceilalţi îi urmăreau fiecare mişcare cu interes. Îşi linse degetele lipicioase, groase cât un caltaboş, apoi se aşează din nou şi se apucă de o treabă complicată: decojirea unei portocale, fruct care, după părerea lui Gil, avea un coeficient de inteligenţă mai ridicat decât bărbatul care se pregătea să-l consume.

— Faci necazuri, îşi iau şi ţie pielea! spuse Aijaz. Satisfăcut de propria glumă, o repetă în limba maternă ca să se distreze mai tare şi se întoarse la DVD player.

Gil se răsuci pe-o parte, cu faţa spre DeVris.

— Unde-i Sabbie? îl întrebă, apoi se uită să vadă dacă-l auzise Aijaz.

— Ţi-am spus că nu ne înţelege, repetă DeVris.

Cu ochii la Aijaz, Gil nu mai scoase o vorbă.

Ca să-i demonstreze că are dreptate, DeVris îl strigă şi-i spuse în engleză s-o mănânce pe maică-sa, că e la fel de suculentă ca portocala.

Zdrahonul îşi recunoscu doar numele şi cuvântul „portocală” şi râse. Probabil credea că DeVris poftea la fructul lui şi, scuturând din cap, ridică ostentativ ultima felie înainte de-a o băga în gură.

DeVris făcu semn din cap spre al treilea prizonier, care stătea la fel de nemişcat în scaunul lui.

— Ăla-i Peterson, asistentul lui Ludlow, rosti el cu glas tare, ca să-l audă şi el. Aşa te răsplăteşte Maluka pentru colaborare, Robert?

Gil îl apăsă pe DeVris cu degetul arătător în gaura de sub mărul lui Adam şi se uită fix în ochii lui.

— Destul. Ai înţeles? îl întrebă.

DeVris înclină din cap aproape imperceptibil. Gil îşi luă degetul, gata să-l apese din nou la nevoie.

— Te mai întreb o dată. Ce s-a întâmplat cu Sabbie?

— De unde să ştiu? Ei zic că tu i-ai înscenat răpirea, răspunse DeVris.

— De ce naiba să fac aşa ceva?

DeVris ridică din umeri.

— E chestie de teorie. Dacă n-au prins-o încă, o s-o prindă curând.

Gil îl apucă de tâmple şi se apropie de obrazul lui. Se abţinu cu greu să nu-i zdrobească ţeasta.

— N-ai de unde să ştii! îi strigă în faţă.

— Încetează! boci DeVris. Nu spun decât că-i o chestiune de timp.

Pe Aijaz îl distra spectacolul şi începu să-i încurajeze chiuind. Gil îi dădu drumul directorului, se abţinu să nu-l pocnească pe Aijaz şi-şi prinse capul în mâini. Numai aşa putea avea parte de puţină intimitate.

— Ascultă, dai o bătălie pierdută de la început, îi spuse DeVris. Vreau să spun că poţi să speri, dacă vrei,

dar, dacă-ţi închipui că n-o vor găsi pe Sabbie şi manuscrisul, ţine minte un lucru.

— Care-o fi ăla? întrebă Gil mecanic.

— Păi, ne-au găsit pe noi, nu? îi răspunse DeVris cu un zâmbet cinic.

Capitolul 58

Ziua a paisprezecea, dimineaţa
Studioul de producţie video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Gil se uita la Sabbie, aşezată în faţa lui, la masa de Ziua Recunoştinţei. Ea zâmbi şi-l îndemnă să mai ia puţin curcan. Nu mai pot înghiţi nimic, îi spuse el. Doar o bucăţică... Era un vis minunat.

Era şi George acolo. Când ieşiră din cameră şi se asigurară că nu-i aude, râseră copios de porţiile gigantice pe care le mâncase grăsanul.

Sabbie dispăru în camera alăturată după desert. Când se întoarse aducând plăcinta cu mere, se transformă în George. Râse de uimirea lui Gil şi începu să-şi îndese în gură bucăţi mari de prăjitură, anticipând delicatesa finală – Gil însuşi.

Se trezi şi trebui să facă faţă unui agresor real care-l copleşea cu greutatea. Mâna enormă a lui Aijaz îl apucă

de guler şi-l ridică de pe salteaua infectă pe care dormea DeVris. Fără nicio explicaţie, îl scoase pe Gil din cameră, în hol.

Maluka spunea că lui Aijaz nu-i place să fie întrerupt când se uită la televizor.

Aijaz deschise cu forţă ultima uşă de pe hol şi-şi trânti povara fără ceremonie pe un pat şi mai jegos, din altă încăpere. Cu engleza lui jalnică, îi spuse că se întoarce peste un minut şi că, dacă nu-i cuminte... Trase în aer o linie cu arătătorul în dreptul gâtului, semn că i-l va tăia, şi scoase şi un şuierat semnificativ.

Dacă era posibil să compari încăperile iadului, atunci asta nu era înspăimântătoare, precum cea de dinainte. Era mai mare şi mai rece, deşi razele soarelui încercau să intre în ea printr-o fereastră murdară.

Trei mese pentru jucat cărţi fuseseră puse una lângă alta, ca să formeze o suprafaţă de mâncat sau de lucru de-a lungul peretelui cu geam. Fiecare avea pe ea o faţă de masă albă, curată, care contrasta cu restul încăperii. Un teanc de coli de hârtie şi un pahar de plastic cu markere fuseseră aşezate pe colţul mesei din mijloc. Frumuseţea decorului îi trezi un sentiment de nostalgie. Îi era foarte dor de casă şi îl cuprinse o deprimare pe care nu i-ar fi provocat-o nicio ameninţare cu violenţa.

Voia să meargă acasă. Să intre pe uşă şi s-o găsească

pe Sabbie, sănătoasă şi fericită, spunându-i că totul este în regulă şi că plecase înaintea lui ca să-i facă o surpriză.

Riscând să stârnească furia lui Aijaz, se ridică de pe pat şi se duse la fereastră. Privi cu nesaţ culorile şi agitaţia de afară. Clădiri, străzi aglomerate, maşini – peisajul citadin era un îndemn la civilizaţie şi normalitate.

Ieri, aceeaşi panoramă ar fi simbolizat dispreţul omului faţă de semeni şi lipsa de interes faţă de planetă. Astăzi, pe Gil îl durea în cot de poluare, de etica strâmbă a muncii sau de lipsa de sens a ţelurilor superficiale. În spatele geamurilor murdare de plexiglas se afla lumea lui. O iubea şi dorea cu disperare să facă din nou parte din ea.

Căzut pe gânduri, nu auzi paşii care se apropiau în spatele lui.

— Suntem în centrul Londrei, dar e ca şi cum am fi pe altă planetă, spuse ea.

Gil se întoarse.

În prima clipă, n-o recunoscu. Era plină de sânge şi de vânătăi. Ochiul drept îi era închis din cauza unei umflături, iar tăietura de pe tâmpla stângă avea neapărat nevoie de copci. Avea hainele murdare, noroi şi sânge în păr. Dar era în viaţă. Trăia! Şi stătea chiar în faţa lui.

O cuprinse în braţe şi o lipi de el, de teamă să nu fie un alt vis. O simţi că se crispează de durere şi-i dădu drumul.

— Cum te simţi?

Sabbie lăsă brusc capul pe-o parte, ca şi cum ar fi încercat să-i înţeleagă afecţiunea neaşteptată.

— Da, mă doare puţin.

Gil deschise gura s-o întrebe ce se întâmplase, dar ea îl întrerupse cu un surâs cald care nu-i stătu pe buze decât două secunde. Pe urmă trecu imediat la acţiune:

— Nu spune nimic, îl avertiză ea. Trebuie să vorbesc repede. Totul a decurs perfect, dar acum trebuie să ne grăbim şi să ne coordonăm poveştile.

— Ce anume a decurs perfect?

Nu-i răspunse, dar ridică de pe podea cutia învelită în pătură, pe care o cunoştea atât de bine. Stătuse ascunsă în spatele ei.

Gil puse mâinile pe ea, să-i simtă căldura. Nu simţi nimic.

Aijaz împinse uşa cu putere şi intră. Le ignoră conversaţia, se aşeză pe jos, în colţul opus al încăperii, şi crescu volumul DVD-ului, ca să le acopere cuvintele.

— Vorbim în timp ce lucrăm. Acum ajută-mă, îl rugă Sabbie pe Gil.

Încercase să dea la o parte o bucată fină de mătase de pe protuberanţele pe care le acoperea. Materialul, plin

de pete roşii de sânge, se agăţa de benzile subţiri de sub el.

— E sânge? întrebă Gil.

Degetele ei erau pline de tăieturi, unele deschise, sângerânde.

— Când tai un manuscris în bucăţi, te aşteptţi să-ţi tai şi degetele, explică ea şi înălţă din umeri. Pielea lui Sarkami nu arată aşa, dar el foloseşte unelte de tăiat diamantate, un microscop pentru disecţii şi instrumente de mare precizie. Tăieturile mele sunt făcute de o foarfecă de manichiură tocită şi o pensetă.

— Trebuie să-ţi faci o injecţie antitetanos, îi spuse Gil. O mângâie încet pe mâinile rănite.

Sabbie râse, aparent de îngrijorarea lui, apoi întinse benzile de aramă.

Fâşiile care alcătuiseră cândva manuscrisul erau aranjate frumos în bucăţi şi etichetate separat. Parcă era imaginea unui cadavru în care se transformase trupul frumos care dormea. Poate de aceea manuscrisul nu mai avea puterea să emane căldură şi bucurie.

Stomacul lui Gil se crispă când îşi dădu seama de adevăr.

— Deci tu chiar ai înscenat răpirea, îi spuse. Tu ai pus acolo puloverul. A fost un truc.

— Partea cu sângele era adevărată, replică ea cu un zâmbet devenit şi strâmbătură când îi arătă degetele

tăiate.

Aşează pe masă şi ultima bandă.

— Trebuie să vorbim repede. Maluka crede că traducem. Habar n-are ce-am descoperit până acum şi, dacă tu nu i-ai spus nimic, putem să-i turnăm nişte aiureli.

Gil făcu semn din cap că nu-i spusese nimic lui Maluka şi se bucură că nu-l crezuse când îi povestise de trădarea lui Sabbie.

— Bine. Eu o să pregătesc benzile pentru traducere, iar tu faci nişte semne pe hârtie ca să pară că încerci să-ţi dai seama despre ce e vorba. Între timp, eu te pun la curent, spuse Sabbie.

Gil scrise la întâmplare câteva cifre şi cuvinte.

— N-aveam cum să ne ferim de ei la nesfârşit, continuă Sabbie. Ne-ar fi găsit fie băieţii lui McCullum de la WATSC, fie gorila lui Maluka. În funcţie de cine ajungea la noi primul. Aveam nevoie de timp să aflu ce scria în restul manuscrisului. Numai aşa îmi puteam da seama cine are de câştigat mai mult de pe urma lui. Sau prin distrugerea lui.

Aranjă cu grijă fiecare bandă pe faţa de masă albă, în ordinea numerelor, de la dreapta la stânga.

Gil se uită la ele încă o dată. Manuscrisul fusese perfect, întreg, un monument de comunicare şi ingeniozitate umană care supravieţuise două milenii.

Iar ea îl tăiase cu foarfeca de manichiură!

În continuare, Sabbie îi explică de ce plecase pe neaşteptate. În timp ce Gil dormea în camera de hotel, ea aflase de la televizor că se descoperise cadavrul lui Hassan la mănăstire. Se arătaseră fotografiile lor şi li se rostiseră numele. Bănuise că aşa se va întâmpla, dar, la vederea fotografiilor, trecu la fapte. Crainicul de la ştiri anunţase că se aflau în drum spre Londra, adăugând că Scotland Yardul cerea sprijinul publicul pentru prinderea lor.

— Cei de la Yard nu aveau cum să pună lucrurile cap la cap atât de repede, spuse Sabbie. Nu numai că au dat pe post fotografiile noastre, dar au arătat fotografii cu mine despre care nici nu ştiam că există. Şi au dat numele tău adevărat. Dacă ancheta ar fi fost făcută de Yard fără ajutor din afară, pe baza datelor din paşaport, te-ar fi identificat drept Arnold Ludlow, nu Gil Pearson. Cineva le-a furnizat informaţii.

— McCullum sau Maluka? De ce ar fi vrut să fie şi Yardul implicat? întrebă Gil. N-are logică.

— Câini pentru gonit vânatul. Oricine a dat informaţiile voia ca Scotland Yardul şi cetăţenii de nădejde ai Londrei să-i vină în ajutor. Să ne scoată din vizuină, poate. Aşa ar fi năvălit peste noi şi ne-ar fi ridicat. Asta înseamnă că fie Maluka, fie McCullum are un informator la Scotland Yard.

Ştiam că nu mă pot lupta cu toţi, aşa că mi-am înscenat răpirea. Iniţial m-am gândit să pătez puloverul cu sânge, pentru ca oricine era pe urmele mele să creadă că mă răpise celălalt, cu tot cu manuscris.

— Nu te-ai descurcat prea bine. Toţi şi-au dat seama că a fost o înscenare, inclusiv Scotland Yardul.

— Am zis *iniţial.* Când mi-am dat seama că nu am timp să fiu prea convingătoare, m-am hotărât să mă folosesc de înscenarea nereuşită în avantajul meu. Am lăsat impresia unei trebi făcute de un amator, ca să se creadă c-am înscenat totul împreună cu Sarkami, ca să fugim amândoi cu manuscrisul.

— Şi pe mine m-ai lăsat cu plasa goală.

— Nu-ţi puteam spune. Nu ştiam ce-o să-ţi facă Maluka dacă te prinde. În schimb, dacă nu ştiai nimic...

— *Ştiai* că mă va prinde? Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să mă previi, strigă Gil.

Aijaz ridică privirea, îşi duse arătătorul la buze, scoase un „sst" şi, înainte să se întoarcă la distracţia lui, se încruntă nemulţumit.

Sabbie vorbi mai încet.

— N-ar fi schimbat situaţia. Erau prea mulţi pe urmele tale... Ale noastre, vreau să zic. Măcar aveam şansa de a salva manuscrisul.

— Am crezut c-ai murit, o întrerupse Gil.

— ...şi c-o să vin după tine. Ceea ce am şi făcut.

— Am crezut c-ai murit, repetă el.

— N-am crezut că-ţi pasă, spuse ea obraznică.

O ţintui cu privirea.

— Ei bine, te-ai înşelat.

Sabbie îşi întoarse privirea.

— Mi-am zis: eu sau manuscrisul. De tine nu aveau nevoie. Pe lângă asta, ţi-am mai spus, numai aşa aveam timp să aflu ce conţine restul manuscrisului.

Gil aşteptă.

Sabbie îi zâmbi cum îi zâmbise lui Sarkami.

— Nu vrei să ştii ce scrie în el?

Gil făcu semn din cap că da şi-şi ţinu respiraţia.

— Ultima parte dovedeşte că manuscrisul e exact ce spera Ludlow să fie, dacă nu mai mult. O poartă spre istorie. Una pe care n-a mai pătruns nimeni.

Capitolul 59

— Ce naiba e o poartă spre istorie? întrebă el.

Aijaz dădea semne de nerăbdare, iar Maluka se putea întoarce dintr-o clipă într-alta. Nu era momentul pentru un raport amănunţit.

— Ascultă, e foarte important. Trebuie să ştii, insistă Sabbie fermă.

Renunţă să mai întrebe de ce. Mai bine s-o lase să

vorbească.

— Mai ţii minte când Iisus vorbea de *tzaddikim,* cei drepţi? Era în grădină, când el şi cu Micah s-au văzut ultima oară. Iisus l-a rugat să-i ia locul după ce va muri. Dar, în acelaşi timp, i-a spus că el nu putea pretinde că e un *tzaddik,* pentru că un *tzaddik* nu e conştient de asta.

Gil îi făcu semn din cap să se grăbească.

— Dar, îţi aminteşti, Iisus a mai spus că nici n-o putea nega. Ei bine, întrebarea care ar trebui pusă e cum putea Iisus să-l roage pe Micah să-i ia locul ca *tzaddik,* dacă el nu era *tzaddik?* trase ea concluzia triumfătoare.

Gil habar n-avea unde voia să ajungă.

— Uite, răspunsul stă în ultimul cuvânt pe care Micah i l-a spus lui Iisus, *Elyon.*

Acest cuvânt, explică Sabbie, înseamnă „cel mai înalt", care se înalţă la Dumnezeu. Conform scrierilor vechi, în fiecare mileniu se naşte un *Tzaddik Elyon,* un Înalt *Tzaddik,* care nu se numără printre cei treizeci şi şase. De acesta depinde soarta omenirii, pentru că el are de îndeplinit trei sarcini măreţe. Dacă ele nu sunt îndeplinite în fiecare mileniu, oamenii vor dispărea de pe faţa pământului.

— Continuă, o îndemnă Gil, mai răbdător.

— Pentru ca *Tzaddik Elyon* să-şi îndeplinească sarcinile, i se spune care sunt acestea. Până atunci, el trăieşte ca orice suflet care se străduieşte să ducă o viaţă

pioasă. Poate că primeşte ajutor, dar, la sfârşit, trebuie să facă ultimii paşi singur. Dacă moartea ameninţă că-l va lua înainte de a-şi duce la capăt cele trei îndatoriri, trebuie să aleagă pe cineva în locul lui, un om purificat, cu inima curată, pentru ca promisiunea să fie respectată. Dacă nu face asta, omenirea este condamnată...

— Vrei să spui că, dacă *tzaddik*-ul ăsta special...

— Înaltul *Tzaddik,* îl corectă Sabbie.

— Dacă înaltul *Tzaddik* moare fără să-şi îndeplinească sarcinile, omenirea va fi ştearsă de pe faţa pământului?

— S-a mai întâmplat. În Geneză scrie că, pe vremea oraşelor Sodoma şi Gomora, Dumnezeu a chemat cincizeci de *tzaddikim* să depună mărturie pentru bunătatea omului. Prin însăşi existenţa lor, aceştia ar fi dovedit că omul merită să trăiască mai departe pe pământ. Când nu s-au găsit cincizeci, Abraham l-a rugat pe Dumnezeu să accepte numai zece. Dumnezeu a fost de acord. La sfârşit, nu s-a găsit decât un singur suflet drept, iar Sodoma a fost distrusă. Atunci s-a stabilit că e nevoie de câteva suflete drepte. Întrucât niciun *tzaddik* nu ştie sigur dacă e unul dintre cei aleşi, fiecare trebuie să ne purtăm ca şi cum am fi, pentru ca omul să mai aibă zile pe pământ.

— Şi tu crezi că Micah ne spune că Iisus era un înalt *Tzaddik,* pentru că foloseşte cuvântul *Elyon* când i se

adresează ultima oară?

— Da, dar el nu spune doar atât, continuă Sabbie emoţionată. Ne spune şi de ce a făcut manuscrisul şi ce trebuie să facem cu el!

Pe chipul lui Sabbie se citea bucuria.

— Ascultă. Micah stă de vorbă cu Iisus în Grădina Ghetsimani. E o conversaţie unică, în care Micah e însărcinat să îndeplinească datoria unui înalt *Tzaddik.* Nu-i o întâmplare!

— Deci Iisus a fost un Înalt *Tzaddik*?

— Da, iar când cei doisprezece nu l-au mai lăsat să-şi îndeplinească sarcina, a pus-o pe umerii celui de-al treisprezecelea apostol. Micah a scris totul în manuscrisul destinat următorului Înalt *Tzaddik.*

— Aşadar peste o mie de ani, William, fratele lui Elias, e cel care a găsit manuscrisul, concluzionă Gil. El a fost următorul înalt *Tzaddik?*

— Nu. William a fost cavaler. Ucisese oameni în luptă. Niciun Înalt *Tzaddik* nu ucide. El a fost doar mesagerul care i-a dus manuscrisul lui Elias, sufletul drept pe care-l aştepta acest manuscris.

— Şi acum?

— Acum noi trebuie să apărăm manuscrisul până ajunge în mâinile următorului Înalt *Tzaddik.* Înainte de a fi prea târziu.

— Cât timp avem?

— Nu e o dată fixă după calendarul omenirii, care diferă în lume. Vremea se apropie în funcţie de ordinea naturală a lucrurilor, dar vine o dată la o mie de ani. Elias a fost chemat numai după o mie cinci sute de ani de la schimbarea secolului. Poate că următorul Înalt *Tzaddik* va fi chemat mai repede.

— De unde ştii?

— O simt. Se va întâmpla curând.

— Dar cum îl găsim să-i dăm manuscrisul...

— Sau cum o găsim, îl corectă Sabbie.

— Dar cum o să reuşim să-i ducem manuscrisul înaltului *Tzaddik*, dacă nu ştim cine e?

Sabbie zâmbi şi-şi dădu capul pe spate.

— Ce te face să crezi că nu ştim?

Capitolul 60

Gil nu mai primi răspunsul la următoarea întrebare evidentă. Maluka intră pe uşă şi o trânti în spatele lui. Aijaz, stimulat de posibile acţiuni violente, zâmbi larg.

Maluka nu mai putea fi amânat.

— N-am timp de joacă, îi anunţă el, apoi se retrase cu Aijaz în spatele lui.

— Dă-i ceva, pentru numele lui Dumnezeu, o îndemnă Gil pe Sabbie. Ştie că-ţi baţi joc de el. Dă-i un fragment tradus de la începutul manuscrisului, despre

viaţa lui Micah şi dragostea lui pentru prelucrarea metalelor.

Dar chiar în timp ce se gândea ce fel de mesaj să pretindă că se ascunde în manuscris îşi dădu seama că nu vor fi crezuţi. Nu-l puteau convinge că documentul istoric era simpla poveste a unui meşter arămar, a suferinţelor şi necazurilor sale zilnice. Chiar dacă l-ar fi convins o vreme, la ce le-ar fi servit amânarea?

— Nu-i dau nimic, hotărî Sabbie. Nici măcar un cuvânt. Şi dacă tu eşti dispus să renunţi la manuscris ca să-ţi salvezi pielea, atunci eşti o piedică mai mare decât mi-am închipuit.

Mai văzuse privirea ei rece şi calmă de două ori, prima dată în restaurantul din Weymouth, când plecase la toaletă, crezând că sunt urmăriţi, a doua oară la mănăstire, în lumina slabă a dimineţii, cu cadavrul lui Hassan la picioarele lor. Îl speria de moarte. Nu încăpea îndoială că Sabbie era gata să-şi dea viaţa pentru a salva manuscrisul sau, cu acelaşi zel, s-o ia pe-a lui.

Gil se uită la pantalonii ei.

Mai ţine pistolul în ei?

Nu era sigur dacă răspunsul la întrebare l-ar face să se simtă mai bine sau mai rău. Încercă o abordare mai rezonabilă:

— Uite, nu fiecare cuvânt din manuscris e sfânt.

Ce-ar fi...

— Ba este. Fiecare cuvânt e sfânt. Asta nu înţelegi tu.

— Dar Maluka nu are decât să scape de noi şi să pună pe altcineva să facă traducerea. Oricum o să afle ce scrie în el.

Chipul lui Sabbie se relaxă.

— O, Doamne, tu crezi că ăsta e cel original.

Gil se holbă la ea, nedumerit.

— Da, sigur, dacă ăsta ar fi manuscrisul original, n-ar fi logic să nu-i dăm ceva lui Maluka, spuse ea. Ai dreptate. Ne-ar putea omorî şi ar putea aduce alt traducător. Sunt bună, dar nu de neînlocuit. Am presupus că ţi-ai dat seama că nu e manuscrisul adevărat când ai pus mâna pe cutie.

Gil înţelese, în sfârşit, de ce nu simţea căldură nici când se apropia de benzile de aramă. Erau false, tăiate dintr-un facsimil făcut de Sarkami. De-asta fugiseră ei doi. Pentru ca Sarkami să aibă timp să-l termine sau ca să pară că au fugit împreună. Sau ambele.

Neesenţial. Manuscrisul din peştera de la Qumran se afla la loc sigur. În faţa lui nu era decât o colecţie de benzi de aramă inutile. Dacă el şi Sabbie nu-i spuneau lui Maluka ce vrea să ştie, el nu va afla niciodată nimic de la resturile astea nefolositoare.

— Dar ai spus că te-ai tăiat când ai lucrat cu manuscrisul, remarcă Gil.

— Nu, am spus: „Când tai un manuscris în bucăţi, te aşteptţi să-ţi tai şi degetele.” Cu alte cuvinte, trebuia să mă tai la mână, pentru că asta se aşteptta Maluka să vadă, prostule!

Era sclipitoare. De fapt, el văzuse numai ceea ce se aşteptase să vadă, la fel şi Maluka.

— Păi, şi unde e adevăratul...

Maluka se întoarse însoţit de bestia care ţinea un bărbat aproape inconştient de ceafă.

— Aşa cum ştiţi amândoi, începu el, acesta e domnul Robert Peterson, fostul asistent al profesorului Ludlow. Domnul Peterson este tatăl mândru a două fetiţe. Cea mică e foarte bolnavă. Ar face orice ca să-i asigure îngrijirea medicală de care are nevoie. Şi-a vândut sufletul şi, pentru asta, a fost recompensat cu generozitate. Acum nu vrea să dezvăluie alte informaţii.

Maluka îi făcu semn lui Aijaz să aducă mai aproape trupul bărbatului.

Peterson îşi adună ultimele forţe şi-şi ţinu capul drept în semn de protest. Nu ştia nimic altceva, spuse, apoi capul îi căzu greoi în faţă.

— E posibil să nu ştie nimic, dar şi să ascundă informaţii, reluă Maluka. Indiferent de situaţie, nu mă mai pot folosi de el.

Gil văzu cum Aijaz duce mâna la spate. O gheară îi

strânse pieptul când se gândi la ce avea să se întâmple.

— Din moment ce voi doi vă încăpăţânaţi în continuare ca nişte copii, o să apelăm la o metodă eficientă de instruire. Număr până la trei. Unu, doi...

Arma bubui dureros de asurzitor în urechile lui Gil. Şi le acoperi din instinct şi se uită să vadă dacă suferea şi Sabbie din cauza zgomotului. Ea stătea cu mâinile pe lângă corp, cu figura pasivă. Bucăţi de oase şi creier îi săriră pe frunte şi pe obraji. Nu se putea spune care erau vânătăile ei şi care rămăşiţele lui Peterson.

— Pari mirat, îi spuse Maluka lui Gil, evident satisfăcut de groaza pe care o trezise în el. Poate te-ai gândit că vreau să-ţi arăt importanţa de a răspunde până număr la trei. Dar lecţia tocmai inversul trebuia să-l demonstreze, ca să-ţi aducă aminte că nu poţi prezice întotdeauna acţiunile altuia. Mai ales pe ale mele.

Gil se uită la Sabbie. Nu-şi curăţase faţa. Stătea dreaptă, dură, şi privea înainte, peste Maluka.

— Deci, doreşte vreunul dintre voi să-mi spună ceva?

N-avea rost să protesteze. Deci, stoic, tăcu. Aşteptându-şi soarta, simţi cum în el se schimba ceva. Îl cuprinse un soi de calm necunoscut. Fără conflicte, fără teamă. Nu avea puterea să-l oprească pe Maluka. Criminalul lui va scăpa cu viaţă, căci nu Gil deţinea controlul. El putea doar să refuze să-l ajute, şi aşa va

face. Chiar cu riscul vieţii lui şi a lui Sabbie.

Maluka se întoarse spre Aijaz şi-i spuse.

— Hai să creştem miza. Adu-l pe celălalt.

Gil aşteptă revenirea lui Aijaz şi un nou masacru. Era pregătit. Indiferent ce aveau de gând să-i facă, nu se va uita la ei. Orice va vedea, nu va vorbi. Fie ce-o fi.

Câtă vreme nu urmează Sabbie.

Numai gândul îi trimise un fior rece în inimă.

Uşa se deschise peste un minut şi, în ciuda promisiunii făcute sieşi, silueta masivă din prag îi atrase privirea.

În locul lui Aijaz şi a victimei următoare stătea George, zâmbitor, încrezător şi debordând de sănătate. În spatele lui, Aijaz, cu faţa tensionată şi dură, nu-şi mai arătă gura ştirbă şi rânjetul obişnuit.

Capitolul 61

Mai târziu, de câte ori se gândea la clipa când îl văzuse George în prag – adică în fiecare zi a vieţii sale – îşi amintea încântarea de pe chipul lui Maluka. Oricât de ciudat părea ca şeful lui să apară brusc în mijlocul evenimentelor periculoase din viaţa lui, să-l vadă pe răpitor zâmbindu-i ca unui prieten vechi era şi mai ciudat.

Sabbie avu o reacţie mai neaşteptată decât a lui.

— La naiba! strigă ea. Ştiam eu. Ticălosul, ştiam eu. Nu-l omorî!

De ce-ar vrea Maluka să-l omoare pe George?

Gil se holbă uimit la Maluka. Acesta se îndreptă spre George cu braţele deschise.

— Nu vrea să-l omoare, ci să-l...

Sabbie duse mâna în pantaloni. Trase cu disperare ciorapii la o parte şi scoase pistolul. Până să ochească, George se dădu la o parte din uşă. Pereţii goi răsunară odată cu împuşcătura. Sabbie se uită la Gil mirată. Ea nu trăsese încă.

În prag, cu gura deschisă a mirare, stătea Aijaz. Avea o gaură mare în burtă din care sângele ţâşnea ca din fântână. Parcă filmat cu încetinitorul, se uită la gaura din stomac şi vârî degetul gros în ea, ca şi cum ar fi vrut s-o astupe. În tăcere, se uită la Maluka preţ de o clipă, apoi se scurse pe podea.

Ucigaşul lui apăru în prag. Era înalt, blond şi, deşi nu purta haine albe, Gil ştiu imediat cine era.

Nazistul WATSC al lui McCullum!

Îngerul Puterii păşi în faţă ca să-i facă loc geamănului său, în braţele căruia se zbătea DeVris. Îl trânti pe podea, apoi trase rapid trei gloanţe: unul în capul lui DeVris şi două în ceafa lui Maluka.

Era un coşmar în care personajele îşi schimbau întruna locul între ele. Numai că nu se vor mai trezi din

el.

George rămase nemişcat, încadrat de îngerii Puterii.

Gil aşteptă să se petreacă inevitabilul, dar se întrebă de ce îşi trimisese McCullum îngerii să-l omoare pe George.

Sabbie îngheţă cu arma îndreptată spre George şi gorilele WATSC.

— Treci aici! ordonă ea. Acum! repetă.

Nu vorbea cu George, ci cu el! Gil ezită, negăsind logica. O greşeală fatală.

Îngerii Puterii se depărtaseră de lângă George şi amândoi îl ţinteau pe Gil. Sabbie nu putea să tragă în amândoi deodată. În cel mai fericit caz, îl putea doborî pe unul. Gil înţelese, crispat, că nu pentru ea ezita Sabbie, ci pentru că el ar fi rămas într-o poziţie vulnerabilă.

— Luaţi-i, ordonă George.

În timp ce unul din îngeri îl ţintea pe Gil, celălalt se duse liniştit şi-i luă arma lui Sabbie. Ea nu spuse nimic şi rămase nemişcată, plângând.

— Acum strângeţi mizeria, ordonă iar George şi arătă cu mâna pe jos.

Un Înger legă picioarele lui Aijaz, probabil ca să-l transporte mai uşor, celălalt îi dădu arma lui George, să-i ţină sub control pe Sabbie şi pe Gil.

— Luaţi arma *lui,* le spuse George asasinilor lui

gemeni, indicând grămada umană care fusese Aijaz. Amândoi se aplecară deodată peste muntele de carne şi amândoi căzură peste el când George le trase câte un glonţ drept în spate.

Gil rămase faţă în faţă cu grăsanul pe care altădată îl compătimise şi care acum îi ţinea pistolul la piept.

— Ce naiba se petrece? îl întrebă Gil.

— Nimic personal, îi răspunse George simplu. Doar mă ştii. Afacerile sunt afaceri. Nu întotdeauna îţi permiţi să te porţi cu blândeţe.

Gil aşteptă să ajungă şi el printre grămezile de carne care acopereau podeaua magaziei. Auzi două împuşcături, dar nu simţi nicio durere. Se uită în jos, amintindu-şi de expresia stupefiată a lui Aijaz, crezând c-o să i se scurgă şi lui sângele din corp.

Dar la podea căzu George. Din cauza greutăţii, o lovi puternic şi scăpă arma din mână.

Sabbie se ghemui cu arma în mână. Era a lui Aijaz, cea cu care îl împuşcase el pe Peterson. Probabil că i-a luat-o de la spate, unde-i plăcuse atât de mult s-o ţină, în timp ce George îşi lua rămas-bun de la Gil.

— la pistoalele, spuse Sabbie cu vocea gâtuită. Repede.

— Nu fuge nimeni nicăieri, replică Gil.

Ea nu-i mai spuse nimic. Când se întoarse, înţelese de ce nu mai era nicio clipă de pierdut.

Capitolul 62

Sabbie era întinsă pe podea. Gil se aplecă asupra ei, căutând disperat rana. N-o găsi.

— Eşti în regulă. Nu te-a nimerit.

— Nu cred, se auzi ea slab.

Gil îi spuse să-şi îndrepte piciorul. Era răsucit într-un unghi foarte ciudat.

— Tocmai asta-i problema. Nu mă pot mişca. Îl privi. Capul, numai atât pot mişca, spuse ea cu voce răguşită. Nu simt nimic.

— Dar n-ai fost împuşcată!

— Vezi dacă n-am vreun glonţ în piept, îl rugă ea cu un calm neobişnuit.

Din gaura mică de deasupra claviculei curgea foarte puţin sânge. Destul de mare pentru un glonţ, nu părea periculoasă, ci capabilă să se vindece singură.

— Probabil că George m-a nimerit în şira spinării, la gât, spuse ea răguşit. Probabil sub o vertebră... Pot să respir... dar cu greu. Nu-mi pot mişca... mâinile şi picioarele.

— Ştiu, ai învăţat la... veni replica lui instinctivă, dar i se opriră vorbele în gât. Lacrimile din ochii ei se scurgeau pe podea, lângă gât. Îi aranjă uşor piciorul în poziţie normală.

— Spune-mi... cine mai trăieşte, îl rugă ea cu glas slăbit.

O ignoră şi-i răspunse la întrebarea pe care crezu c-o aude:

— Nimeni nu-ţi mai poate face rău acum, linişteşte-te. O să chem salvarea. Vin imediat.

— Nu! se împotrivi ea şi încercă să-şi ridice capul. Spune-mi... cine a murit.

— Acum singurul lucru important e să primeşti ajutor...

— Spune-mi, fir-ar să fie! se luptă ea să vorbească.

— Toţi au murit.

— De unde... ştii? I-ai verificat? Pe... fiecare? Fă-o! îi ordonă.

Gil îşi făcu loc printre cadavre şi raportă pe rând:

— Îngerul Puterii numărul unu, mort. Îl trag deoparte. Îngerul Puterii numărul doi, mort. Trebuie să-i fac puţin vânt ca să ajung la Aijaz. Da, a crăpat şi ăsta, zise el dispreţuitor.

— Nu-i de râs, şopti Sabbie. Mergi prea repede. Nu te grăbi, verifică atent.

Gil dublă timpul de verificare a pulsului la gât şi încheietură.

— Maluka e mort. Cu siguranţă, adăugă el.

Pe Peterson nu mai era nevoie să-l verifice. Cu următorul fu mai dificil.

— DeVris, mort, anunţă el.

— Dar George? insistă Sabbie. Pe el l-ai controlat?

George veni ultimul la rând. Era cel mai aproape de Sabbie. Zăcea cu faţa în sus, cu cămaşa, haina şi pantalonii plini de sânge. Imposibil să mai fie în viaţă. De-abia mai avea sânge în corp.

Sabbie îşi întorsese capul şi se uita intenţionat la George.

— Cred că încă mai respiră, spuse ea.

— Nu-l urc în aceeaşi ambulanţă cu tine, dacă asta...

Nu apucă să-şi termine fraza. Când se apropie de el, George se răsuci pe o parte ca o balenă eşuată pe plajă şi, susţinându-şi un braţ cu celălalt, trase direct spre pieptul lui Gil.

— La o parte! strigă Sabbie, mai tare decât o crezu capabilă.

Şi, într-adevăr, se dădu la o parte exact la timp. Din cinci paşi, ajunse în spatele lui George. Dar, înainte să-i smulgă arma din mână, acesta ochi şi trase în Sabbie.

— Ăsta m-a... nimerit mai sus... Şopti ea. Nu mai pot... respira.

Gil îngenunche lângă ea. Îi luă capul în mâini. Respira din ce în ce mai greu.

— Unde te-a lovit? Nu văd.

Sabbie îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Mă duc să chem salvarea, spuse el şi-i lăsă încet

capul pe podea.

— Aşteaptă, îl rugă ea, cu ultimele puteri.

Se uită în ochii ei, apoi la mâna lui. Ştia ce va vedea înainte să închidă ochii. Senzaţia lipicioasă îi întorcea deja stomacul pe dos. Un lichid limpede şi sânge gros i se scurgeau de pe mână pe podea. Se abţinu să nu strângă palma.

— Sarkami... şopti Sabbie.

Îl chema pe Sarkami? Gil se uită la ea, neştiind ce să facă.

— Sar... kami, repetă ea.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu Sarkami, da? o întrebă el disperat.

— Plecat, răspunse ea.

Deci Maluka îl prinsese şi pe Sarkami. Sau se referea la ea? O, Doamne! Erau ultimele ei cuvinte şi el nu le înţelegea.

— Manuscris, şopti ea, şi mai încet.

Gil scutură din cap neajutorat.

— Sarkami... Nu-l omorî. De-abia o mai înţelegea.

— Pe cine? Să nu omor pe cine? Pe Sarkami?

— Nu... omorî... George...

Inima lui Gil bătea să-i spargă pieptul. George tocmai o împuşcase. De două ori! De ce naiba îşi făcea griji din cauza lui?

— Cel mai bun... loc, încercă ea.

— Cel mai bun loc în care să merg e... Se străduia cu disperare să înţeleagă ce voia să spună.

— Nu, cel mai bun loc...

Nu mai auzi niciun cuvânt, căci şirul lor – şi al vieţii – se încheie odată cu ultima respiraţie.

Murise, iar liniştea era copleşitoare.

În prima clipă nu simţi nimic, nici măcar tristeţe. Apoi o mână uriaşă din piept îi prinse inima şi i-o strânse cu putere. Din ochi îi alunecară lacrimi de furie. Se aplecă, îl apucă pe George şi îl scutură din toate puterile.

— De ce naiba ai făcut-o? ţipă el. De ce?

George se holba la el în tăcere. Îi dădu brusc drumul din strânsoare.

— De ce? De ce? La ce-ţi foloseşte moartea ei? se jelea el fără să se adreseze de fapt cuiva.

Cu capul căzut pe-o parte, George se holba în continuare, dar nu la Gil, ci la propria lui eternitate.

Gil se întoarse spre Sabbie, îngenunche lângă ea pentru ultima oară, o legănă în braţe şi plânse din adâncul sufletului său chinuit.

Capitolul 63

Câteva ore mai târziu

Parcă se trezea dintr-un coşmar. În lumina scăzută a amurgului, cadavrele însângerate de pe podea se transformaseră în forme abstracte şi umbre diforme. Numai chipul palid al lui Sabbie, rece şi nemişcat, era dovada celor petrecute cu câteva ore în urmă.

Îl năpădi un sentiment nou, de pustietate. Însă mintea lui era clară şi puterea de concentrare maximă. Nu mai avea ce face acolo, iar lui Sabbie nu i-ar fi plăcut să-l vadă jelind.

Ar fi strigat la el că avea de lucru şi să se care dracului de-acolo. Şi ar fi avut dreptate.

Avea nevoie de hrană, de un loc unde să doarmă, de un bilet de avion spre acasă, în ordinea asta. De primele două lucruri se va ocupa imediat. Al treilea va trebui să aştepte până ce va duce la capăt sarcina începută împreună cu Sabbie.

Pentru moment, casa lui Sarkami era o soluţie. Sirianul trebuie să aibă ceva în frigider şi, dacă Gil mergea noaptea, era mai greu de recunoscut de către „cetăţenii de nădejde ai Londrei", cum se exprimase Sabbie. Era tot un fugar, îşi aminti el, deci aşa trebuia să gândească.

Adună benzile de cupru împrăştiate pe masă şi pe jos. Deşi nu erau decât copii, le puse în cutia de lemn şi o înveli din nou în pătură. Poate c-or fi rămas una-două benzi printre cadavre, dar nu avea nici timpul, nici

puterea, nici stomacul să le întoarcă şi să caute sub ele. În timp, poliţia va face lumină cu siguranţă. Dacă lua dovezile şi nu lăsa nimic în urmă, poate mai câştiga câteva zile.

Dacă, bineînţeles, nu se ajunge la concluzia că eu sunt vinovatul principal.

Dacă Sabbie ar fi trăit, ar fi glumit amândoi pe seama listei lungi de infracţiuni comise de el. Acum, dintr-odată, putea fu pus în faţa acuzaţiei de multiplu asasinat.

La Sarkami, uşa din spate era deschisă. Încuietorile sparte atârnau în aceeaşi poziţie ca data trecută. Odată intrat, blocă uşa cu nişte mobilă. Nu era decât o protecţie iluzorie, dar pe moment se îndoia că-l urmăreşte cineva. În plus, dacă cineva voia să ajungă la el atât de mult încât să dărâme mobila, n-avea decât. Se săturase.

Hummus[12]-ul era uscat, *pita*[13] era veche, iar ceaiul rece – prea dulce. Murea de foame, aşa că, una peste alta, mâncă cea mai gustoasă masă din viaţa lui. O termină din câteva înghiţituri, apoi se odihni înainte de a mai face un raid în bucătăria lui Sarkami.

---

[12] Amestec de năut, susan, ulei, suc de lămâie şi usturoi (n. tr.).

[13] Pâine arăbească (n. tr.).

Aruncă o privire prin încăpere. Exista o ordine în spatele dezordinii, o logică în aşezarea luminilor, taburetelor şi cărţilor. Obiectele erau organizate, în ciuda haosului, dacă te nu te lăsai înşelat de aparenţe.

Cel mai bun loc de ascuns un copac e pădurea. Şi cel mai bun loc de a ascunde un fals – sau, mai degrabă, un proiect de facsimil fals – e în mijlocul... haosului.

Trupul i se încordă brusc. „Cel mai bun loc...” Fuseseră ultimele cuvinte ale lui Sabbie. Se ridică în picioare încrezător, merse la masa acoperită cu pânza albă şi curată şi puse mâinile pe manuscrisul aflat printre benzile de cupru şi sulurile de facsimile. Îl întâmpină o căldură cunoscută. Nu fusese tăiat! Inima i se umplu de bucurie.

Acesta era manuscrisul pentru care atâţia voiau să omoare sau să moară. Oamenii lui Maluka fuseseră în cameră când îl răpiseră, dar nu reuşiseră să-l găsească. Îl aveau în faţa nasului, dar vedeau numai ce se aşteptau să vadă: facsimile inutile, care aşteptau să fie trimise la muzeu pentru a fi expuse.

Era un plan extraordinar şi curajos. Sarkami îşi cunoştea duşmanul şi limitele lui şi se încrezuse în adevăr. Gil se întrebă dacă hotărâse împreună cu Sabbie să lase manuscrisul original la vedere. Primi răspunsul mai repede decât ar fi bănuit.

Avea la dispoziţie un apartament bine dotat, aşa că

pregăti manuscrisul pentru transport. În timp ce-i învelea cu grijă în cearşaful tăiat în patru bucăţi, îşi dădu seama că nu ştia unde se duce. Se gândise să se întoarcă în America.

Dar, cum McCullum era pe baricade, întoarcerea acasă nu era cea mai bună soluţie. Pe lângă asta, ce va face cu manuscrisul? Nu putea să dea anunţ la mica publicitate în *New York Times* că se caută un înalt *Tzaddik* care aşteaptă un manuscris vechi două mii de ani, ca să salveze omenirea.

Puse manuscrisul în rucsacul gol dintr-un colţ. Trebuia protejat. Împinse la o parte facsimilele, aşează peste ele benzile de cupru luate din magazia lui Maluka şi trase jos faţa de masă moale. De sub ea alunecă un plic care aterizează la picioarele lui. Pe el, Sabbie notase, cu scrisul ei inconfundabil: „Pentru toate persoanele interesate."

Înăuntru, găsi renumitele versuri ale lui Robert Frost, scrise tot de mâna ei. Fuseseră schimbate strategic, ca să-i comunice lui Gil ceea ce trebuia să afle:

> Pădurea e un colţ de rai, adânc, tăcut,
> dar tu ai promisiuni de respectat,
> şi drumuri foarte lungi de străbătut.
> Şi drumuri foarte lungi de străbătut.

Puse cu delicateţe hârtia pe manuscrisul din rucsac, iar lângă ea, paşaportul pe numele Arnold Ludlow, cu fotografia lui.

Luă faţa de masă şi-o duse la nas. Aşa cum presimţise, mirosea a vanilie, ca puloverul purtat de Sabbie în capelă cu numai câteva zile în urmă.

Strânse faţa de masă la piept şi, cu mâna liberă, închise rucsacul. Mâine, materialul moale va proteja conţinutul preţios. Dar nu acum.

Mâine va zbura în Israel, ca să afle cui îi era destinat manuscrisul. În noaptea asta însă avea nevoie de somn, ca să se elibereze de gânduri.

Aşează faţa de masă pe perna de lângă el, plin de dragoste. Mai presus de toate, voia ca, măcar pentru câteva minute, să închidă ochii şi să-şi închipuie că o strânge în braţe pe Sabbie.

Capitolul 64

Ziua a cincisprezecea, după-amiaza târziu
Biblioteca muzeului Israel, Ierusalim

Mâna care-l prinse de umăr îi îngheţă sângele în vene şi rămase cu degetele nemişcate deasupra tastaturii.

S-ar zice c-ar fi trebuit să învăţ lecţia până acum.

Sosise în Israel în dimineaţa respectivă şi plecase

direct la biblioteca muzeului. Stătuse lipit de calculator aproape toată ziua. Accesând programul în aramaică, spera să verifice traducerea lui Sabbie, ca să găsească vreun indiciu omis de ea. Dacă voia ca manuscrisul să-i spună ce să facă mai departe, trebuia să înveţe să-l citească.

După opt ore, fu nevoit să-şi recunoască neputinţa. Era la fel de departe de interpretarea manuscrisului ca la început. Fiecare frază pe care credea c-o traduce corect contrazicea paragraful anterior. Dar nu-i venea să se dea bătut. Nu avansa deloc, dar provocarea îi aducea satisfacţii imense.

Acum, mâna care-l cuprinse de umăr îi trimise un fior pe şira spinării. Se întoarse încet, aşteptând să vadă o altă pereche de Îngeri blonzi ai Puterii în spatele lui. În schimb, fu întâmpinat de chipul cu piele întunecată al bărbatului pe care-l credea mort.

— Sarkami!

— Te aşteptam, şopti bărbatul mai în vârstă. Hai să mergem în camera cealaltă, ca să putem vorbi în linişte.

Sala de conferinţe a bibliotecii le oferi intimitatea de care aveau nevoie.

— Am crezut c-ai murit, îi spuse Gil.

Sarkami îl privi uimit.

— Sabbie mi-a spus că te-ai dus...

Sirianul râse.

— Da, m-am dus... departe. În Israel, să te aştept pe tine.

Gil îi povesti evenimentele la care nici nu mai voia să se gândească. Sarkami nu se arată mirat şi nici nu comentă. Când îi descrise al doilea atac neaşteptat al lui George asupra lui Sabbie, mişcă din cap cu tristeţe, ca şi cum ar fi anticipat întorsătura neaşteptată de situaţie. Când termină de povestit, aşteptă o reacţie din partea lui.

Sarkami şovăi, parcă vrând să audă că s-a mai întâmplat ceva după moartea lui Sabbie, însă Gil nu ştia ce mai era de spus.

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul vulturului bătrân.

— Avea un nume foarte potrivit, să ştii, spuse el încet. Am scos-o din Israel şi i-am dus-o lui Ludlow, la Londra. El şi soţia lui ştiau totul despre ea, dar au primit-o ca pe fiica pe care n-au avut-o niciodată. Au ajutat-o să dobândească o identitate nouă. De fapt, Ludlow e cel care i-a dat numele de Sabra.

— Înseamnă „născut în Israel", nu? întrebă Gil. Ciudat, pentru cineva care vrea să lase trecutul în urmă.

— Da, e numele unui soi de cactus; un fruct ţepos pe dinafară, dulce şi moale pe dinăuntru. După al Doilea Război Mondial, primii colonişti israelieni au dat acest

nume copiilor născuţi în noua lor patrie. Pentru a supravieţui, trebuiau să aibă calităţile numelui lor. Ludlow l-a ales ca să-i amintească de noua lui îndatorire.

Gil înghiţi în sec.

— Sabbie mi-a povestit totul, ştii?

— Speram s-o facă.

— Era important pentru ea, confirmă Gil sobru.

— O, şi pentru tine nu? întrebă Sarkami zâmbind, apoi arătă spre notiţele lui Gil. Ai manuscrisul, deci.

— Da, de unde ştii?

— Sabbie şi cu mine ne-am gândit că tu poţi stabili nişte conexiuni. Spune-mi, ai aflat ceva?

— Nimic, recunoscu Gil. Nimic altceva decât ce mi-a spus Sabbie când eram în maşină. N-o să aflu niciodată din traducere ce să fac cu manuscrisul.

— Bineînţeles că nu.

Gil se uită nedumerit la Sarkami.

— Eşti ca bărbatul care şi-a scăpat cheile pe stradă, continuă Sarkami.

Habar n-avea despre ce vorbea sirianul.

— Este o poveste foarte frumoasă despre bărbatul găsit de soţie în patru labe sub un felinar. Căuta ceva disperat în murdăria din rigolă. Întrebat ce face, îi spune că-şi caută cheile şi-i cere ajutorul. „Şi unde le-ai pierdut?", îl întreabă ea. „Pe stradă," „Atunci de ce le

cauţi aici?" „Pentru că văd mai bine."

Am dat colţul şi-am ajuns în Zona crepusculară.

— Tu cauţi indicii unde e mai bună lumina, nu unde le-ai pierdut. Cauţi unde e uşor de căutat, nu unde vei găsi răspunsul. Sigur ţi-ai dat seama că-ţi petreci timpul căutând confirmarea celor spuse de Sabbie, pentru că asta ţi-e cel mai uşor să faci. La urma urmei, ai manuscrisul, programul de tradus şi ceva de făcut, iar asta îţi dă senzaţia că vei obţine rezultate. Singura problemă e că munca ta e inutilă, iar tu ştii asta. Ceea ce trebuie să afli nu scrie în niciun manuscris.

Furia care-l cuprinse pe Gil nu era justificată. Ştia, dar nu-i păsa. Nu trecuse prin destule? Ce mai voia omul ăsta de la el?

— Unde vrei să ajungi? îl întrebă rece.

— Depinde de scopul tău, răspunse Sarkami calm. Dacă vrei să te distrezi şi să revezi traducerea, atunci continuă încercarea de confirmare ei. Dacă vrei să descoperi cum să duci manuscrisul persoanei căreia îi e destinat, atunci trebuie să mergi pe altă cale.

Gil menţinu distanţa.

— Şi aceea e...

— Tu eşti ciberdetectivul, replică Sarkami. Ce-ai încercat să-ţi spui în ultima vreme? Sau, mai degrabă, ce gânduri ai evitat? Ce încearcă să-ţi spună vocea aceea mică dinăuntrul tău?

Avea dreptate. De când plecase din magazie, ridicase o barieră mintală între oroarea celor întâmplate acolo şi realitatea curată pe care o străbătea acum. Se forţase să se concentreze pe ceea ce se numeşte, pe bună dreptate, muncă neîntreruptă.

Îl privi pe Sarkami. Vulturul bătrân aştepta ceva. Zeci de scene îi treceau prin minte. Evitase atâtea gânduri vreme îndelungată. Când Lucy era pe moarte, lucrase mai mult ca de obicei şi o lăsase singură când avea mai multă nevoie de el. Îl acuzase pe doctor că-l făcuse să spere degeaba şi să muncească pentru mai mulţi bani. Acum însă înţelegea că, de fapt, i se păruse mult mai uşor să nu se gândească la durerea lui Lucy şi nici la a lui. Tot aşa, nu luase în serios temerile lui Sabbie până când nu fusese prea târziu.

Dar acum ce anume evita? Asta era întrebarea. Şi unde să găsească răspunsul.

— Acesta ar fi primul pas, rosti Sarkami, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Dar habar n-am unde să merg de-aici! protestă Gil.

— Păi, e şi ăsta un început, spuse Sarkami şi se pregăti să plece.

Înainte de a închide uşa după el, bătrânul adăugă:

— Când ai să descoperi de ce Sabbie nu voia să-l omori pe George, o să găseşti răspunsul pe care-l cauţi.

Asta cred eu.

Capitolul 65

Ziua a douăzeci şi treia, după-amiaza târziu
Biblioteca muzeului Israel, Ierusalim

Poate că de vină fusese greutatea sau lăcomia lui George. Poate faptul că-şi jucase rolul ca un actor desăvârşit. Sau toate la un loc. Indiferent de motiv, Gil îl subestimase.

— Au trecut opt zile. Ce ai aflat? întrebă Sarkami scurt.

Odată pornit la vânătoare, accesase toate fişierele lui George de la Cybernet Forensics, îi explică el. Prin sistemul Cybernet, pătrunsese şi în calculatorul lui George de acasă. Ar fi putut s-o facă oricând în trecut, dar, cum ştia şi George, n-ar fi avut niciun motiv. În cele opt zile, un singur document îi scăpase lui Gil. Un e-mail scris în ziua în care George îl trimisese pe Gil în Israel, protejat cu o parolă specială.

— Iniţial mi-am zis că nu e important, dar stătea acolo singur, într-o partiţie separată de pe unitatea de disc a lui George. Asta m-a intrigat.

O vreme, se ocupase numai de el. Cu cât rezista la atacurile lui inventive, cu atât îl făcea mai hotărât.

Apoi, după vreo zece încercări, renunţase. Înainte n-ar fi cedat în faţa unei provocări, mai ales dacă trebuia să demonstreze că e un ciberdetectiv mai bun decât George.

— Acum nu mai are atâta importanţă, spuse Gil.

George lăsase în urmă un munte de mesaje electronice amestecate. La fel ca hârtiile aruncate pe birou, şi ele păreau inutile. Pe urmă lui Gil îi sări în ochi un tipar ciudat.

Cu fiecare fişier deschis, i se deschidea calea spre labirintul care alcătuia viaţa secretă a lui George. Era un drum lung şi întortocheat, un puzzle tridimensional mamut, alcătuit din mesaje electronice interceptate ilegal şi căutări pe Internet, pe lângă accesări neautorizate ale unor unităţi de discuri şi baze de date. Separate şi aranjate, redau povestea unui geniu întunecat.

Gil munci mai mult de o săptămână, paisprezece ore pe zi, ca să pună lucrurile cap la cap. George câştigase teren graţie unui simplu program făcut cu ani înainte pentru Ludlow. Datorită lui, studenţii mai săraci ai muzeului aveau posibilitatea să-i acceseze textele şi comunicările.

— Pe atunci, George învăţa pentru un examen pentru un grad universitar şi muncea pe ici, pe colo, ca să aibă bani pentru taxă. I-a cerut lui Ludlow un preţ pe

jumătate din cel de pe piaţă, apoi a instalat un program secret de accesare a sistemului e-mail al profesorului.

— Inteligent, remarcă Sarkami.

— Şi încă n-ai auzit totul.

Poreclit Darwin, programul se iniţiase cu primul mesaj primit de Ludlow. După aceea se ataşa de fiecare mesaj trimis sau primit de Ludlow. Concepţia lui era fără cusur.

Din acel moment, fiecare mesaj intrat sau ieşit din calculatorul lui Ludlow ducea cu el o bucată din programul Darwin. Odată ce intra într-un calculator nou, prindea rădăcini, iar George avea acces nelimitat la respectivul calculator. Pe urmă programul se dezvolta în acelaşi fel. Astfel că George avea acces la site-uri, chat room-uri şi mesaje instantanee. Vedea tot ce vedea utilizatorul, oricând voia.

Ca să dea lovitura de graţie cu capodopera sa, George a înzestrat „puii" lui Darwin cu posibilitatea de a se multiplica. Fiecare parte din program avea comanda de a se reproduce imediat. Graţie spionilor lui electronici, se putea aşeza liniştit pe scaun să citească e-mailurile şi să răsfoiască website-urile a mii de ţinte potenţiale.

— Câţi oameni sunt implicaţi? întrebă Sarkami.

— *Au fost* implicaţi, îl corectă Gil, îţi explic imediat.

Ciberurmărirea ducea, de la laptopul lui Ludlow,

prin sistemul mainframe al lui DeVris, la fişierele confidenţiale ale muzeului. De acolo, Darwin pătrunsese în calculatoarele tuturor sponsorilor muzeului, unii dintre cei mai bogaţi şi influenţi indivizi şi fundaţii din lume.

Cu lumea la degetul mic, George stătea acasă, cu picioarele pe birou şi, mestecând şi apăsând câteva taste când şi când, pătrundea în secretele băncilor, comunicaţiilor şi politicii mondiale.

— Ştiam că pune ceva la cale, o afacere de proporţii gigantice. Trecea prin sită zilnic lista accesărilor şi păstra numai numele cele mai sonore şi mai importante. Cred că aştepta o ocazie favorabilă, pentru că multă vreme nu a făcut nimic cu informaţiile obţinute astfel.

Pe urmă, din senin, acum câteva luni, George a început să acceseze fiecare e-mail, căutare pe Internet sau mesaj care trecea prin sistemul informatic al muzeului. Orice text care conţinea cuvântul „jurnal" sau „manuscris".

— Probabil că era o cantitate imensă de date, spuse Sarkami.

— Da, la început probabil că nu ştia ce să citească mai întâi, spuse Gil râzând. Dar a ştiut să-şi reducă volumul de muncă. A creat un subprogram de filtrare a mesajelor care conţineau anumite cuvinte-cheie.

— Aşa a aflat de legătura dintre Hassan şi Maluka?

— Da. De unde ştii?

— Continuă.

— George a devenit interesat de jurnal când Ludlow, într-unul din primele mesaje către DeVris, descria jurnalul drept descoperirea pe care o aşteptase de o viaţă întreagă.

George nu dădea doi bani pe părerea nimănui, dar se pare că se încredea total în judecata lui Ludlow. Din câte am înţeles, se gândea că, dacă bătrânul îl considera important, atunci merita să-şi piardă timpul cu el.

După ce a aflat despre jurnal, a început să adune şi să catalogheze toată corespondenţa şi căutările pe Internet ale lui Ludlow, DeVris, Hassan sau Maluka. Păstra şi copii ale documentelor care nu erau legate direct de jurnal sau de posibilitatea localizării manuscrisului de la Weymouth. Orice îi interesa pe ei îl interesa şi pe el.

— Lucra temeinic, remarcă Sarkami nonşalant.

Gil îşi temperă iritarea când auzi lauda şi-şi continuă relatarea, intenţionând să-i prezinte şi eşecurile lui George.

McCullum nu folosea comunicarea electronică, explică el, deci rămânea ascuns. Numai când George a accesat convorbirile telefonice ale lui DeVris a descoperit că acesta suna şi primea frecvent telefoane de la sediul WATSC.

— Informaţia asta, ea singură, faptul că McCullum era implicat, l-a determinat să treacă la acţiune. Din acel moment, colecţia de mesaje către şi de la Maluka, DeVris şi McCullum mi-a spus tot ce voiam să aflu.

— Credeam că McCullum nu folosea e-mailul, observă Sarkami.

— Cu George a făcut o excepţie. Pentru că i-a oferit o afacere pe care n-o putea refuza.

În primă fază, i-a contactat pe cei trei separat, informându-l pe fiecare despre activitatea celorlalţi doi. Ca să-i atragă, ataşa mesaje care dovedeau că ceilalţi doi erau mult mai aproape de găsirea manuscrisului. Apoi, când i-a convins pe toţi trei că numai el îi putea ajuta să ajungă primii la manuscris, le-a oferit fiecăruia aceeaşi afacere, la acelaşi preţ.

Fiecare a primit informaţii exclusive legate de toate activităţile, schimburile de mesaje, înregistrarea convorbirilor telefonice şi documentele electronice ale celor doi adversari. Fiecare se credea singurul partener al lui George. În schimb, au căzut de acord ca, la descoperirea manuscrisului, George să aibă acces exclusiv la el în primele trei luni. Ulterior, proprietarul putea face cu el ce dorea.

— Interesant aranjament, spuse Sarkami îngândurat. De ce numai trei luni?

— George susţinea că de atât avea nevoie ca să

localizeze comoara descrisă amănunţit în manuscrisul din peştera de la Qumran, de care se folosea ca ghid. Le-a spus că numai asta îl interesa.

— Şi l-au crezut? Chiar şi Maluka? întrebă sirianul sceptic.

— Pe DeVris l-am cunoscut puţin, dar el şi McCullum s-au lăsat păcăliţi de setea lui de bogăţie. Maluka era destul de greu de convins, aşa că l-a lăsat ultimul. George strânsese deja atâtea informaţii esenţiale despre ceilalţi doi jucători, încât Maluka nu-i putea refuza oferta. Dar cred că tot mai avea o urmă de suspiciune.

— Aşadar, concluzionă Sarkami, până la urmă, fiecare a acceptat afacerea, crezând că e singurul implicat în ea.

— Da, iar George a început să le trimită informaţiile promise.

— Şi cu cât erau informaţi zilnic despre cele mai recente activităţi ale adversarilor, cu atât vânătoarea devenea mai frenetică, pe măsură ce scădea distanţa dintre ei, constată Sarkami preocupat.

— Şi, bineînţeles, fiecare îi cerea ajutorul lui George, adăugă Gil.

— Care îi dirija pe toţi ca pe nişte marionete, pentru că, indiferent cine punea mâna pe manuscris, în ultimă instanţă, tot la el ajungea, cel puţin temporar.

— Şi poţi fi sigur că George nu avea nicio intenţie să-i lase în viaţă, odată ce manuscrisul era pus la loc sigur. Însă George avea un punct slab care l-a costat scump. În ciuda planului bine pus la punct, a subestimat-o pe Sabbie. Şi asta a fost marea lui greşeală. Nici când şi-a dat seama că i-a accesat calculatorul n-a luat măsuri. Sabbie a fost călcâiul lui Ahile în cazul lui, şi, în final, chiar al ei.

— Ce ironie! spuse Sarkami. Cu ani în urmă, George e cel care a sugerat ca Ludlow să-l preseze pe DeVris să-i dea lui Sabbie o slujbă la muzeu.

— Poate s-a gândit la ea ca la un alt as din mânecă pe care să-l scoată la nevoie.

Sarkami înclină din cap şi scoase un oftat adânc.

— Altceva?

— Deşi aveam toate răspunsurile, răspunse Gil, n-am vrut să mă opresc, aşa că am sondat puţin mai adânc. Mai trebuia să răspund la două întrebări. Prima: ce conţinea mesajul pe care nu l-am putut deschide? A doua: ca răspuns la întrebarea ta anterioară, de ce nu voia Sabbie să-l omor pe George?

Sarkami îl privi surprins, dar îi făcu semn să continue.

— Răspunsul la prima întrebare, reluă Gil, a venit sub forma unui mesaj de la George chiar când am ieşit din sistemul lui. A apărut un filmuleţ Quicktime. Faţa

zâmbitoare a lui George a ocupat tot ecranul, apoi el a început să vorbească:

„Nu pot să suport mesajele de genul «Dacă vezi filmul ăsta înseamnă că deja am murit», tu nu? Dacă nu ţi-ai dat seama singur până acum şi ştiind că pentru tine profitul material nu e pe primul loc, hai să te pun eu la curent. Reţeaua uimitoare pe care tocmai ai descoperit-o este ceea ce eu numesc «livada de piersici», hectare întregi de fructe dulci care se coc pe ramuri. Toate companiile Fortune 500, toţi miliardarii şi toate fundaţiile cu resurse ruşinos de mari pe care le vezi în sistemul meu au o singură teamă comună: cele mai adânci secrete ale lor ar putea fi expuse unor priviri intolerante.

Le-am luat la rând şi le-am furnizat dovezi legale ale activităţilor lor mai puţin cinstite, secretelor şi afacerilor clandestine. Le-am oferit informaţiile gratuit, preocupat, şi le-am sugerat doar că se pot proteja de posibile expuneri viitoare nedorite apelând la serviciile Cybernet.

N-a refuzat nimeni şi, aşa cum ştii, firma noastră a prosperat, adăugă George cu un râs ironic. Am luat, drept comision, cât am considerat că mi se cuvinte din profituri. E un procent mai mare decât scrie în contractul meu, dar cred că îl merit cu prisosinţă.”

De pe calculator, George mă privea ca şi cum am fi

fost amândoi din nou în acelaşi birou.

„Aşa că, Gil, a reluat el, dacă te-ai întrebat vreodată de ce firma avea clienţi cu buzunare atât de pline şi tot nu câştiga destul, *voilà,* acum ştii că puneam şi eu câte ceva deoparte pentru mine. George s-a aplecat mai aproape de cameră. Acum, faptul că ai aflat nu e un lucru bun, dar două lucruri îl fac inacceptabil. Primul e că, ştiindu-te de cercetaş sclipitor, nu numai că mi-ai descoperit munca grea, dar sigur te vei simţi dator să distrugi cel mai bun sistem de colectare de date elaborat vreodată.

Ca să agravezi situaţia, n-ai muşcat momeala, aşa că ţi-am pus-o în drum. Mesajul ăla enervant pe care nu l-ai putut accesa conţine un ataşament, mica mea bombă electronică cu acţiune întârziată. A fost setată să explodeze la a douăsprezecea ta încercare, gândindu-mă că o să încerci sigur de atâtea ori."

Dacă Gil ar fi activat e-mailul, toate înregistrările infectate cu Darwin s-ar fi şters. Programul în sine ar fi mers în continuare, dezactivarea lui fiind imposibilă. Cu puţin noroc, a sperat George, va fi utilizat în viitor de un tip inteligent, cineva care să ştie să profite de pe urma lui. Iar el va fi câştigătorul final al acestui concurs de inteligenţă cu mine.

Apoi, faţa lui George de pe ecran s-a întristat.

„Dar, dacă auzi acest mesaj, n-ai muşcat momeala şi

nu ai activat sistemul de autodistrugere. Nu e în stilul tău, Gil, l-a certat George şi a mişcat arătătorul în faţa camerei. La fel ca programul meu, şi tu evoluezi. Ce s-a întâmplat, nu mai vrei să câştigi, băiete?"

S-a dat înapoi din faţa camerei şi a continuat pe acelaşi ton sarcastic:

„M-ai învins, băiete, dar cinstit. Recunosc. Dar, înainte de a pleca, mai am o mică surpriză. În timp ce tu asculţi cu mare interes gândurile mele de rămas-bun, micul meu Darwin e foarte ocupat. A creat un subprogram de autodistrugere care va şterge toate înregistrările activităţilor mele şi identităţile celor infectaţi cu Darwin. E foarte asemănător cu bombiţa pe care n-ai activat-o, cu o singură excepţie majoră.

Întrucât mi-ai infirmat ipoteza că oamenii nu se schimbă, meriţi o recompensă. Aşadar, după ce înregistrările şi conexiunile făcute de Darwin se vor autodistruge – în cinstea progresului tău – se va distruge şi el. Adio evoluţie, adio jocuri pentru un alt băiat rău ca mine. O să-l numim un experiment evolutiv eşuat şi poţi fi sigur că nu va mai vedea lumina zilei. Chiar acum, când auzi aceste cuvinte, creaţia mea impresionantă, asemenea mie, se pierde în uitare. Şi asta numai pentru că ai refuzat să joci în continuare. Sper că eşti mulţumit". Ecranul s-a făcut apoi negru.

— Deci ai reuşit să afli ce făcea George fără să deschizi e-mailul cu efect de bombă cu acţiune întârziată, spuse Sarkami. Probabil că te simţi foarte bine.

— Sigur. Mă simt excelent.

— Dar cum rămâne cu cealaltă întrebare?

— Adică de ce nu voia Sabbie să-l omor pe George? N-am nici cea mai vagă idee.

— Asta pentru că tu tot sub felinar cauţi răspunsul, rosti Sarkami şi se îndreptă din nou spre uşă.

— Stai puţin! îl opri Gil cu respiraţia tăiată.

Îl prinse pe bătrân de umăr ca să nu mai facă niciun pas. Sarkami se eliberă şi porni rapid pe coridorul aglomerat al bibliotecii, cu Gil în urma lui.

— N-am muncit atâta numai ca să-mi trânteşti o observaţie criptică şi pe urmă să-mi întorci spatele, se răţoi Gil.

— Nu, aşa-i, confirmă Sarkami.

— Ce *vrei* de la mine? I se simţea disperarea în voce. Ce contează de ce nu voia Sabbie să moară George? Cui îi pasă?

Bătrânul vultur se opri şi se întoarse spre Gil. Vocea lui răsună pe holul vast al bibliotecii:

— *Mie* îmi pasă. Şi *ţie* îţi pasă, deşi faci tot posibilul s-o negi. Tuturor sufletelor de pe pământ le pasă, dar nici măcar n-o ştiu.

— Tuturor oamenilor de pe pământ? repetă Gil dispreţuitor.

— Da, întregii omeniri, chiar dacă nu e conştientă de asta. Iar tu tot crezi că n-are importanţă, strigă Sarkami. Nimic pe lume n-are importanţă!

A luat-o razna, îşi zise Gil. Ce importanţă avea ultima dorinţă a lui Sabbie pentru altcineva, în afară de el? Ce putea însemna în ochii altcuiva, mai ales în ai întregii lumi?

— Poate vrei să mai ştii un lucru, îi spuse Sarkami apropiindu-se la câţiva centimetri de faţa lui. Sabbie n-a spus că nu vrea să moară George, ci că nu vrea să-l omori *tu.*

Mintea lui Gil căuta un răspuns. Singura concluzie la care ajunse era una imposibil de imaginat. Înaltul *Tzaddik* trebuia să fie un om care n-a ucis niciodată. Dacă ea încerca să-i spună că *el* nu trebuie să ucidă, atunci...

— Atunci eu sunt Înaltul *Tzaddik,* şopti Gil.

Sarkami se uită la el cu dispreţ.

— Pentru Dumnezeu, Gil, eşti îngrozitor de îngâmfat. Sigur că nu eşti tu înaltul *Tzaddik.* Eu sunt acela.

Capitolul 66

Ziua a douăzeci şi treia, în amurg
Sala bibliotecii muzeului Israel, Ierusalim

Gil aştepta pe treptele bibliotecii. Miji ochii să se uite la ceas în lumina slabă. O să-i dea cinci minute, nu mai mult. Sarkami îi spusese să-l aştepte în mica sală de conferinţe dinăuntru, dar Gil nu se simţea bine. Avu nevoie de toată forţa ca să-şi înăbuşe greaţa şi slăbiciunea care-l copleşeau. Gândul unei încăperi mici, cu aer închis, îi crea un sentiment de panică.

O să-l vadă pe Sarkami intrând, dar tot nu avea nimic nou să-i spună. Bătrânul insistase să ia o pauză de două zile. Două zile irosite, în care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu mâinile în sân şi să se gândească la Sabbie.

Gil acceptă pauza numai pentru că nu ştia ce să facă mai departe. Şi pentru că, după toate aparenţele, Sarkami ştia. Totuşi, dacă Sarkami era înaltul *Tzaddik,* de ce nu i-a luat manuscrisul? Era o nebunie, iar el se simţea tot mai vlăguit cu fiecare clipă.

Se aşează pe trepte şi-şi prinse capul în mâini.

— Te simţi rău? îl întreabă Sarkami.

Nu-l văzuse, nici nu-l auzise apropiindu-se. Îşi şterse sudoarea rece de pe frunte cu dosul palmei.

— Să fie de vină ceva din ce-am mâncat?

— Sau ceva ce te mănâncă pe dinăuntru.

Gil ridică brusc capul, gata să protesteze, dar nu mai avea nici voinţa, nici puterea să lupte. Pe lângă asta, ca de obicei, ticălosul avea dreptate.

Se uită în ochii lui Sarkami. Ciudat, până acum nu remarcase tristeţea din ei. Sau mila. Cel puţin, nu faţă de el.

Printr-o simplă mişcare a capului, Sarkami îl îndemnă să capituleze în faţa celor ce nu mai puteau fi negate.

Durerea îl cuprinse subit şi repede. Îi venea să urle, dar îşi înăbuşi strigătele chinuitoare în piept. Acolo, pe trepte, în mijlocul campusului aglomerat al muzeului, plânse cum nu mai plânsese în viaţa lui. Lacrimile îl luară prin surprindere, dar se pare că Sarkami le aştepta de mult.

— Acum e bine, îi spuse el, apoi aşteptă răbdător să-şi revină. Îl luă de braţ şi-l conduse înăuntru, în sala de conferinţe.

Îi întâmpină o lumină aurie şi un aer la fel de proaspăt şi de răcoros ca al nopţii de afară.

— Foarte bine, spuse Sarkami, ajutându-l pe Gil să se aşeze.

Bătrânul se propti de masă şi aşteptă răbdător, fără să pună întrebări.

— Eu sunt de vină, spuse Gil simplu. Am omorât-o. Dacă n-aş fi... Erau atâtea propoziţii care începeau cu

„dacă n-aş fi...", că le pierduse şirul. Dacă n-ar fi ignorat îngrijorarea lui Sabbie referitor la George, poate că l-ar fi oprit la timp; dacă n-ar fi râs la ideea că sistemele de poziţionare globală funcţionează în două direcţii, şi-ar fi aruncat PDA-ul, iar George n-ar fi aflat toate mişcările lor. Dacă ar fi ascultat-o pe Sabbie când a spus că George nu e mort... Aţâţi „dacă", iar cel din urmă era cel mai grav dintre toate.

Vocea i se înecă din nou în suspine. Plângea pentru tot ceea ce nu reuşise să facă. Pentru consecinţele aroganţei sale şi pentru viaţa pe care n-o vor trăi împreună niciodată.

— Bine. Cele două zile n-au trecut degeaba, şopti Sarkami, mai mult pentru sine. Apoi se întoarse spre Gil. Ai făcut bine. Sacrificiile purifică spiritul. E prima din cele trei sarcini pe care va trebui să le îndeplineşti pentru ca manuscrisul să ajungă în mâinile posesorului său de drept.

— Am crezut că tu eşti posesorul lui de drept, spuse Gil acuzator. Ai spus că eşti Înaltul *Tzaddik.* Iar de la Sabbie ştiu că manuscrisul trebuie să ajungă la el, aşa că de ce nu-l iei odată?

— Sacrificiul purifică spiritul, repetă Sarkami, ca şi cum Gil n-ar fi spus nimic. E prima din cele trei sarcini pe care va trebui să le îndeplineşti.

— Ce tot spui? Că Sabbie a trebuit să moară pentru ca

tu să iei manuscrisul, sau că moartea ei a fost sacrificiul pe care a trebuit să-l fac eu?

— Nici una, nici alta. Moartea lui Sabbie nu a fost sacrificiul tău. Nici al ei, dacă la asta te gândeşti. Sacrificiul presupune pierderea ta, nu a altuia, dispariţia siguranţei că tu ai dreptate şi alţii nu, a iluziei că tu deţii controlul.

Era atras, dar în acelaşi timp înspăimântat de cuvintele lui Sarkami.

— Sabbie s-a pierdut pe sine odată cu violul şi moartea prietenei sale, continuă sirianul. Acea primă transformare nu a fost alegerea ei şi nu a făcut din ea un om mai bun, ci unul mai puţin bun. Din fericire, s-a transformat din nou, de data asta din propria voinţă, după ce l-a omorât pe violatorul ei.

— Vrei să spui *când* l-a omorât, îl corectă Gil.

— Nu, am vrut să spun exact ce-ai auzit. Nu s-a *pierdut* pe sine când l-a ucis pe bărbatul care-a violat-o. Omorul ţinea de fiinţa în care s-a transformat după viol. Sacrificiul l-a făcut după ce l-a omorât.

— După ce l-a omorât?

— Da. L-a omorât pe primul agresor, apoi a renunţat la planul de răzbunare împotriva celorlalţi doi. A fost un sacrificiu imens; nu încape îndoială că, dacă ar fi vrut, şi-a fi dus planul până la capăt.

— Dar...

— Dar a refuzat să se poarte ca animalul violent în care o transformaseră ei. A preferat să-şi petreacă restul vieţii urmărind ţelurile superioare în care credea.

— Ştiai că mi-a spus c-ai salvat-o în ziua în care l-a omorât pe violator?

— S-a salvat singură.

— Spunea că i-ai dat un motiv să trăiască.

— Aşa e, iar tu ai făcut la fel.

— *Eu*?

— Da. L-ai descoperit la mănăstirea Weymouth.

Manuscrisul. Sarkami spunea adevărul. Lui îşi dedicaseră viaţa el, Sabbie şi Ludlow. Iar el îl găsise pentru ea. Şi pentru el însuşi.

Parcă nu se mai considera atât de vinovat. Îi oferise lui Sabbie un lucru măreţ, pe care nu i l-ar fi putut oferi nimeni altcineva. Reuşi să-şi înăbuşe suspinele de uşurare. Trebuia să mai afle câteva lucruri.

— Felul în care te privea. N-am mai văzut o asemenea dragoste, îi spuse el lui Sarkami.

— Era mai mult decât dragoste. Era încredere.

— De ce?

— Pentru ce-am făcut când am găsit-o lângă bărbatul pe care l-a omorât.

— Dar era o scursură şi merita să moară. Orice om cu mintea întreagă ar fi lăsat-o să fugă înainte de a se descoperi cadavrul, replică Gil.

— Da, era o scursură şi da, mai bine că a murit. Şi, evident, ea avea dreptul să fugă. Numai că, vezi tu, era fiul meu.

Gil îl privi uluit.

Deci acesta era sacrificiul lui Sarkami. Nu moartea fiului său, ci a lui, a bărbatului care nu încetase să spere că fiul său va avea un viitor, a tatălui care-şi iubea fiul cu o dragoste oarbă. Sarkami se dezvăluise întru totul, pentru că aşa trebuia să facă.

— Poate că nu ţi-ai dat seama, Gil, dar şi tu te-ai transformat, continuă Sarkami. N-o să te mai simţi niciodată cinstit în faţa unui fapt josnic, ci o să-ţi mai fie milă de regretele altuia. Sentimentul tău de vinovăţie şi suferinţa ta au fost sincere şi te-au purificat.

Îl mai aşteptau două sarcini, îi explică Sarkami. După îndeplinirea lor, va putea da manuscrisul sufletului drept care îl merita.

— Dar dacă tu eşti înaltul *Tzaddik,* nu la tine trebuie să ajungă? De ce nu-l iei de la mine, ca să faci cu el ceea ce trebuie?

— Pentru că nu mi-e hărăzit mie, răspunse Sarkami. Şi pentru că, dacă ar fi să-l accept, mesajul lui s-ar pierde la moartea mea.

Lui Gil îi îngheţă sângele în vene. Ce voia să spună? îi ceru insistent o explicaţie celui care-i devenise acum mentor. Nu primi niciuna.

— O să mai zăboveşti printre noi vreme lungă, hotărî Gil pe un ton mai vesel. La urma urmei, eşti destul de tânăr şi de sănătos.

— Chinezii spun că nu posedăm nimic din ceea ce nu se poate pierde într-un naufragiu, rosti Sarkami cu un zâmbet blajin. Acum hai să trecem la treabă.

A doua sarcină era mai uşor de îndeplinit. În următoarele două zile, la cererea lui Sarkami, Gil compuse şi încărcă un mesaj care să servească drept indiciu în ciberspaţiu pentru următorul mileniu.

Gil alcătui mesajul pe baza unui model binar avansat, un limbaj despre care credea că va fi înţeles de înaltul *Tzaddik* din mileniul următor. Va rămâne în ciberspaţiu până când va trebui să-l conducă pe înaltul *Tzaddik* la manuscrisul celui de-al treisprezecelea apostol, peste o mie de ani.

Mai rămânea a treia îndatorire.

— Curând, îl asigură Sarkami. McCullum nu e departe. Şi e mai hotărât ca niciodată. Vei ştii când va veni timpul potrivit.

Capitolul 67

O oră mai târziu
Sala de conferinţe
Biblioteca muzeului Israel

Sarkami îşi alese poziţia cu grijă. Nu va părea suspect dacă va sta cu spatele la uşa deschisă a sălii de conferinţe. McCullum va crede că nu se aştepta la sosirea lui. Era o condiţie esenţială pentru planul lui şi, dacă toate mergeau ca pe roate, Gil putea să câştige cele câteva zile de care avea nevoie.

Cu siguranţă, McCullum va veni însoţit de doi noi îngeri ai Puterii, la fel de cruzi ca gemenii morţi. Pierderea lor trebuie să-l fi înfuriat pe bătrânul nazist, se gândi Sarkami. Dar dispariţia lui George din peisaj îl liniştise în mare măsură.

Ochii de vultur ai sirianului se plimbară pe obiectele aranjate de el cu mare atenţie. Pe podea, în dreapta scaunului, parţial ascunsă de paltonul său, se afla o foarte frumoasă valiză de piele, goală. Pe masă se găseau notiţe scrise de mână, cu multe sublinieri, texte traduse din aramaică şi hârtii scoase la imprimantă. Duse instinctiv mâna la buzunarul drept. Cheia de la dulapul din bibliotecă era acolo unde o ascunsese.

Dacă n-ar fi trebuit să scurteze ultima întâlnire cu Gil, care se temea că McCullum va sosi pe neaşteptate... Ar mai fi fost atâtea de spus, lucruri care l-ar fi ajutat să-şi îndeplinească ultima îndatorire. Sarkami scutură din cap. Nu, Gil va trebui să le descopere singur. Aşa trebuia să se întâmple. Şi va reuşi. Era convins de asta.

Poate că aşa era mai bine.

Acum nu mai rămânea decât să aştepte. Dar şi aşteptarea dură mai puţin decât anticipase el.

Cât ai clipi din ochi, uşa sălii de conferinţe se închise, Sarkami fu ridicat în picioare de unul din îngerii albi şi scârboşi ai iadului, iar McCullum, foarte furios, aştepta răspunsul la o singură întrebare:

— Unde-i manuscrisul?

Sarkami nu scoase nicio vorbă şi nu se mişcă, aşteptând desfăşurarea scenariului pe care-l repetase de cel puţin zece ori în minte. Incredibil cât de previzibili erau indivizii de genul lui.

— Sunt atâtea locuri în care l-ai fi putut ascunde şi, din câte văd, spuse McCullum răsfoind notiţele împrăştiate pe masă, nu e prea departe.

Sarkami îşi reţinu un zâmbet ironic. Prostul nici nu băgase de seamă valiza goală de pe podea. Îngerul Puterii numărul unu îi goli buzunarele pe masă. La vederea cheii de la dulapul din bibliotecă, McCullum radie de bucurie. Atât de simplu. I-ar fi plăcut puţină provocare la sfârşit.

Panica îl cuprinse atunci când McCullum nu reuşi să deducă unde se afla dulapul.

Doamne, oare trebuia să-ţi desenez o hartă?

Dar la sfârşit concluzionă că prostia lui McCullum acţiona în favoarea lui. Bătaia şi ameninţările amânară

descoperirea manuscrisului, iar Sarkami îi dezvălui ascunzătoarea numai după ce i se aplicară tehnicile de convingere corespunzătoare.

Îi îndesară ciorapii în gură, îi rupseră trei degete şi-i tăiară tendoanele lui Ahile de la ambele picioare. Anticipând că nu-şi va mai putea folosi degetele şi că asta însemna sfârşitul carierei sale de artist, Sarkami dezvălui locul ascunzătorii: la câţiva metri de camera în care tocmai fusese torturat.

Cu cheia în mână, îngerul Puterii numărul doi se întoarse cu trofeul. Depuse manuscrisul obosit de vreme în mâinile lui McCullum. Cu pumnalul înfipt în inimă, Sarkami de-abia auzi ultimele cuvinte rostite de agresor:

— De unde ştim că-i cel adevărat? întrebă unul din asasini. Vreau să zic, tipul trăieşte din falsuri, nu?

— N-ar muri atât de greu pentru un fals, îi răspunse McCullum cu un zâmbet satisfăcut, apoi închise uşa în spatele lui.

Ultimul gând al lui Sarkami îi aduse în suflet o pace neaşteptată.

Nu, dar aş face-o cu bucurie pentru cel original.

Capitolul 68

Peste trei zile, înainte de lăsarea zorilor

Grădina Sculpturilor
Muzeul Israel

Articolul de ziar întins pe şase pagini demonstra că aşteptarea se încheiase: ANGAJAT AL MUZEULUI GĂSIT MORT. MOTIVUL NU A FOST JAFUL.

Gil nu ştia cât de violenţi vor fi agresorii, dar Sarkami îl pregătise pentru inevitabil. Acum bătrânul vultur era mort.

— Am realizat mai mult decât am crezut că e posibil. Am făcut copii de antichităţi de care lumea se va bucura în secolele următoare. Înţelepciunea şi iubirea a două milenii m-au transformat. Am iubit şi am fost iubit. Nu-mi voi vedea îndeplinită ultima dorinţă, dar sunt mulţumit, ştiind că tu vei duce la bun sfârşit sarcina care mi-a fost încredinţată. Sarkami îi pusese mâna pe umăr. Cine şi-ar dori mai mult? se întrebase el cu un zâmbet care, pentru o clipă, îi dezvălui un Sarkami tânăr şi frumos, aşa cum fusese în trecut.

Sirianul îi arătă lui Gil un caftan alb şi moale, din acelaşi material ca faţa de masă pe care pusese manuscrisul la el acasă.

— L-am primit de la înaltul *Tzaddik* dinaintea mea. Acum e al tău.

Apoi îi dădu instrucţiuni scurte, dar precise.

— Vei ştii singur când va veni vremea să te purifici şi

să îmbraci caftanul. Păstrează-ţi mintea şi inima deschise. Lasă lecţiile învăţate de la cei cu care te-ai întâlnit în viaţă să devină parte din tine. Nu zăbovi asupra amintirilor, ci asupra înţelepciunii cu care te-au înzestrat ele.

— Astea sunt instrucţiunile tale? îl întrebă Gil şocat. Să mă bazez pe înţelepciunea cu care m-au înzestrat? Păi, dacă sunt aşa deştept, de ce nu ştiu despre ce vorbeşti? Hai, te rog, nu-mi face asta.

Sarkami zâmbise, iar în ochii lui recunoscuse aceeaşi privire iubitoare pe care o schimbase cândva bătrânul cu Sabbie.

— Atunci află un lucru, îi mai spusese el. Pe umerii înaltului *Tzaddik* cade cea mai grea responsabilitate din lume. El e cel care-l cheamă pe Dumnezeu şi-L roagă să-i aleagă pe cei drepţi dintre noi. Lui i se arată judecata lui Dumnezeu. Numai lui i se va spune dacă, conform Făgăduinţei făcute de Dumnezeu, omul va continua să trăiască încă o mie de ani sau, dacă nu s-a dovedit vrednic de asta, va dispărea de pe faţa pământului. Manuscrisul te va îndruma. Trebuie să devii calea pe care va păşi manuscrisul.

— Dar nu ştiu să-l citesc, protestase Gil. Cum să-i transmit atunci mesajul?

— Nu trebuie să înţelegi limba în care a fost scris. Cuvintele sunt simple reflectări ale istoriei. Mesajul lui

e mult mai profund şi nu poate fi redat în cuvinte.

— De unde voi ştii cum să procedez?

— Dacă vei fi considerat vrednic, manuscrisul îţi va spune singur.

— Şi dacă nu?

— Atunci nu se va respecta Făgăduinţa Continuităţii.

— Vrei să spui că soarta omenirii, hotărârea luată de Dumnezeu ca omul să rămână sau nu pe pământ în următorii o mie de ani, depinde de mine? întrebase Gil cinic.

— Nu, va depinde de ceea ce găseşte Dumnezeu când e chemat să-i aleagă pe cei drepţi, pe *tzaddikim,* care calcă pe acest pământ, îi explicase Sarkami.

— O să chem... pe cine?

— Nu mă asculţi! strigă Sarkami. *Tu* nu chemi pe nimeni. Tu eşti doar calea pe care va merge manuscrisul. Chemarea va veni sub forma unei rugăciuni, a unui cântec, nu *rostit* de tine, ci *prin* tine. Trebuie să ai mintea şi sufletul curate. Nu trebuie să fii o piedică.

— De ce eu?

Sarkami îl privise nedumerit.

— De ce nu? îl întrebase sincer.

— Termină. Nu sunt nici cea mai religioasă fiinţă din lume, nici cea mai dreaptă. Sunt nenumărate alte persoane care ar fi un înalt *Tzaddik* mai bun decât mine.

— A, înţeleg, rosti Sarkami, dintr-odată luminat. O problemă de imagine. În stil tipic american. Nu, prietene, îl confunzi pe Cecil B. Demille [14] cu Dumnezeu. Dumnezeu nu-ţi cere să fii cel mai bun ca să-l câştigi de partea ta. Ca orice *tzaddik,* ca să ajungi Înalt *Tzaddik,* trebuie să fii un om bun şi drept, dar nu neapărat cel mai bun. Nu e vorba de un concurs la nivel universal. Trebuie să fi dus o viaţă cumpătată, să te fi străduit din toate puterile ca să faci lucrurile bine, dar nu e nevoie să fii erou. Doar o fiinţă umană serioasă care a dat ce-i mai bun în ea şi n-a omorât pe nimeni. Chiar dacă uneori ar fi vrut, încheiase Sarkami râzând.

— Tot nu înţeleg, de ce eu? Sunt milioane de oameni buni, cinstiţi, drepţi...

— Ai apărut în momentul cel mai potrivit. Sau în cel mai nepotrivit, în funcţie de cum priveşti lucrurile.

Gil se crispase la amintirea ultimelor două săptămâni din viaţa lui.

Sarkami îndreptase spre el un deget deformat.

— Ştii ce-i ciudat? Că ai dreptate. Nu ai nimic ieşit din comun, iar Dumnezeu exact aşa ceva caută când vine să-şi ţină Făgăduinţa Continuităţii. Tu ai răspunsurile pe care le caută el.

---

[14] Producător de filme american din primele decenii ale secolului trecut, renumit pentru filmul *Cele zece porunci* (n. tr.).

Gil ridicase mirat ochii.

— Când Îl vei chema, Dumnezeu ca veni. Cântecul manuscrisului Îl va aduce la tine şi înăuntrul tău va găsi răspunsurile esenţiale: Ce e omul astăzi? Ce a devenit el în ultimul mileniu? Merită să i se mai dea timp ca să crească şi să se dezvolte, să se apropie mai mult de Dumnezeu şi de imaginea Lui?

— O să fiu judecat în locul tuturor oamenilor? Glumeşti!

— Nu, dragul meu prieten egocentric. Ţine minte ce ţi-am spus. Nu vei fi decât calea, mijlocul prin care Dumnezeu va atinge sufletul omului. Nu trebuie decât să te deschizi pentru ca Dumnezeu să pătrundă în tine.

— De-asta nu are voie să ucidă un înalt *Tzaddik,* spuse Gil, dintr-odată luminat şi sigur pe el.

— Da. Dumnezeu nu va intra în inima ta dacă e pângărită de rău. Nu poţi fi calea manuscrisului dacă eşti pângărit de un trecut malefic.

— Şi dacă aş fi omorât dintr-un motiv justificat?

— Nu e o chestiune de justificare. Nu o judecăm acum pe Sabbie, dacă la asta te-ai gândit. Ea nu a murit ca să devii tu Înalt *Tzaddik,* aşa că nu te mai considera dator s-o aperi. În viaţă nu eşti pedepsit *pentru* faptele tale, ci *de* ele. A făcut ceea ce era de făcut la momentul respectiv. Mai târziu, şi-a găsit salvarea şi liniştea. Şi-a acceptat rolul din piesă. La fel trebuie să procedezi şi

tu.

Sarkami făcuse o mică pauză, apoi încheiase cu un gând şi un zâmbet:

— Ai contribuit la salvarea ei, Gil. Sabbie voia să se asigure că, întrucât nu-mi putea lua locul când venea vremea, trebuia să găsească pe altcineva ca s-o înlocuiască. Un om bun, cumsecade şi drept, în felul lui, dar priceput – chiar dacă obişnuit – la ceea ce avea de făcut.

Fuseseră ultimele cuvinte rostite de Sarkami. Dar mai era ceva de pus la punct înainte de a pleca. De data asta, un cadou de la Gil pentru el.

Gil îl luase de mână şi-l dusese lângă rucsacul din colţul camerei. În tăcere, Sarkami îngenunchease şi, când Gil scosese manuscrisul şi i-l pusese în braţe, se lăsaseră amândoi cuprinşi de seninătate.

Se ridică din pat la trei dimineaţa. Făcu un duş şi se îmbrăcă în caftanul primit de la Sarkami. Ştia că semăna cu cel de care Micah se dezbrăcase ca să i-l dea lui Yeshua acolo, în grădină.

Luă rucsacul din colţ, şi-l puse pe umeri şi porni pe străzile pustii care duceau la intrarea în Grădina Sculpturilor din muzeu. Pătrunse în ea prin crăpătura din gard pe care i-o arătase Sabbie, departe de pavilionul care asigura securitatea clădirii.

Sculpturile imense îl întâmpinară de parcă l-ar fi aşteptat de mult. Ridicate pe dealul Neva Shaanan, „Locul de odihnă”, monumentele înalte de câţiva metri, pătrate, curbate şi neclintite, se înlănţuiau ca să arate că, deşi făcute de mâna omului, reprezentau ceva mult mai nobil decât el. Gil străbătu grădina către destinaţia sa.

Scara, o sculptură masivă de granit, strălucea în aşteptarea zorilor. Parcă ajungea la cer. Înainte ca primele raze de lumină să anunţe o nouă zi, Gil se urcă în vârful ei şi se aşeză.

Acolo, pe treapta cea mai de sus, scoase manuscrisul în care Micah îşi consemnase povestea cu peste două milenii înainte. Partea interioară, cea mai ascunsă, era cea pe care Sabbie n-o putuse desface şi care conţinea adevăratul mesaj al manuscrisului, rugăciunea care nu avea voie să moară. Singura speranţă a omenirii, prin care Dumnezeu era chemat să vină şi să judece omul. Aici se va hotărî dacă există, într-adevăr, treizeci şi şase de suflete drepte care să apere soarta omenirii. Aici se va hotărî dacă Făgăduinţa Continuităţii între om şi Dumnezeu va mai străbate încă o mie de ani.

Aici îşi va îndeplini şi cea de-a treia sarcină. Aşa cum îl învăţase Sarkami, aşteptă să dispară şi ultima stea de pe cerul dimineţii. Când cel din urmă punct sclipitor se stinse, mângâie uşor manuscrisul de aramă. Căldura

bine cunoscută îi pătrunse din nou trupul.

Fără efort, rugăciunea se făcu auzită singură. Gil nu recunoştea niciun cuvânt din cele pe care le rostea. Treceau prin el precum clipele prin aer. Era calea pe care păşeau două mii de ani.

În vreme ce sunetele sacre se înălţau spre cer, se lăsă învăluit de gândurile străvechi ale celui care, dispărut, lăsase în urmă, vie, înţelepciunea lui.

Nu plânge, frate. Primeşte vindecarea. Suntem cu toţii păcătoşi, cădem şi dăm greş. Participăm cu toţii, fie că ştim, fie că nu, la suferinţa din jurul nostru, dacă nu voit, atunci prin aşa-zisa noastră nevinovăţie, prin condamnarea altora şi prin înfumurare. Când se vor stinge aceste păcate, gândurile şi faptele noastre se vor îndrepta. Acesta e sacrificiul pe care trebuie să-l facă fiecare om, dar şi mântuirea lui.

Ultimul hotar care-i despărţea trupul de prezenţa care se apropia se risipi. Acum înţelese.

Fiecare dintre noi e povestitorul, creatorul lumii. Fiecare suflet are povestea sa, iar fiecare poveste este veriga principală din lanţul adevărului, lanţ care străbate generaţiile de la un mileniu la altul. Câtă vreme povestea e istorisită, câtă vreme lupta şi sacrificiul sunt porţile adevărului, al treisprezecelea

apostol trăieşte în fiecare dintre noi. Fie ca Dumnezeu să ne găsească vrednici de a-L servi în continuare şi ca zilele noastre pe pământ să fie nenumărate.

Al treisprezecelea apostol nu e un singur om, nici măcar cel care a umblat alături de Iisus şi a luat pe umeri povara lui, când El n-a mai putut s-o ducă. Fiecare dintre noi suntem, ca Micah, al treisprezecelea apostol, puntea peste prăpastia dintre ceea ce suntem şi ceea ce căutăm să devenim.

La fel ca nenumăraţi alţii care s-au stins înaintea noastră, nu ştim dacă suntem printre cei drepţi, printre *tzaddikim,* dar, în lumea noastră schimbătoare şi plină de încercări, trebuie să ne trăim viaţa aşa cum suntem.

Mulţumiri

Dorim să adresăm cuvintele noastre de mulţumire următoarelor persoane:

— lui Mel Berger, de la Agenţia William Morris, de departe cel mai iscusit agent din lume. Intuiţia sa sclipitoare, alături de îndemnurile sale incisive, dar cumpănite, creativitatea, spiritul, comentariile concise, anii de experienţă, preocuparea, munca susţinută şi dorinţa de a da totul pentru un proiect în care crede sunt, toate, calităţi care l-au transformat în cel mai ingenios agent şi cel mai bun prieten pe care îl poate

avea un scriitor;

— editorului Liate Stehlik şi directorului de marketing Adrienne Di Pietro, de la Harper Collins, pentru îndrumările şi indicaţiile lor deosebit de însemnate;

— lui Sarah Durand, editorul nostru remarcabil, pentru înţelegerea dovedită faţă de acest proiect, pentru sinceritatea, sfaturile înţelepte şi cunoştinţele ei editoriale admirabile, dar şi pentru efortul depus. Apreciem în mod deosebit perseverenţa cu care Sarah realizează numai lucrări de elită şi contribuţia ei la obţinerea celei mai reuşite coperte pe care am văzut-o pentru această carte;

— lui Emily Krump, pentru entuziasmul molipsitor şi ochiul ei vigilent, căruia nu-i scapă niciun detaliu;

— lui Tom Egner, directorul nostru artistic devotat, a cărui contribuţie la concretizarea poveştii nu poate fi egalată;

— lui Amy Halperin, distinsul designer al copertei, care a reuşit, ca nimeni altul, să redea, în forme cât mai vii, esenţa poveştii noastre;

— lui Harvey şi Barbara Erdsneker, pentru cooperarea şi implicarea lor nepreţuită;

— lui Marvin şi Laura Mills, ale căror interes, sprijin şi entuziasm ne-au stimulat forţele;

— lui Charles D. Besford, director general la Tokyo

Disney Resort, pentru încurajările sale inițiale și pentru perspicacitatea sa;

— lui Rob Schloss și asistenților săi excepționali, Chelsea Bauman și Zahra Maleki, pentru interesul dovedit, implicarea zilnică, părerile critice și sugestiile inspirate;

— lui Fred Vagnini, doctor în medicină, pentru prietenia statornică, cunoștințele mereu mai bogate și mereu actuale în domeniul cercetării medicale, pentru sfaturile sale înțelepte și râsul lui plin de dinamism;

— lui Bob Phelps, doctor în medicină, pentru devotamentul neclintit față de pacienții săi, îndemânarea sa uimitoare, cunoștințele vaste, receptivitatea la nou și abilitatea remarcabilă de a-și comunica părerile inteligente și bine justificate;

— lui Philip Gutin, doctor în medicină, care ne-a schimbat viața din toate punctele de vedere. Fără priceperea lui, fără cunoștințele și preocuparea lui, cartea aceasta nu ar fi apărut niciodată;

— lui Patsey Yeo-Ramaker, asistentă medicală, care se dedică meseriei sale provocatoare cu multă energie, pricepere, experiență și dragoste de viață;

— lui Beth Kurach, care știe mai bine ca oricine cum să-și îngrijească pacienții. Generozitatea, ajutorul inteligent și supravegherea statornică a pacienților o transformă într-un suflet rar și nobil;

— lui Jacqueline Bik, doctor în medicină, pentru intuiţie, inteligenţă şi independenţă de gândire. Şi lui Daniel şi Melaniei, pentru grija lor deosebită;

— lui Robert Herbold, doctor în medicină, pentru ochiul pătrunzător, mintea ascuţită şi sufletul său iubitor;

— lui Bryan Markinson, doctor în medicină, pentru grija deosebită cu care se ocupă de pacienţi, pentru abilităţile sale medicale şi pentru experienţa şi cunoştinţele sale vaste;

— lui Sharon Roth, al cărei spirit mărinimos, inteligenţă şi atenţie sunt rare şi mult apreciate;

— lui Michele, Ted şi Roger, fără de care această carte nu s-ar fi scris;

— firmei Apple Computer, echipei ei extraordinare de intervenţii şi Departamentului de Relaţii cu Clienţii, care n-au încetat să ne uimească şi să ne impresioneze. Munca perseverentă şi standardele înalte de la această firmă ne-au făcut viaţa mai frumoasă şi mai productivă. Putem spune că, datorită lor, nu ne ocupăm de ferestre...[15]

---

[15] Joc de cuvinte: *Windows* - sistem de operare pe calculator, *windows* - ferestre (n. tr.).